STAR WARS

LANDO CALRISSIAN ŞI HARPA MINŢII

L. NEIL SMITH

O NUVELĂ BAZATĂ PE FAPTE ŞI PERSONAJE CREATE DE GEORGE LUCAS



L. NEIL SMITH

STAR WARS

LANDO CALRISSIAN ŞI HARPA MINŢII

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

L. Neil Smith
Lando Calrissian and the Mindharp of Sharu
1983



L. NEIL SMITH

Lester Neil Smith III (12 mai 1946 – 27 august 2021), mai cunoscut sub numele de L. Neil Smith, a fost un autor american de science fiction şi activist politic. Operele sale includ trilogia de romane Lando Calrissian, toate publicate în 1983. A scris, de asemenea, romanele *Pallas*, *The Forge of the Elders* şi *The Probability Broach*, fiecare dintre acestea câştigând premiul anual Prometheus al *Societății Futuriste Libertariene* (creată personal de Smith) pentru cel mai bun roman libertarian de science fiction. În 2016, Smith a primit un premiu special pentru întreaga carieră din partea *Societății Futuriste Libertariene*.



...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

— *Sabacc!*

Era o căldură nemiloasă. Aruncându-şi cărţile-cip pe masă, tânărul jucător adună cu jumătate de inimă ceea ce câştigase, un adaos infim la profiturile sale deja infime pentru seara respectivă. Ceva nespectaculos, de ordinul a cinci sute de credite.

Poate că era din cauza căldurii. Sau doar în imaginaţia lui. Acest asteroid blestemat, Oseon 2795, deşi era mai aproape de soare decât majoritatea, era la fel de bine întreţinut şi climatizat ca orice altă stâncă dezvoltată din sistem. Cu toate astea, aproape că puteai simţi fluxul solar implacabil care se abătea asupra suprafeţei sale uscate şi ofilite, puteai simţi radiaţiile care se infiltrau în straturile sale de fier şi nichel, puteai simţi energia nedorită care se revărsa din pereţii fiecărei camere.

Mai ales aceasta.

Se părea că şi localnicii o simţeau. Se dezbrăcaseră până la pantaloni scurţi şi cămăşi cu mâneci scurte, imediat după a doua mână, acum două ore, şi arătau la fel de obosiţi şi murdari precum se simţea tânărul jucător. Acesta luă o înghiţitură din paharul său, nevoia de circumspecţie cu privire la ceea ce bea fiind binecuvântată pentru prima dată. Aici nu existau prostiile acelea legate de consumul de alcool între camarazi. Cei mai mulţi dintre ei beau apă cu gheaţă şi le plăcea.

Perlele de umezeală se condensaseră într-o foaie solidă pe suprafaţa exterioară a recipientului şi i se prelingeau pe încheietura mâinii în mâneca uniformei sale împletite cu aur. *Ce mod de a trăi!* Oseon 2795 era un buzunar de penurie în paradisul plutocraţilor[1]. Asteroidul minier tern, împins cu cruzime în apropierea furnalului furnalelor, orbita precum un gunoier ambulant printr-un sistem de staţiuni de agrement şi case de vacanţă pentru super-bogaţii galaxiei.

Jucătorul îşi dorea în acel moment să nu fi auzit niciodată de acel loc. Asta se întâmpla atunci când primeai sfaturi de la însoţitorii din porturile spaţiale. Un firicel de umezeală îi curgea pe gât până la gulerul drept al uniformei sale semiformale. Cine spunea că minerii din minele de roci dure erau întotdeauna bogaţi?

Amestecă pachetul supradimensionat o dată, de două ori, de trei ori, apoi din nou într-o succesiune rituală leneşă, îl trecu scurt pentru o *tăietură* superficială a jucătorului transpirat din dreapta sa, împărţi cărţile, câte două la fiecare client, şi aşteptă nerăbdător ca amatorii să-şi evalueze mâinile. Reală sau imaginară, căldura părea să încetinească procesele mentale ale tuturor.

Pariurile iniţiale fură adăugate în mijlocul mesei.

---

[1] Plutocraţia – cunoscută sub numele de plutonomie sau plutarhie, este o formă de conducere a societăţii de către cei bogaţi.

Nu se ridicau la o mare avere după standardele nimănui, cu excepția, poate, a participanților precauți cu sărăcia, care încercau să calculeze probabilitățile. Pentru ei, jucătorul era o figură romantică, un aventurier profesionist din afara sistemului, cu propria sa navă privată şi o reputație de noroc scandalos. Cei cu microcredite din culise încercau cu disperare să-l impresioneze, îşi dădu el seama cu tristețe, şi reuşeau: în ritmul actual, va trebui să-şi golească energia din aparatul electric de ras în sistemul de stocare a energiei navei, doar pentru a se putea ridica de pe planetoidul ăsta uitat de Nucleu. A avea propria navă nu era atât o chestiune de a o putea cumpăra în primul rând – o câştigase pe a sa într-un alt joc de *sabacc*, în penultimul sistem pe care îl vizitase –, cât de a-ți permite să o foloseşti. Până acum, pierduse bani pe afacere.

Privind în jos, văzu că îşi dăduse un minus nouă: *Balanța*, plus un Doi de *Sabie*. Nu era teribil de promițător, chiar şi în cele mai bune momente, dar *sabaccul* era un joc cu răsturnări dramatice de situație, adesea la întoarcerea unei singure cărți-cip. Sau chiar fără să o întoarcă – se uita la Doiar cu o emoție care nu se stingea niciodată, în timp ce fața panoului electronic se încețoşa şi dispărea, se refocaliza şi se solidifica ca Şapte de *Doage*. Asta îi dădea un minus patru: un progres nesemnificativ, dar totuşi un progres. Văzu pariul curent, aruncă un jeton de treizeci de credite în pot, dar refuză să ridice miza. Asta însemna, de asemenea, că originalul Şapte de *Doage*, aflat în mâna cuiva sau în restul neatins al pachetului, se transformase în ceva cu totul diferit.

Urmări fețele înroşite de căldură ale jucătorilor, fără să afle nimic. Fiecare dintre cele şaptezeci şi opt de cărți-cip se transforma la intervale aleatorii, cu excepția cazului în care stătea întinsă pe spate în câmpul de interferență superficial al mesei de joc. Acest lucru făcea ca jocul să fie rapid şi stresant.

Tânărul jucător îl găsea relaxant. În mod normal.

— Iau o carte, vă rog, Căpitane Calrissian.

Vett Fori, jucătoarea în blugi peticiți şi decolorați din stânga lui, era supraveghetor şef peste exploatarea minieră a asteroidului, o persoană micuță, cu aspect dur, de vârstă nedeterminată, cu un zâmbet surprinzător de blând ascuns printre liniile de îngrijorare. Pariase mult – pentru mulțimea aceea fără bani, oricum – şi pierduse constant, toată seara, ca şi cum ar fi fost preocupată de mai mult decât de căldură. O țigară neaprinsă stătea pe marginea mesei, lângă cotul ei.

— Te rog, spune-mi Lando, răspunse tânărul jucător, înmânându-i o carte-cip. *Căpitane Calrissian* sună ca un comandant cu un singur ochi de pe un cuirasat Imperial renegat. *Şoimul* meu este doar un mic cargobot transformat, şi mă tem că unul destul de bătrân.

O urmări, căutând un indiciu despre cartea pe care o luase. Nimic.

Un chicotit nazal răsună din partea cealaltă a mesei. Arun Feb, asistentul supraveghetorului, luă şi el o carte. Avea o gaură întredeschisă în burta salopetei sale şi pete întunecate sub brațe. Ca şi superiorul său, era mic de statură. Toți minerii păreau să fie aşa. Micimea era fără îndoială o virtute printre ei. Avea o barbă închisă la culoare, deasă, tunsă scurt şi un scalp roz strălucitor. Trăgând dintr-o țigară a lui, se încruntă în timp ce adăuga ceea ce i se dăduse la perechea din mâna lui.

Brusc, se auzi:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, pur şi simplu nu mă pot hotărî! Te poți întoarce la mine mai târziu, Căpitane Calrissian?

Lando gemu în sinea lui. Aşa decursese întreaga seară până atunci: vorbitorul, *Ottdefa* Osuno Whett, cu toate tergiversările sale, fusese constant marele câştigător,

probabil datorită tacticii sale de a-i enerva continuu pe ceilalți. La fel de străin pe Oseon ca şi tânărul căpitan de navă, în acest moment *funcționa* cu mult mai puțină bunăvoință.

— Îmi pare rău, *Ottdefa*, ştii că nu pot. Vei lua o carte sau nu?

Whett îşi asumă o expresie de concentrare ostentativă care ar fi putut avea mare succes la cursurile sale universitare. *Ottdefa* era un titlu, ceva academic sau ştiințific, după cum înțelesese Lando, conferit în Sistemul Lekua. Era echivalentul unui *profesor.* Posesorul lui era o făptură sfrijită, ridicol de înaltă, cu capul cărunt, cu o voce ascuțită şi plângăcioasă şi o indecizie cronică. Îi trebuiseră douăzeci de minute să comande o băutură la începutul jocului – şi chiar şi atunci îşi schimbase comanda tocmai când sosise băutura.

Lando nu-l plăcea.

— Oh, foarte bine. Dacă insişti, o să iau o carte.

— Bine, îi dădu Lando.

Fie academicianul avea o excelentă față de jucător, fie era prea distrat ca să observe dacă mâna rezultată era bună sau rea. Lando se uită la dreapta lui.

— Domnule polițist Phuna?

Tipul dur, gârbovit şi cu capul creț, căruia i se adresase, era T. Lund Phuna, reprezentantul local al legii şi ordinii sub *Administratorul Senior* al Oseonului. Nu era, se pare, cea mai fericită dintre misiunile pe teren. Tunica uniformă care atârna umedă pe spătarul scaunului său părea aproape la fel de uzată ca hainele de lucru ale tovarăşilor săi. Aprinsese țigară după țigară cu degetele nervoase şi transpirate, umplând încăperea înghesuită, deja sufocantă, cu şi mai multă poluare.

Acum îşi şterse obrajii cu un şervețel îmbibat cu transpirație.

— Rămân cu ce am. Nimic pentru mine.

— Dealerul ia o carte.

Era *Idiotul*, care valora zero. Date fiind circumstanțele, Lando simți că se potrivea de minune. Ah, dacă s-ar fi îndreptat spre sistemul Dela, aşa cum plănuise, în loc de Oseon. În taberele de refugiați ar fi avut parte de o recoltă mai bogată.

Pariurile fură plasate din nou. Vett Fori mai luă o carte, a patra, la fel ca asistentul ei, Arun Feb, care o ceru pe lângă mucul trabucului său. *Ottdefa* Whett rămase cu ce avea. Un *Stăpân* de *Sabie* aduse valoarea mâinii lui Lando la un zece pozitiv, în timp ce începea o ultimă rundă de pariere.

Arun Feb şi Vett Fori se retraseră amândoi cu un nouă şi, respectiv, minus nouă. Polițistul Phuna rămăsese neclintit, cu trăsăturile largi umezite de sudoare. Lando fu pe punctul de a se resemna, când Whett strigă entuziasmat:

— *Sabacc!*

Apoi plesni *Dama* de *Doage*, Patru de *Clondire* şi Şase de *Monede* pe blatul de pâslă uzat. *Ottdefa* încasă un pot zdravăn.

— Ah... nu sunt chiar bijuteriile *Coroanei Imperiale*, nici măcar fabuloasa *Comoară de pe Rafa*, dar...

— *Comoara de pe Rafa?* întrebă Vett Fori ca un ecou.

Ar putea la fel de bine să întrebe, gândi Lando, *oricum nu-şi face niciun bine jucând cărți.*

— Am auzit de sistemul Rafa, continuă supraveghetorul minei, toată lumea a auzit. E cel mai apropiat de al nostru. Dar nu am auzit de nicio comoară.

Academicianul îşi drese glasul. Fu un zgomot prostesc, ca un măcăit de gâscă.

— *Comoara de pe Rafa* – sau *Sharu*, aşa cum suntem obligaţi acum să-i spunem, nu pentru sistemul Rafa, draga mea, ci pentru rasa antică care a înflorit odată acolo şi care ulterior a dispărut fără urmă – este un subiect de un oarecare interes.

Acestea fuseseră spuse în cel mai bun ton profesional al lui Whett.

Faţa veştejită a lui Vett Fori, destul de impasibilă când era vorba de jocul de cărţi, afişă clar supărarea de a fi tratată cu condescendenţă. Îşi luă trabucul, şi-l înfipse între dinţi şi se uită fix peste masă.

— Fără urmă? Arun Feb pufni cu neîncredere. Am fost acolo, prietene, şi ruinele alea ale tale – cum le-ai numit? – *Sharu*, sunt cele mai mari bucăţi de inginerie din galaxia cunoscută. Mai mult, ele acoperă fiecare corp din sistemul acela, mai mare decât unghia mea degetului mare. Ei...

— Nu sunt ele însăşi *Sharu*, dragul meu prieten, despre care nu a rămas nicio urmă, insistă Whett, tonul său fiind împărţit între pedanterie şi reacţie insultată. Cu siguranţă ar trebui să ştiu, pentru că, până de curând, am fost cercetător antropolog pentru noul guvernator al sistemului Rafa.

— Ce vrea un birocrat de la un antropolog domesticit? întrebă Feb cu blândeţe.

Apoi suflă un ultim inel de fum, îşi strivi trabucul pe marginea tăvii aspiratorului şi bău o gură lungă de apă. Aceasta îi picură pe bărbie, udându-i gulerul cămăşii murdare.

— Păi, presupun, pufni Whett, că voia să se familiarizeze temeinic cu toate aspectele noilor sale responsabilităţi. După cum ştiţi fără îndoială, în sistemul Rafa există o rasă umanoidă băştinaşă; toate practicile lor religioase se învârt în jurul ruinelor legendelor lor despre mult regretaţii *Sharu*. Noul guvernator este un tip foarte conştiincios, într-adevăr foarte conştiincios.

— Da, spuse Lando în cele din urmă, întrebându-se dacă antropologul avea vreodată de gând să dea următoarea mână, dar vorbeai despre o comoară?

Whett clipi din ochi.

— Păi, da, da, am vorbit. O privire şireată apăru în ochii academicianului. Eşti interesat de comori, Căpitane?

Mult mai interesat decât de jocul ăsta, gândi Lando. *Aş fi vrut să mă îndrept spre sistemul Dela, chiar dacă este mai uşor să aterizezi o navă pe un asteroid decât pe o planetă în toată regula*. Imediat ce farsa asta se va termina, exact asta voi face, cu victorie sau înfrângere, chiar dacă calculele astrografice îmi vor lua douăzeci de ani.

— Nu este toată lumea? răspunse Lando neutru.

Apoi scoase un trabuc din buzunarul uniformei şi îl aprinse.

O comoară, da? Poate că e ceva de învăţat aici, până la urmă.

— Nu chiar toată lumea. Vorbind în numele meu, intonă omul de ştiinţă, începând în sfârşit să amestece pachetul gros de şaptezeci şi şase de cărţi, interesul este pur ştiinţific. Ce treabă am eu cu bogăţia lumească? Una pentru tine, una pentru tine, una pentru tine, una pentru tine şi una pentru mine. Una pentru tine, una pentru tine, una pentru tine...

— Ei bine, atunci cu siguranţă aţi venit la locul potrivit! râse Vett Fori, ridicându-şi cărţile. Nicio bogăţie lumească nu-ţi stă în cale! Oricum, ce faci aici? Nu am angajat niciun antropolog.

Aprinzând încă o ţigară, jandarmul Phuna vorbi cu amărăciune.

— Vrea să vadă cum trăieşte cealaltă jumătate, asta e! I-am văzut actele de intrare. Studiază viaţa printre oamenii săraci ai unui sistem bogat... O bursă Imperială

grasă, că tot vorbeam despre bogății lumești. Noi suntem specimenele, iar el...

— Te rog, te rog, dragul meu prieten, nu te supăra. Eu aspir doar să sporesc înțelegerea noastră asupra universului. Și cine știe, poate că ceea ce învăț aici poate face lucrurile mai bune în viitor, nu doar pentru tine, ci și pentru alții, precum...

Vett Fori, Arun Feb și T. Lund Phuna vorbiră aproape simultan:

— Nu ne face nicio favoare!

— Fă-mi mie una, sugeră Lando în tăcerea stânjenită care urmă, și spune-mi despre treaba asta cu comoara. Și te rog frumos să-mi dai și o carte între timp, da?

Pariurile fură făcute din nou, iar alte cărți fură împărțite către jucători.

Lando, care de fapt își pierduse interesul pentru câștigurile din ce în ce mai mici pe care i le oferea jocul, privi absent cum cărțile-cip din mâna sa se transmutau de la o culoare și o valoare la alta. Acordă mult mai multă atenție la ceea ce avea de spus antropologul.

— Toka sunt nativii primitivi ai sistemului Rafa. După cum a subliniat atât de convingător supraveghetorul adjunct Feb, ei și actuala instituție colonială coexistă printre ruinele vechilor *Sharu*, clădiri enorme care ocupă foarte aproape fiecare kilometru pătrat al planetelor locuibile. Voi egala miza și voi mări cu o sută de credite.

Arun Feb scutură din cap, dar aruncă o pereche de jetoane de cincizeci de credite dintr-o grămadă în scădere. Vett Fori renunță, cu o expresie de dezgust pe față și își puse trabucul încă neaprins înapoi pe marginea mesei.

Phuna mai ridică miza cu încă cincizeci.

— Da, dar lucrul cu adevărat important despre Rafa sunt *cristalele vieții* pe care le cresc acolo.

Atinse cu degetul o bijuterie minusculă suspendată de un lanț subțire din jurul gâtului său transpirat, iar Whett aprobă din cap.

— Important pentru tine, poate, bunule jandarm. E adevărat, livezile și *cristalele* recoltate acolo sunt principalul produs de export al coloniei, dar ceea ce mă interesa pe mine – și ceea ce am fost plătit să mă intereseze profesional – erau legendele Toka, în special cele referitoare la *Harpa Minții*.

Uitându-se la cărțile sale, Lando văzu că avea o *Dama* de *Monede*, un Trei de *Doage* și un Patru de *Săbii*. Aruncă numărul necesar de jetoane în pot chiar în momentul în care Treiarul se transformă într-un Cinci de *Clondire*: douăzeci și trei, dar nu prea conta; Cinciarul era oricum de prisos.

— *Sabacc!* Adună cel mai mare pot al serii de până acum. *Harpa Minții?* întrebă Lando. În numele *Nucleului*, ce este asta?

Ottdefa Whett strâmbă din nas, dându-i restul pachetului lui Lando.

— Oh, doar o superstiție nativă ridicolă. Se presupune că există un artefact magic pierdut menit să-i cheme pe *Sharu* – cu care Toka se identifică într-un mod ciudat –, să-i cheme înapoi pe *Sharu* când Toka vor avea nevoie de ei. O prostie, deoarece Toka nu ar fi putut fi vreodată contemporani cu o civilizație de acum câteva milioane de ani, așa cum nici ființele umane și dinozaurii...

— Eu am văzut dinozauri, îl întrerupse Arun Feb. Pe Trammis III.

Reptiloizii gigantici de pe Trammis III erau faimoși în toată galaxia, iar un chicotit circulă în jurul mesei.

— Să înțeleg, totuși, spuse Lando în timp ce amesteca și împărțea cărțile, apoi privea cum se îngrămădesc din nou pariurile, că aveți propriile dumneavoastră teorii.

Cumva, discuția despre comori părea să fi relaxat puțin legăturile pungilor, cu

excepția poate a lui Vett Fori şi a asistentului ei.

Jucătorul trase o gură din trabucul său.

— V-ar deranja să vorbiți despre ele?

Antropologul păru că nu l-ar deranja deloc, chiar dacă i s-ar fi cerut să țină un discurs stând desculț pe un tort mare de gheață în timp ce părul său cărunt ar fi luat foc.

— Ei bine, domnule, ruinele, cu toate că sunt omniprezente, sunt impenetrabile, închise complet din toate părțile, fără niciun semn de intrare. Îndrăznesc să spun că toate comorile adunate de un milion de ani de cultură extraterestră avansată îl aşteaptă pe primul aventurier care va obține calea de intrare. Nu mă deranjează să vă mărturisesc tuturor că am încercat şi eu acest lucru în mai multe rânduri. Dar ruinele nu sunt doar impenetrabile, ci sunt absolut copleşitoare. Nicio unealtă sau energie cunoscută nu produce mai mult decât o pată pe suprafața lor. Voi egala miza şi voi mări cu cinci sute. Domnule jandarm?

Încrâncenat, polițistul aruncă jetoanele în valoare de cinci sute de credite. Lando văzu cu uimire pariul şi ridică el însuşi cu o sută de credite.

— *Sabacc!*

Hmmm. Lucrurile se îndreptau puțin. Avea acum un avans de două mii de credite. Împărți cărțile pentru a treia oară, întrebându-se ce perspective ar putea avea un jucător pe Rafa. Ideea era tentantă: doar câțiva ani-lumină în linie dreaptă de traversat şi, dacă îşi amintea bine, un port spațial important cu facilități tehnice bune – ceea ce pentru el însemna asistență la aterizare din partea *Controlului Terestru*.

Şoimul Mileniului era complet nou pentru el.

Ar fi jucat cărți în sistemul Dela chiar în acest moment dacă nu ar fi fost atât de ageamiu la astronavigație şi la pilotarea navei. Se abținuse în fața călătoriei lungi şi complicate şi a apropierii considerate dificile de un câmp de aterizare aflat în vârful unui munte, în ciuda zvonurilor bine întemeiate despre posibilitățile bogate într-o atmosferă prietenoasă cu profesia sa. Dar Rafa...

Câştigă a treia mână şi pe a patra, având acum un avans de aproximativ cinci mii cinci de sute de credite. Perspectivele de acțiune păreau să-l încurajeze şi nu mai simțea atât de mult căldura.

— Oh, Căpitane Calrissian...

Era din nou Vhett. Pe măsură ce miza creştea, antropologul părea singurul al cărui interes pentru conversația desuetă nu încetase.

— Da? răspunse Lando, amestecând şi împărțind cărțile.

— Ei bine, domnule, eu... adică, mă găsesc oarecum stânjenit financiar în acest moment. Vedeți, am depăşit suma de bani pe care mi-am permis-o pentru distracția din această seară şi...

Lando se lăsă în spate dezamăgit, trăgând din trabucul lui. Era prea mult, reflectă el, să se aştepte să se îmbogăţească de pe urma unui profesor universitar.

— Mă deplasez prea mult pentru a acorda credit, *Ottdefa.*

— Apreciez asta pe deplin, domnule, şi aş dori să... ei bine, cât de mult ați considera să acordați pentru un *Robot Multifazic de Clasă Doi*, dacă pot întreba?

— Puteți, într-adevăr, întreba, răspunse jucătorul pe un ton egal. Treizeci şi şapte de microcredite şi un permis de navetă folosit. Nu mă ocup de hardware, dragul mea *Ottdefa.*

Avea totuşi o idee: putea închiria un droid pilot care să ducă nava de aici până

la Rafa – sau oriunde altundeva se hotăra să meargă. Se gândi din nou. Un droid de *Clasă Doi* valora destul de mult, poate chiar jumătate din valoarea navei sale. În aceste condiții...

— În regulă, atunci, o mie de credite – niciun micro în plus. Acceptați sau nu.

Profesorul păru nemulțumit, deschise gura pentru a se târgui cu Lando, examină expresia hotărâtă de pe chipul jucătorului şi apoi aprobă din cap.

— O mie, atunci. În orice caz, nu-mi foloseşte la nimic, încerca să mă ajute să intru în ruinele *Sharu*, iar eu...

— Vrei o carte, supraveghetor Fori? îl întrerupse Lando.

— Eu am ieşit; jocul ăsta a devenit prea bogat pentru mine şi trebuie să intru în tură în cincisprezece minute.

Cam acelaşi lucru fu valabil şi pentru Arun Feb. Rămaseră la masă, bucurându-se să vadă măcar de data asta cum pierdea altcineva.

Osuno Whett, însă, parie puternic cu cei o mie de credite împrumutate, poate în încercarea de a-l scoate pe jucător din mână. Fu ajutat în acest demers de jandarmul Phuna. Banii de pe masă creşteau din ce în ce mai mult pe măsură ce Lando făcea față fiecărei majorări, crescând el însuşi miza. Voia să termine jocul, într-un fel sau altul.

Îşi împărțise un Doi de *Săbii* şi un Patru de *Monede*, luând o carte suplimentară după ce cei doi adversari ai săi le acceptaseră pe ale lor. Brusc, Pătrarul deveni un Trei de *Clondire*, iar suplimentul său, care fusese un Nouă de *Doage*, se transformă în *Idiot*.

— *Sabacc!* strigă Lando cu un dublu triumf. Judecând după banii de pe masa din fața lui şi după lipsa lor din fața lui Whett şi Phuna, jocul era terminat. De unde pot să iau droidul ăla, *Ottdefa*? Am de gând să-l pun imediat la treabă ca navigator.

— De pe Rafa IV, Căpitane. L-am lăsat în custodia unei companii de depozitare, intenționând să-l vând acolo sau să trimit după el... Acum, te rog să nu te superi! Am aici titlul de proprietate şi o evaluare fiscală oficială care indică valoarea sa reală. Poți să le iei cu tine, sau să le foloseşti pentru a obține aici un preț corect pentru robot!

Lando se ridică, violența fluturându-i scurt – foarte scurt – prin minte. Că fusese păcălit ca orice amator, fusese primul său gând coerent. Al doilea fu că avea un pistol mic, dar puternic, ascuns sub centura sa decorativă. Al treilea fu că putea să sfârşească mort sau în închisoare pe acest pumn de zgură sufocantă.

Nu avu timp pentru un al patrulea gând.

— Stai calm, fiule! spuse jandarmul, prinzându-l pe Lando de braț. Nu e nevoie de agitație. Suntem cu toții prieteni aici. Arătă cu mâna liberă spre hârtiile pe care le scosese Whett. *Ottdefa* poate să-ți dea o cauțiune în valoare totală de... să zicem, cât?

Lando simți ceva mic, rotund şi rece împins pe sub mâneca sa brodată. Aruncă o privire în jos chiar în momentul în care Phuna se prefăcea că îl scoate de la el şi gemu. Era un disc plat, cu margini netede, gros de un centimetru şi cu un diametru de vreo patru centimetri. Ştia exact ce era, deşi nu avusese niciodată unul în viața lui.

— Un *trişor*! exclamă indignat jandarmul. A avut un *trişor* la el, tot timpul! A putut să schimbe fețele cărților după bunul său plac oricând dorea! Nu-i de mirare...

Cu un mârâit sălbatic, Osuno Whett profită de gravitația minimă a asteroidului, lansându-se peste masă spre Lando. În momentul în care trupul său slăbuț se afla la jumătatea distanței față de țintă, o jachetă murdară din denim îi căzu peste cap, urmată de un set de degete noduroase aparținând mâinii drepte a lui Arun Feb. Se auzi o lovitură surdă de contact şi un scâncet înăbuşit din partea antropologului.

— Pleacă de aici, puştiule! strigă Feb. L-am văzut pe Phuna plantându-ți *trişorul*!

Omul legii se întoarse spre Feb, cu pumnul ridicat. Se pare că Vett Fori avea încredere în judecata asistenților ei – şi ştia cum să se mişte în absența atracției gravitaționale. Ea luă cel mai apropiat obiect solid – care se întâmpla să fie capul deja lovit al antropologului – şi îl izbi din lateral în craniul jandarmului. Cu ochii încrucişați, acesta se prăbuşi, alunecând încet spre podea. Ținându-l încă pe Whett de regiunea occipitală, Fori smulse teancul de hârtii cu aspect oficial din degetele savantului inconştient.

— Falsifică astea şi scoate-ți nava de pe Oseon, Lando. O să vorbesc cu Phuna când o să-şi revină. E corupt, dar nu e nebun. În plus, teoretic, lucrează pentru mine.

Nu era prima ieşire rapidă pe care o făcea Lando în scurta sa carieră plină de evenimente. Cu toate astea, se întâmpla foarte rar să îl ajute cei ai căror bani îi luase. Cu un fior de recunoştință – şi cu sentimentul că avea să regrete mai târziu – începu să îşi arunce câştigurile înapoi pe masă, lângă inconştientul *Ottdefa*.

— Să nu îndrăzneşti! mârâi Vett Fori. Vrei să ne faci să credem că nu ai câştigat cinstit?

În spatele ei, Arun Feb îl lovi din nou pe Phuna cu o carafă de apă din inox. Apoi îşi ridică privirea de la ocupația sa plăcută şi dădu din cap, confirmând.

Lando rânji, apoi îşi luă rămas bun fără cuvinte în drumul său spre uşă.

Douăzeci de minute mai târziu, se afla la bordul *Şoimului Mileniului*, conectând un droid pilot închiriat foarte în grabă. Alte zece minute mai târziu, se afla deasupra planului eclipticii, ieşind în trombă din sistemul Oseon şi îndreptându-se spre Rafa.

Era ultimul loc în care l-ar fi căutat Whett.

Cel puțin aşa îşi spuse el.

Capitolul 1

Cu şapca de zbor cu ramă aurie, ajustată cu grijă la un unghi excentric, Căpitanul Lando Calrissian, proaspăt ras şi spălat, coborî pe rampa cargobotului ultra-uşor *Şoimul Mileniului* – şi se lovi dureros cu fruntea de trapă.

— Oh! Pe *Eterni*!

Amețit, se uită discret în jur, asigurându-se că nu-l văzuse nimeni, şi suspină. Deci, la ce naiba voia să se uite *Controlul Terestru*? Îi spuseseră într-un fel nedemn...

— Ce e gunoiul ăla de pe învelişul intermixului de propulsie, *Şoimule*, terminat?

Ei bine, era ceva ce puteau spune fără să facă trimiteri insultătoare la adresa modul amatoristic în care el derapase, aterizând pe asfaltul din Teguta Lusat. Nici intrarea în atmosferă nu fusese ceva cu care să se laude. Poate că era jucător, chiar ticălos şi ceea ce prefera să numească *escroc*. Dar pilot de nave cu siguranță nu era.

Se încruntă, amintindu-şi de acel pilot droid de închiriat pentru care irosise un avans substanțial, pe Oseon. *Să vedem cum vor putea să încaseze restul facturii!*

Păşind – cu grijă de data asta – în jurul rampei hidraulice, se îndepărtă de sub nava mică de marfă (care îi amintea invariabil de un magnet în formă de potcoavă umflată), acoperindu-şi ochii cu o mână. *Învelişul intermixului... învelişul intermixului... Ei bine, unde, în numele Haosului, trebuie să fie...*

— Îhhh!

Zgomotul venise de la Lando, nu de la excrescența hidoasă, de piele, care se ataşase de nava lui. Creatura pur şi simplu se foi şi se agită grotesc, privindu-l cu ochi galbeni răuvoitori în timp ce se zbătea greoi pe carenă, nefiind obişnuită cu gravitația de pe Rafa IV. Două excrescențe hidoase de piele! *Patru!*

Lando urcă înapoi în navă, lovind maneta de închidere de urgență şi continuând spre carlingă. Scaunul din dreapta lipsea temporar, în locul lui fiind conectat sclipitorul şi inutilul droid pilot de *Clasa Cinci*, luminile monitorului său clipind aiurea.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, rosti robotul, în ciuda luminii zilei care se revărsa pe ferestre de afară, şi bine ați venit la bordul iahtului de agrement *Arleen*, aflat acum în tranzit interstelar dinspre Antipose IX.

Tânărul jucător mârâi de frustrare, plesni comutatorul de oprire al pilotului şi se aruncă pe scaunul de accelerație din stânga, exact când unul dintre dezgustătorii paraziți extratereştri începu să-şi caute drumul pe parbriz, colții lui corozivi întunecând transparența.

— *Control Terestru*? Am spus, *Control Terestru!* Ce naiba sunt chestiile astea?

Urmă o pauză lungă şi goală. Apoi Lando îşi aminti:

— Oh, da... terminat!

— Sunt *mynocki*, pământean simandicos! Trebuia să te scuturi de ei pe orbită! Acum ai încălcat carantina planetară şi va trebui să te ocupi singur de asta. Nimeni nu-şi va murdări...

Cu un mârâit, Lando apăsă pe butonul de închidere. Dacă nu aveau de gând să-l ajute, se putea lipsi de sfaturile lor. *Mynocki*... ah, da: creaturi dure, omnivore, capabile să reziste rigorilor vidului dur şi temperaturilor absolute. Erau *şobolanii spațiului*, care se ataşau de navele neatente, de obicei într-o centură de asteroizi.

Sistemul Oseon nu era nimic altceva decât asteroizi!

Făcând autostopul de la un soare la altul, de la o planetă la alta, *mynockii* de obicei...

— Dumnezeule mare!

Sări în picioare, lovindu-se din nou cu capul, de data asta de panoul de accelerație de deasupra capului – un loc stupid pentru a-l pune! – şi se îndreptă rapid, deşi neîndemânatic, spre pupa, spre zona motoarelor. Tocmai îşi mai amintise ceva ce citise sau auzise despre *mynocki*: supuşi unei gravitații planetare, se prăbuşeau, murind rapid... *După* ce se reproduceau.

Într-un dulap, găsi un costum de lucru etanş la vid, mai găsi un furtun de abur şi cuplaje. Îmbrăcându-se în costumul de plastic unsuros – simți un fior de regret: îşi ruina costumul din catifea mov! –, acceleră până la evacuarea reactorului, deschise cu manivela sasul de deasupra şi, trăgând furtunul, se urcă pe carenă.

Un *mynock* îl aştepta lacom, alertat de zgomotul inevitabil al capacului trapei, cu sacii de spori strălucitori şi dilatați. Era urât, cam de un metru diametru, înaripat ca un liliac, cu coadă – dacă acesta era cuvântul potrivit – ca o rază, cu dinți otrăvitori ca...

Hhhh!

Era *mynockul*, de data asta. Se zvârcoli spre el, trăgându-se de un disc ventral.

Singurul lucru mai urât decât mynockii, gândi Lando, *sunt larvele pe care le depun pe suprafața planetelor*. Sări în momentul în care acesta mişcă spre el un vârf de aripă cu gheare, stângăcia lui la bordul navei fiind cauzată mai mult de necunoaşterea unui mediu nou decât de o lipsă de agilitate nativă. Răsuci duza furtunului, pulverizând monstrul cu vapori supraîncălziți din sistemul de schimb termic al *Şoimului*.

Acesta țipă şi se zvârcoli, carnea topindu-se pentru a expune cartilajul pe care îl folosea în loc de oase. Şi acesta se reduse rapid, zburând de pe suprafața curbată a navei şi lăsând doar o mâzgă gelatinoasă aburindă pe asfaltul portului spațial.

Un zgomot în spatele lui...

Cu vederea laterală afectată de costum, Lando se învârti exact la timp pentru a înfige duza în fălcile unui al doilea *mynock*. Acesta se umflă şi explodă. Meticulos, se stropi cu abur pentru a îndepărta resturile organice care se dizolvau, apoi merse înainte, distrugând în cele din urmă şapte chestii dezgustătoare în total.

— Bună treabă, *Asule!* rânji *Controlul Terestru* din Teguta Lusat prin receptorul căştii sale, în timp ce se mişca înapoi prin trapa superioară a sasului. Nu ai primit broşura cu instrucțiuni când ai luat grămada aia de gunoi pe care o pilotezi? Terminat.

Grămadă de gunoi? Singura grămadă de gunoi de aici, gândi Lando, transpirat în armura lui voluminoasă în timp ce închidea trapa şi stivuia furtunul, *este dobitocul ăsta fără creier din fața mea*. Hmmm. Asta îi dădu o idee.

— Bună ziua, *Control Terestru*, bolborosi el pe un ton plăcut din carlingă, la doar câteva secunde după ce ieşise din costumul de vid. Vreau să vă spun că această navă mică şi robustă a făcut de multe ori, într-un timp record, cursa spre balta voastră de noroi supraestimată.

A fost odată... Cel puțin aşa pretinsese fostul ei proprietar, care încercase să mărească valoarea cargobotului într-o partidă de *sabacc* pe care o pierdea lamentabil. Droidul închiriat de Lando eşuase de asemenea lamentabil să obțină de la navă viteze apropiate de cele anunțate. Probabil că era vreun truc.

— Apropo, continuă Lando, se pare că acum ştiu să mă descurc cu acest copilaş.

Ar dori cineva să cumpere un droid pilot practic nou? Terminat?

— Am mai auzit asta, *Şoimule*. Poate că firma aia de închirieri de pe Oseon nu are birouri aici, dar are un tratat de drepturi. Va trebui să-l trimiţi înapoi repede – cu transport. Scump. Terminat şi închis.

* * *

Nu fu chiar atât de rău pe cât se aşteptase. Lando expedie droidul înapoi cu un transportor lent, compensând timpul suplimentar de închiriere cu costurile de transport. Seara începuse să se lase până se ocupase de asta, plus toate actele oficiale complicate legate de păstrarea la sol a unei nave interstelare, oriunde cuvântul *civilizat* era considerat un compliment.

În seara asta, se va relaxa. Avea nevoie de asta, după ce călătorise cu robotul ăla confuz. Să simtă teritoriul – ceea ce însemna să identifice potenţialele ţinte, să localizeze acele întâlniri sociale pe care alţii le considerau prosteşte *jocuri de noroc*. Mâine, avea să se ocupe de afaceri.

Sistemul Rafa era renumit pentru trei lucruri: *cristalele vieţii*; livezile ciudate din care erau recoltate; şi ceea ce s-ar fi putut numi *ruine* dacă monumentele colosale lăsate de *Sharu* nu ar fi rămas într-o stare atât de bună. *Cristalele* nu aveau nimic special – atâta timp cât considerai cvadruplarea speranţei de viaţă a oamenilor ca fiind lipsită de importanţă. Variind de la un vârf de ac la un pumn, se spunea că simpla lor prezenţă în apropierea corpului sporea inteligenţa – sau prevenea senilitatea – şi avea un efect ciudat asupra visării. Puteau fi cultivate doar pe cele unsprezece planete, sateliţi variaţi şi orice alte roci care ofereau suficientă atmosferă şi căldură, din sistemul Rafa. Livezile în sine erau aproape la fel de faimoase – după modelul ghilotinelor, al camerelor de dezintegrare şi al scaunelor electrice. Nu era genul de agricultură care să poată fi automatizată – cristalele puteau fi recoltate doar în cele mai debilitante şi umile condiţii. Cu toate astea, operaţiunea era atractivă din punct de vedere financiar, deoarece venea cu propriile surse integrate de forţă de muncă ieftină, două forţe, mai exact: nativii subumani din sistemul Rafa, plus criminalii şi refuzaţii politic dintr-un milion de alte sisteme.

Rafa era, printre alte trăsături distinctive, o colonie penală în care o condamnare pe viaţă însemna moarte sigură. Asta ştia orice şcolar din spaţiul civilizat – cel puţin acea minoritate cu o înclinaţie nesănătoasă şi precoce pentru banalităţi nesănătoase, reflectă Lando în timp ce asigura *Şoimul* pentru noapte. Se plimbă pe asfaltul cald până la gardul care înconjura portul spaţial, intenţionând să prindă transportul public spre Teguta Lusat, aşezarea capitală a coloniei din întregul sistem.

La marginea asfaltului, un bărbat îmbrăcat doar în ceea ce părea a fi o cârpă în jurul şalelor, stătea agăţat de o mătură. Ridică privirea pentru o clipă când trecu Lando pe lângă el, apoi se întoarse la pământ şi îşi reluă împingerea frunzelor moarte şi a bucăţilor de pietriş fără niciun scop aparent.

Apusul oblic surprindea unghiuri ciudate ale arhitecturii extraterestre multicolore care constituia prim-planul, fundalul şi orizontul peste tot unde putea cineva să privească pe această planetă. Piramide, cuburi, cilindri, sfere, ovoizi, fiecare suprafaţă avea o altă nuanţă strălucitoare. Cea mai mică dintre structurile monumentale era cu mult mai mare decât cea mai mare structură construită de fiinţe vii oriunde în galaxia cunoscută.

Ceea ce părea a fi un oraş se înghesuia incomod în spaţiile înguste dintre ele.

Sub o feerie de stele, Lando păşi uşor la bordul autobuzului plutitor cu laturi deschise, îmbrăcat în cei mai buni pantaloni de uniformă din satin albastru, cu cizme peste genunchi, din piele de *bantha*. Purta o tunică albă cu mâneci largi şi o vestă de catifea neagră. În chingile lui elegante era suficient credit universal pentru a intra într-un joc de cărţi semi normal – şi micul pistol cu cinci încărcături care era singura armă pe care şi-o permitea în mod normal. Cei care purtau arme mai mari aveau tendinţa, după scurta dar foarte atenta experienţă a lui Lando, să gândească cu ele în loc să gândească cu creierul.

Singur la bordul mijlocului de transport, se lăsă în spate pe bancheta orientată spre exterior, nefiind sigur dacă se bucura sau nu de peisajul unic. Traficul era un şuvoi modest de roţi, vehicule plutitoare şi speedere cu repulsor.

Nu puţini pietoni se înghesuiau de-a lungul trotuarelor pitoreşti şi false care făceau faţă clădirilor umane, iar printre ei Lando zări mulţi alţii ca bătrânul din port. Poate că erau prizonieri bătrâni care îşi ispăşiseră pedeapsa. Autobuzul opri în centrul oraşului Teguta Lusat. Lando îi plăti droidului de la cârmă, coborî şi îşi întinse picioarele. Colonia era un furnicar construit pe resturile de pământ dintre *munţii* artificiali străvechi. Oricâte eforturi fuseseră depuse pentru decorarea locului – şi nu fuseseră prea multe –, acesta rămânea tern în comparaţie cu turnurile policrome din jur. Străzile erau înguste, înclinate ciudat. Case, birouri şi vitrine la scară umană abia mărgineau picioarele zidurilor titanice non-umane.

Lando intră în barul cu aspectul cel mai puţin neîngrijit. Mulţimea obişnuită era acolo.

— Cauţi o încărcătură de marfă, Căpitane?

Hangiul mecanic de la *Odihna Astronautului* lustruia un pahar. Sticle şi alte recipiente dintr-o sută de culturi străluceau blând în lumina slabă. O adunătură de clienţi – nu foarte mulţi: era ora cinei şi Rafa IV era în mare parte o planetă familială – umplea localul nepretenţios cu un bolborosit la fel de subtil de neinteligibil.

Lando clătină din cap.

— Păcat, Căpitane, cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Cu ceva care să ardă, spuse Lando, copilăros de mulţumit să fie recunoscut ca pilot.

Totuşi, era nedumerit de pesimismul comercial al robotului. Asta era o colonie sănătoasă, prosperă, cu statistici de export enorme şi în creştere.

— O *Retsa*, dacă ai.

Într-un colţ întunecat, ceea ce ar fi putut fi acelaşi bătrân îmbrăcat sumar se sprijinea pe acelaşi tip de mătură veche.

— Imediat, Căpitane.

Urmă o manevrare abilă de pahare.

Lando se întoarse cu spatele, puse coatele pe bar, apoi întrebă peste umăr:

— Unde ar putea găsi un tip ceva acţiune pe aici?

O spuse cu un accent colonial – când eşti în oraşul *ţărănoilor*, comportă-te mai rău decât *ţărănoii*. Politeţea civilizată speria banii.

— Tocmai am ajuns de la Oseon; seara mea este liberă.

— Cât de liberă? Optica maşinii îl privi pe Lando cu luare-aminte. *Localul lui Rosie* este mai jos pe stradă. Are un renume foarte bun. Trebuie doar să faci stânga la marele neon roşu.

Lando clătină din cap.

— Mai târziu, poate. Poate un joc de *sabacc*? Lumea de acasă obişnuia să spună că eram destul de bun.

Cu cinism în voce, chiar dacă nu şi pe trăsăturile sale neclintite, automatonul lăsă impresia că gândeşte profund.

— Ei bine, domnule, nu ştiu…

Lando oferi de două ori preţul obişnuit pentru o *Retsa.*

— S-ar putea să ştiu un joc – totuşi, memoria mea nu mai e ce-a fost, şi…

Lando mai puse o monedă pe tejghea.

— Asta va acoperi aducerea aminte?

Moneda păru să se evapore.

— Nu pleca, Căpitane. Fă-te comod. Mă întorc imediat.

Droidul dispăru aproape la fel de impresionant ca şi banii lui Lando.

Capitolul 2

Pilotul începător, proprietar şi operator de navă, abia îşi luase băutura, alesese o masă întunecată şi grea, aproape din lemn, şi se aşezase, aranjându-şi cu grijă pliurile pantalonilor, când îşi făcu apariția o altă persoană, un individ înalt, cadaveric, aproape uman, îmbrăcat cu ceva larg, cu buline. Acestea contrastau rău cu tenul său portocaliu pestriț.

— Permiteți-mi să mă prezint, domnule. Sunt patronul acestui local.

Creatura îşi mângâie mustățile – două rânduri separate care umpleau spațiul inuman de larg dintre nas şi buza superioară –, luă un scaun în stânga pariorului şi îşi aprinse o țigară verde lungă. Tânărul parior observă cu amuzament că individul nu se prezentase cu adevărat.

— Înțeleg, spuse extraterestrul, că v-ați manifestat interesul pentru teoriile ştiințifice referitoare la fenomenul probabilității.

Lando chiar se întrebase cum avea să fie abordat subiectul. Se lăsă pe spate cu un zâmbet, asumându-şi, din nou, fațada unui colonial mult prea încrezător, îşi puse picioarele pe scaunul de vizavi şi îi făcu cu ochiul, ca un cunoscător.

— *Pur ştiințific*, prietene. Sunt un pilot de profesie, un astronavigator, aşa că interesul meu este firesc. Sunt intrigat mai ales de permutările şi combinațiile numărului şaptezeci şi opt, luate câte două pe rând. Cinci sunt o nebunie.

— Ah... *sabacc*. Proprietarul trase o gură lungă de fum portocaliu, expirând uşor. Cred că ați putea fi introdus practic instantaneu în, ăă, fundamentele cercetării. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi fost stânjenit. Dar mai întâi, Căpitane... ei bine, o mică formalitate: numele navei dumneavoastră, vă rog. Strict în scopul identificării. Există anumiți duşmani regresivi şi antistiințifici ai liberei cercetări...

— Care poartă insigne şi blastere? El râse. *Şoimul Mileniului*, dana şaptesprezece. Eu sunt Calrissian, Lando Calrissian.

Proprietarul consultă un afişaj cu date de pe încheietura sa ciudat articulată.

— O plăcere, Căpitane Calrissian. Şi creditul dumneavoastră, observ, este mai mult decât suficient pentru a susține acest, ăă, program de cercetare al nostru. Vă rog să mă urmați.

* * *

E la fel peste tot în galaxie, gândi Lando. O cameră mică în spate, un blat de masă din *dramskin* de culoarea smaraldului, o lampă atârnată jos, o atmosferă plină de fum. Într-un joc cinstit, exista un procent modest din partea casei, iar polițiştii erau cu toții plătiți – acea rutină a proprietarului tavernei fusese doar o ocazie de a verifica ratingul de credit al lui Lando. Doar amestecul particular de mirosuri varia de la un sistem la altul, şi asta nu atât de mult pe cât ar fi fost de aşteptat. Poate că nu se pricepea la pilotajul unei nave. De altfel, nu ştia prea multe despre extragerea minereurilor din asteroizi sau despre pilotat. Dar aici – oriunde s-ar fi întâmplat să fie acest *aici* – era ca acasă. Îşi luă locul la masă.

Mai erau trei jucători şi o mică mână de spectatori care, în prezent, erau mai

interesați de băuturile lor şi de faptul că îşi suflau în ceafă unii altora decât de joc. Aşeză câteva credite pe suprafața verde, iar cărțile-cip fură împărțite. Primi Asul de *Sabie*, Patru de *Clondire* şi *Răbdarea* – care conta ca un minus opt. Asta făcea unsprezece.

— Una, spuse Lando neutru.

Primi un Şapte de *Doage*, care pâlpâi imediat şi deveni *Comandantul* de *Monede*.

Douăzeci şi trei.

— *Sabacc!* Vai de mine, norocul începătorului? Îşi lăsă emoția să-i nuanțeze vocea în timp ce strângea grămada mică de bani, acceptând pachetul şi dând cărțile.

Pierdu cu grijă următoarele trei mâini. Nu fu uşor. Trebui să renunțe la două mâini perfecte de douăzeci şi trei şi ar fi putut să mai tragă o carte-cip la a treia dacă nu ar fi rămas pe loc cu o mână de paisprezece puncte, rugându-se să-şi păstreze cărțile-cip fețele cu care începuseră.

Talentele locale credeau că este amator de jocuri. Într-un fel, aveau dreptate – dar nu într-un fel pe care l-ar fi găsit ei plăcut sau profitabil. Era una dintre acele seri în care tânărul jucător se simțea norocos, plin până la refuz de electroni şi foc subnuclear. Mări treptat potul, pentru a nu-i speria pe ceilalți, pierzând în mod vizibil la pariurile mici, dar având câştiguri constante şi liniştitoare. Băuturile curgeau liber, cu complimente din partea proprietarului cu buline.

Poate că acesta era barul unui pilot, dar cel puțin doi dintre jucători erau orăşeni, probabil împărțind cu patronul ceea ce jupuiau de la vizitatori. Acelaşi pahar de *Retsa* cu care începuse Lando, diluat acum cu gheața pe care o tot adăugase, stătea transpirat pe marginea de plastic a mesei, lângă cotul lui.

— *Sabacc*, răsuflă Lando, întorcând trioul de cărți cu fața în sus. Era un clasic: *Matricea Idiotului*, cartea principală cu valoarea zero imprimată pe ea, plus un Doi de *Doage* şi un Trei de *Săbii* – un douăzeci şi trei automat.

— Asta m-a curățat, mormăi jucătorul de vizavi de Lando, o mică entitate anonimă cu față ca de aluat şi piele uşor violacee. Ca şi jucătorul, purta uniforma unui ofițer de navă stelară. În ciuda răcelii serii, fruntea îi era acoperită de un strat fin de transpirație. Doar dacă nu te pot interesa de o mică încărcătură de *cristale ale vieții*.

Lando clătină din cap, potrivindu-şi o manşetă brodată. Mai întâi un cargobot ponosit, apoi un robot pe care nici măcar nu avusese timp să-l inspecteze, acum o grămadă de probleme cu autoritățile locale.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar e vorba de bani pe masă sau nimic. Afacerile sunt afaceri – iar *sabaccul* este *sabacc*.

Născută din oboseală, această transformare parțială din amator dur – deşi supernatural de norocos – în profesionist neînfricat îl sperie pe cel puțin unul dintre adversarii lui Lando, o legumă asimetrică şi butucănoasă, o ființă dintr-un sistem al cărui nume tânărul jucător nu şi-l putea aminti. Aceasta aşeză pe masă trei mâini largi ca nişte frunze – Lando se gândi că nuanțele contrastante de verde arătau foarte groaznic împreună – şi bolborosi printr-un sintetizator electronic fixat pe tulpina sa noduroasă.

— Auu, Căpitane, fii tu sportiv! Îşi întoarse o față mărginită de petale spre micul tehnician. Negarea dă la această persoană o prestație proastă. Încărcătură de valoare, este fără îndoială.

Cel de-al treilea jucător, o blondă decolorată şi durdulie, cu un *cristal de viață* oval de mărimea degetului mare atârnat de un lanț în jurul gâtului ei vălurit, îşi dădu

acordul.

— Sigur, Phyll, răspunse Lando, ignorând-o pe femeie. Aşa ai obținut minunatul translator pe care îl porți – în loc de credite la un joc de *sabacc*?

Ființa-plantă tremură de surpriză.

— Cum de înțelege tu astea?

— Cu o dificultate considerabilă.

Făcu totuşi o pauză, gândindu-se bine. Pentru un jucător, mai ales pentru unul care era atât cinstit, cât şi cu un succes constant, bunăvoința reprezenta un stoc important în comerț.

— Oh, foarte bine, *Haosul* să mă ia! Dar numai de data asta, s-a înțeles?

Tipul cu trăsături amorfe aprobă din cap entuziast; mai rezistă apoi doar două mâini. Înainte să iasă pe uşă, băgă mâna într-un buzunar al salopetei, prezentându-i lui Lando un conosament şi câteva documente asociate.

— Veți găsi transportul în port. Mulțumesc pentru joc. Cu adevărat sportiv, Căpitane Calrissian, cinstit până la *Entropie*, asta eşti.

Lando, care avea acum un avans de aproximativ şaptesprezece mii de credite şi era gata să se retragă din joc pe cât de grațios putea – sau pe cât de ferm trebuia – abia dacă auzi mica nonentitate. Avea, din fericire, aproape prețul *Şoimului Mileniului*, chiar pe masa din fața lui. *O ciumă pe transportul liber interstelar! O să las pe altcineva să-şi facă griji pentru permisele de aterizare şi manifestele de marfă.* El era un jucător! Cu siguranță că era mai bine decât să curețe *mynocki* de pe coca unei nave!

* * *

Puțin după miezul nopții, plimbându-se pe cele câteva străzi de promenadă spre luxul modest al *celui mai bun hotel* din Teguta Lusat – recomandarea barmanului droid – Lando ținea o mână pe creditele din buzunar, iar cealaltă pe mica lui armă. Nu părea să fie genul acela de oraş, totuşi, peste tot pe unde mergeai existau persoane de genul acela. Lângă el se deplasa cea mai ciudată apariție a subspeciei mecanice pe care o văzuse vreodată – sau pe care ar fi vrut să o vadă.

— Vuffi Raa, stapâne, *Robot Multifazic de Clasa a Doua.* Sunt în totalitate la dispoziția dumneavoastră!

Stația de transport cu zecile ei de dulapuri de depozitare fusese în drumul lui Lando spre hotel. Dorind să înceapă devreme afacerile de dimineață, jucătorul se gândise că ar fi o idee bună să ia imediat droidul pe care îl câştigase. Acum nu mai era sigur. Unele lucruri sunt mai bine privite la lumina zilei.

Avea poate un metru înălțime, cam până la nivelul buzunarului de la şold al lui Lando – greu de judecat, deoarece îşi putea propti cele cinci tentacule în unghiuri diferite, atingând înălțimi diferite. Avea forma unei stele de mare, cu manipulatori sinuoşi – care serveau atât ca brațe, cât şi ca picioare – prinşi pe un trunchi pentagonal de mărimea unei farfurii de masă, decorat cu un singur ochi de un roşu închis, cu multe fațete, care strălucea uşor. Întregul ansamblu era îmbrăcat în crom sclipitor şi foarte bine lustruit.

Absolut lipsit de gust, gândi Lando.

— Majoritatea ființelor, observase el, privind chestia care apărea din dulapul de închiriat, au uitat că *droid* este prescurtarea de la *android*, adică *asemănător omului.*

Doridul îşi întinse membrele lungi, striate metalic, aproape ca o ființă vie,

examinându-şi cu atenţie vârfurile tentaculelor conice delicate.

— Şi ce fel de nume este ăsta pentru un robot, oricum: Vuffi Raa? Nu ar trebui să ai un număr?

Droidul îl privi oblic în timp ce se strecurau pe lângă un îngrijitor geriatric şi ieşeau din terminal prin uşile automate de sticlă, îndreptându-se spre promenadă.

— Este un număr, stăpâne, în sistemul în care am fost fabricat – în imaginea exactă a creatorilor mei. Aş vrea să-mi amintesc exact unde: vedeţi dumneavoastră, am fost activat prematur în cutia mea de transport, într-o cală de marfă, în timpul unui atac al piraţilor din spaţiul îndepărtat. Acest lucru pare să fi avut un efect negativ asupra anumitor amintiri programate de mine.

Minunat, gândi Lando, deschizând camera de hotel. *O navă pe care nu o pot pilota şi acum un robot cu amnezie*. Ce făcuse ca să merite aşa ceva – nu conta, nu voia să ştie!

* * *

Hotelul Sharu nu era cine ştie ce, dar era considerat drept cel mai bun, iar el avea anumite standarde de respectat faţă de ceea ce considera a fi publicul său. Medită că în această epocă a explorării pe scară largă, era foarte posibil ca o marfă precum Vuffi Raa să treacă de multe ori prin alte mâini, să fie cumpărat, vândut, revândut, câştigat sau pierdut, ajungând la o jumătate de galaxie distanţă, într-o cultură total necunoscută acolo de unde provenea produsul. Sau viceversa, aşa cum părea să fie cazul aici. Nu-şi amintea de nicio specie gânditoare care să aibă o formă asemănătoare cu Vuffi Raa. Cumva, spera să nu dea niciodată peste ea.

În orice caz, gândi el, *mâine dimineaţă vor fi doi elefanţi albi de vânzare*.

Ajunsese deja la o decizie în privinţa *Şoimului Mileniului*. Discuţiile de la masă în timpul jocului de *sabacc* fuseseră de la sine înţelese, dar un lucru era evident chiar înainte ca el să accepte acele *cristale* pentru bani. Grădinile funcţionau pe baza unei combinaţii de muncă necalificată, furnizată în cea mai mare parte de băştinaşii aproape lipsiţi de minte de pe Rafa – se întrebase dacă va vedea vreuna dintre creaturi cât timp va fi acolo, dar luase aceeaşi decizie în privinţa asta pe care o luase în legătură cu producătorii lui Vuffi Raa – şi supervizată de către prizonierii din afara planetei. Întreaga întreprindere era un monopol al guvernului colonial.

Din câte îşi dădea seama Lando, transporturile de *cristale ale vieţii* se făceau numai prin intermediul *Companiei de Transport...* – indiferent cum se numea echivalentul ei local –, iar transportatorii independenţi nu aveau noroc. Nici nu ar fi fost o încărcătură care să aibă manifestul elegantului Căpitan Lando. Ei bine, asta îi convenea. Mâine avea să schimbe încărcătura.

Câmpul uşii bâzâi sigur, iar patul se întoarse singur cu ospitalitate cibernetică. Lando se dezbrăcă, supraveghind cu atenţie modul în care dulapul se ocupa de hainele lui. Vuffi Raa îşi oferi serviciile de valet, aptitudinile corespunzătoare fiind în limita capacităţilor arhitecturii sale de *Clasă Doi*, care se presupunea că se apropia de nivelurile de răspuns intelectual şi emoţional... Dar Lando refuză.

— Nu am mai avut servitori de foarte, foarte mult timp, droid, şi nu intenţionez să încep din nou cu tine. Mă tem că o să te vând din nou, mâine dimineaţă la prima oră. Nu e nimic personal, dar obişnuieşte-te cu asta.

Robotul clătină din cap în semn de mulţumire tăcută, găsi un colţ neocupat al

camerei şi căzu în amorţirea care la automate simula somnul, strălucirea ochiului său cărămiziu devenind din ce în ce mai slabă, dar nu se stinse cu totul.

Lando se întinse pe pat, cu gândurile la comoara antică dansându-i prin cap. Desigur, gândi el, *cristalele vieţii* nu erau singura încărcătură posibilă pe care o putea lua din acest loc. Se presupune că ruinele antice erau impenetrabile, dar orice rasă le-ar fi construit, nu s-a zgârcit să aglomereze sistemul cu artefacte portabile.

Muzeele ar putea fi interesate – şi, eventual, şi de statuetele şi uneltele brute create de băştinaşii sălbatici. Trecutul de înaltă tehnologie şi prezentul primitiv: un contrast fascinant. Dar comoara...

Dacă se gândea bine, erau şi câteva produse coloniale. Dar asta însemna că va trebui să umble peste tot pe Rafa doar pentru a găsi o singură captură decentă – cu o decolare şi o aterizare rapidă, jenantă şi posibil periculoasă la fiecare oprire pe drum, îşi aminti el. Desigur, exista întotdeauna comoara...

Nu. Mai bine rămânea la planul iniţial: să găsească un cumpărător pentru *Şoim*. Fusese distractiv pentru scurt timp, dar el nu era un adevărat căpitan de navă, iar nava era mult prea scumpă pentru a fi întreţinută ca un iaht privat, chiar dacă şi-ar fi dorit unul. Va găsi pe cineva care să-i dea un preţ corect şi pentru Vuffi Raa. Poate acelaşi client. Apoi o să plece – cu zeci de mii de credite mai bogat – cu următoarea navă comercială de linie.

Fluieră ca să stingă lumina, apoi avu un ultim gând.

— Vuffi Raa?

Cu cel mai slab vâjâit al servomotoarelor, droidul reveni la putere maximă.

— Da, stăpâne?

Ochiul său strălucea în întuneric ca un cărbune uriaş de ţigară.

— Nu-mi spune *stăpâne* – îmi dă fiori. Poţi, cumva, să pilotezi o navă stelară? Să zicem, un cargobot mic transformat?

— Cum ar fi *Şoimul Mileniului*? Urmă o pauză în timp ce droidul îşi examina programarea. Păi, da, ăă... cum să vă spun, domnule?

Lando se întoarse, privirea îngâmfată de pe faţa lui fiind invizibilă în camera întunecată.

— Nu prea tare, Vuffi Raa, şi nu mai târziu de nouă dimineaţa. Noapte bună.

— Noapte bună, stăpâne.

* * *

Kraaash!

Câmpul uşii se supraîncărcă, se arcui şi se deschise în interior în timp ce panoul însuşi se despică şi balamalele gemură, desprinzându-se de cadru. Lando se trezi cu o tresărire, cu un picior pe podea şi cu o mână care se întindea după mini pistolul de pe noptieră, înainte să fie conştient de asta.

Patru siluete în uniformă, cu corpul acoperit de o armură flexibilă pe spate şi piept, cu viziera căştii coborâtă până la anonimat total, călcară peste rămăşiţele fumegânde ale uşii în timp ce luminile camerei se aprindeau de la sine. Armura lor nu reuşi să ascundă însemnele poliţiştilor coloniali. Purtau blastere militare urâte, supradimensionate, scoase şi îndreptate direct spre secţiunea mediană neprotejată a lui Lando. Acesta îşi luă mâna de pe noptieră, grăbit, dar fără mişcări bruşte, care să poată fi interpretate greşit.

— Lando Calrissian? întrebă una dintre siluetele cu cască.

El se uită la rămăşiţele uşii.

— N-ar fi jenant dacă n-aş fi – um, dacă mă gândesc mai bine, hai să revizuiesc asta. Da, stimabile fiinţe, sunt Căpitanul Lando Calrissian, în carne şi oase şi sper să rămân aşa. Întotdeauna bucuros să cooperez, pe deplin şi cu bucurie, cu autorităţile. Ce pot face pentru voi, băieţi?

Cu botul bont al armei neclintit, impozanta siluetă blindată se apropie de pat, însoţitorii săi ocupând imediat spaţiul din spatele ei.

— Stăpânul cargobotului *Şoimul Mileniului*, dana şaptesprezece, *Teguta Lusat Interstelar*...

— Chiar el.

— Taci din gură. Eşti arestat.

— E în regulă, domnule ofiţer. Lasă-mă să-mi iau pantalonii – sau nu, dacă nu e convenabil. Voi fi bucuros să răspund oricăror întrebări pe care domnia ta doreşti să le pui. Asta e politica mea: adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Susţin... *Umph!*

Poliţistul cel mare îl lovi pe Lando în stomac cu blasterul, după care îl pocni cu mâna goală, strânsă în pumn. O a doua siluetă trecu la treabă cu picioarele jucătorului nefericit. Ceilalţi doi se rotiră brusc în jurul patului şi începură să-l atace din cealaltă parte.

— Ou! Am spus că voi merge paşnic – *Ghaa! Uunhh!* Vuffi Raa, ajută-mă!

Robotul se ghemui în colţul său, cu manipulatoarele tremurând. Brusc, se prăbuşi, se strânse într-o minge, iar lumina lui se stinse.

La fel şi cea a lui Lando.

Capitolul 3

Îndesat.

Îndesat şi urât.

Îndesat şi urât, şi *puternic* – cel puțin la nivel local, îşi aminti Lando cu un geamăt lăuntric în timp ce doi dintre ofițerii cu cască îl târâră în prezența lui Duttes Mer, guvernatorul colonial al Rafei.

Lando nu avusese încă timp – şi nici chef – să inventarieze nedreptățile care îi fuseseră aplicate de către jandarmii coloniali. Părea să fie tot o vânătaie solidă şi umflată de la gât până la glezne. Eviți problemele cu polițiştii într-un sistem, le ai în următorul, tocmai când te aştepți mai puțin. Îl durea totul, destul de tare.

Totuşi, îşi dădu seama că nu i se făcuse nimic grav, nimic rupt, nimic care să se vadă dacă i se dădeau hainele înapoi. Fusese o bătaie temeinică, profesionistă şi, deşi păruse să dureze la nesfârşit, se pare că fusese una pur educativă, cu câteva contuzii bine plasate, menite să sublinieze faptul că era complet la mila lor.

Îşi însângerase singur nasul, împiedicându-se de stâlp în timp ce ei îl împingeau peste uşa spartă a camerei sale de hotel. În speranța că nu va suferi alte daune, îşi dori ca ei să fi pus o folie de plastic sub el, ca să nu se murdărească de sânge covorul de import al guvernatorului, singura extravaganță vizibilă într-un birou altfel simplu şi utilitar. Era un indiciu util, acolo, dacă măcar capul lui Lando ar fi început să funcționeze suficient de bine pentru a-l descoperi.

Guvernatorul clipi.

— Lando Calrissian?

Cel puțin toată lumea părea să-i ştie numele. Era o voce uimitor de ascuțită şi de slabă, având în vedere corpul greoi din care ieşea – şi poate un pic mai nervoasă, gândi Lando, decât păreau să justifice circumstanțele actuale. Jucătorii fac studii mult mai atente ale acestor nuanțe decât psihologii. Trebuie să o facă.

Cu o musculatură solidă, improbabil de lat, semănând mai mult decât orice altceva cu un trunchi de copac adânc erodat şi încoronat cu un păr fin, aproape stufos, guvernatorul părea genul care îşi joacă cărțile pe față, care nu îşi asumă niciodată riscuri nebănuite, care este un jucător nemilos, implacabil. Dacă întorcea foaia, țipa ca un copil. Lando cunoştea bine genul.

În contextul actual, simțea că informația nu era prea utilă. Se uită stânjenit la purtătorii de vizor de o parte şi de alta a lui, apoi iar la guvernator. Nu contează câtuşi de puțin dacă un bătăuş are un suflet laş – atâta timp cât are toate armele.

Guvernatorul clipi, ridică un braț butucănos, repetând salutul – sau, cel mai probabil, acuzația:

— Lando Calrissian?

— Aplatizează puțin primul A, răspunse Lando, mai curajos decât se simțea. Un pic mai mult accent pe a doua silabă a numelui de familie. Mai încearcă, o să reuşeşti.

Îşi trecu limba peste buze, gustând sângele. Îl durea capul. La fel şi restul. Ochii de mărimea unui ou, ascunşi sub pălăria prostească de pe cap, îl priveau reci din spatele unui birou mic, neîngrijit, cu un aspect imposibil de delicat, din plastic transparent.

— Lando Calrissian, avem aici o listă de acuzații foarte grave împotriva ta care ne-au fost aduse la cunoştinţă. Acuzații foarte grave, într-adevăr. Ce ai de spus, dacă ai ceva de spus în apărarea ta?

Guvernatorul clipi din nou când termină, de data asta ca şi cum simpla vedere a lui Lando îl durea.

Tânărul jucător se abținuse să recunoască că făcuse ceva ilegal. În ultima vreme, cel puțin. Nu avea niciun fel de scrupule să încalce legea: existau o mulțime de planete mici şi prosteşti cu o mulțime de legi mici şi prosteşti. Doar că ar fi preferat – mai ales din punct de vedere estetic – să fie prins când chiar făcuse ceva.

Decise, mai mult sau mai puțin experimental, să adauge adevărul la supunerea curtenitoare care eşuase cu polițiştii. Nu se ştia niciodată, ar fi putut funcționa cu această creatură grasă, combinația de genul: *Domnule* sau *Excelența Voastră… Nu ştiu nimic despre nicio acuzație. Din câte ştiu eu, nu am făcut nimic de care să pot fi acuzat.*

O lăsă aşa; o plângere ar fi mers prea departe.

Guvernatorul clipi.

Lando deschise gura să vorbească, iar o buclă de stofă din pijamaua zdrențuită de pe el alese tocmai acel moment pentru a-i aluneca jenant de pe umăr şi a se balansa. Pufni, o ridică cu demnitatea pe care i-o permitea ocazia, apoi încercă să o aşeze la loc.

Guvernatorul clipi.

Nu era o cameră mare, cea în care se aflau. Era o uşă largă – dar şi guvernatorul era *larg* de cealaltă parte a biroului. Uşa din fața biroului, prin care fusese escortat Lando, era încadrată în alumabronz simplu şi nedecorativ, motivul sumar fiind reluat în lambriuri, plinte şi o bordură din jurul tavanului înalt, cumva intimidant. Locul era colorat într-un galben bolnăvicios pentru a se potrivi cu ochii guvernatorului. În loc de draperii, ferestrele afişau scene înregistrate pe care Lando le recunoştea din alte sisteme: plaje cu nisip verzui, cer portocaliu intens, vegetație cărămizie. Lumi întregi aranjate cu prost gust.

Guvernatorul, hotărând aparent că Lando fusese suficient de intimidat de tăcerea îndelungată, ridică un braț gros de pe birou, privindu-i pe jandarmii care îl țineau pe jumătate în picioare pe mult-abuzatul căpitan de navă.

— Eşti sfătuit, scârțâi amenințător Duttes Mer, să-ți îmbunătățeşti cele mai bune cunoştințe, atunci, tinere necinstit.

Necinstit? gândi Lando, lumea chiar foloseşte cuvântul *necinstit*?

Guvernatorul parcurse un print aflat pe birou, ridicând sprâncenele pufoase.

— Ce record! Proceduri de aterizare nechibzuite. Import ilegal de animale periculoase. *Mynocki*, Căpitane – serios? Acostarea neautorizată a unei nave…

— Dar, domnule guvernator…

Lando uită momentan de sine, zbătându-se să se elibereze de polițistul din stânga lui – apoi îşi aminti unde se afla şi puse mâna blindată a bărbatului uimit în jurul cotului său, cu un zâmbet timid de scurtă durată. Îşi dădu seama, cu un oftat brusc, înăbuşit, că biroul transparent pe care îl ocupa guvernatorul era compus în întregime din cristale de viață gigantice, neprețuite, suficiente pentru a prelungi durata de viață a sute de indivizi. Puterea era *cheia*, deci. Asta explica biroul arid. Banii şi etalarea nu ar fi impresionat grămada asta rea de resturi de hidrocarburi care stătea în fața lui; el ar fi fost motivat doar de perspectiva de a controla şi de a dispune de viețile altora.

— Domnule, am avut toate autorizațiile şi permisele. Eu…

— Cu adevărat, Căpitane? Unde? Prezintă-le şi acuzațiile împotriva ta ar putea fi reduse într-o mică parte, dar care să conteze.

Lando îşi coborî privirea, văzându-şi propria siluetă – gândul îi trecu prin minte că ar putea fi o alegere nefericită a cuvintelor, drapat într-o pijama fără buzunare, mult prea nesigură pentru recenta cunoaştere intimă a procedurilor de aplicare a legii din Teguta Lusat. Îşi întoarse privirea spre guvernator.

— Presupun că nu m-ați lăsa să mă întorc la hotelul meu… Nu, nu cred. Ei bine, atunci, verificați la *Autoritatea Portuară.* Ei ar trebui să poată…

— Căpitane, suspină guvernatorul cu o oboseală afectată, *Autoritatea Portuară* nu are nicio înregistrare a vreunui permis acordat fie vreunui Lando Calrissian, fie – verifică din nou lista – *Şoimului Mileniului.* Vă asigur de asta, domnule. De fapt, ați putea spune că am verificat personal datele în această privință.

— Oh, răspunse Lando cu o voce mică, începând să înțeleagă situația.

— Există, de asemenea, continuă guvernatorul, mulțumit acum că avea o audiență cum se cuvine de atentă, o conspirație pentru eludarea reglementărilor comerciale. Vedeți, ştim de încercările dumneavoastră de a obține o încărcătură fără licență. Portul unei arme ascunse – Doamne, Doamne, Căpitane, dar eşti un băiat rău. În cele din urmă: agresarea unui ofițer de poliție autorizat în mod corespunzător, în încercarea de a vă opune arestării. Guvernatorul avu o privire gânditoare, se uită din nou la listă, luă un stylus şi făcu o notă. Şi neachitarea facturii de la hotel la plecarea din incintă. Acum ce aveți de spus?

Guvernatorul clipi, lingându-şi buzele grase în aşteptare.

— Înțeleg, spuse Lando, ascunzându-şi cu greu bucuria.

Moralul începuse să i se ridice considerabil în ciuda – sau din cauza – listei de acuzații împotriva lui. La urma urmei, guvernatorul era cineva cu care se putea înțelege. Lansă miza:

— Arma mea era pe noptieră, nu era ascunsă. Şi dacă *agresiune* constă în lovirea intenționată a pumnului unui polițist cu stomacul meu, atunci aş spune că m-ați prins, corect şi cinstit. Domnule guvernator.

Urmă mărirea mizei:

— Foarte bine, Căpitane. Sau ar trebui să spun *domnule Calrissian* – probabil că nu veți mai fi căpitan prea mult timp de acum înainte. Ce ai de spus despre probabilitatea de a-ți sfârşi zilele muncind în livezile cu *cristale ale vieții* printre alți criminali, nemulțumiți şi idioți ca tine?

Lando acceptă provocarea şi mări miza cu un zâmbet:

— La drept vorbind, domnule, nu mi-ar plăcea prea mult asta. Am auzit că livezile tind să scoată *untul* din om.

Guvernatorul aprobă din cap, lucru nu tocmai uşor pentru cineva fără un gât vizibil:

— Dacă l-ai avut de la început, Căpitane – dacă l-ai avut de la început.

Egală miza aruncată de guvernator:

— Aş mai spune că sunteți pe cale să-mi oferiți o alternativă mai puțin neplăcută. Asta dacă nu cumva vă faceți un obicei din a invoca acuzații stupide împotriva fiecărui căpitan independent care ajunge în portul dumneavoastră. Şi cred că aş fi auzit despre asta cu mult înainte să ajung aici.

Guvernatorul semăna cu un ciot de copac, încruntat şi acoperit cu puf.

— Nu mă anticipa, căpitane, asta ia toată distracția din ocazii ca aceasta.

Clipi, apoi apăsă pe un buton de pe biroul său.

* * *

Lando puse ceaşca pe farfurioară, se lăsă pe spate în scaunul mare şi moale pe care un servitor primise ordin să i-l aducă şi trase adânc dintr-unul dintre trabucurile de import ale guvernatorului. Da, într-adevăr, toată viaţa era un mare joc de *sabacc*, iar el ieşea învingător, la fel ca în seara precedentă.

Servitorul, unul dintre *nativii* sistemului Rafa, se oferi să mai toarne ceai. Asta venise ca o surpriză – *nativul*, nu ceaiul. Stătea acolo, cu o expresie de aşteptare pe chipul său gol, îmbătrânit, cu nuanţe cenuşii. Lando clătină din cap. Încă o ceaşcă şi îl puteau scoate de acolo.

Încă un puf de fum.

— Ce spuneai, dragul meu guvernator?

— Spuneam, băiete – apropo, ţi se pare că halatul ăsta e potrivit? Bagajele tale ar trebui să fie aici de la hotel până acum. Dar aş prefera să nu ne întrerupem în acest punct al conversaţiei. Spuneam că, printre speciile inteligente ale galaxiei, noi, oamenii, suntem un popor foarte prolific, supernatural de capabil de schimbare.

— Şi cât se poate de aliterat, se pare.

Lando aruncă doi centimetri de cenuşă fină în tava de aspirare de pe biroul guvernatorului. Mer ignoră gluma, indicându-l pe servitorul cocoşat şi ofilit care se târa liniştit prin uşa biroului principal din spatele lui Lando.

— Gândiţi-vă, de exemplu, la Toka – cunoscuţi pe plan local drept *Poporul Rupt*. Complet lipsiţi de intelect, pasiune sau voinţă. Inteligenţă subumană. Fiecare dintre ei poartă ceea ce ar fi semnele vârstei înaintate în rândul semenilor noştri – păr alb, feţe ridate, un mers aplecat, descurajat. Dar astea nu sunt decât superficialităţi ale înfăţişării, nu-i aşa? Ei poartă de la naştere fiecare dintre aceste atribute dubioase. Animale domestice, de fapt, nimic mai mult. Utili ca servitori în casă, sunt prea puţin inteligenţi pentru a fi altceva decât discreţi. Şi la culesul livezilor. Dar nimic altceva.

Lando se mişcă inconfortabil pe scaun, ajustându-şi partea din faţă a halatului de baie împrumutat pentru a-şi ascunde neplăcerea. Ţesătura era catifelată, de o nuanţă revoltătoare de violet, cu ornamente verzi şi galbene strălucitoare. Dacă toată lumea începea să folosească acea ţesătură – şi cu un gust atât de îngrozitor – ar fi trebuit să îşi reevalueze întreaga garderobă. Se întrebă la ce anume duceau toate aceste discuţii. Auzise justificarea sclaviei în mii de feluri diferite, în mii de sisteme diferite, şi totuşi i se părea că rasei Toka îi lipsea o scânteie, un indiciu din inteligenţa agresivă care îi făcea pe oameni *oameni.*

— Aţi spus *de exemplu – Gândiţi-vă, de exemplu, la Toka*. Nu vreţi să spuneţi *prin contrast*?

Guvernatorul făcu semn pentru încă o ceaşcă de ceai.

— Deloc, dragul meu băiat. Cu prizonierii de pe alte lumi drept supraveghetori, şi cu câţiva droizi cu sarcini tehnice, Toka sunt mulţumiţi să mănânce hrană destinată animalelor şi sunt foarte dispuşi să muncească până la moarte dacă li se cere asta.

Lando îşi permise un mic hohot cinic. Auzise că munca în livezi avea un fel de efect de drenaj. Majoritatea prizonierilor umani aveau poziţii pur de supraveghere, aşa cum sugerase guvernatorul. La fel pentru fiinţele gânditoare non-umane care intraseră în belele. Acei nefericiţi prizonieri *speciali* din ambele clasificări, condamnaţi la munci

umile, ajungeau *sub-idioți* într-un an sau doi. Se pare că Toka nu erau afectați în acest fel. Ei erau deja *sub-idioți*.

— Toate astea trebuie să fie extrem de convenabile pentru proprietarii livezilor, spuse el,.

Mer se uită atent la Lando.

— Guvernul deține livezile, băiete, credeam că ai înțeles asta. Ideea este că Toka sunt la fel de umani ca şi noi.

Lui Lando îi căzu falca. Îl scrută pe servitor în timp ce turna ceaiul pentru guvernator, fără să țină cont de lucrurile extrem de insultătoare care se spuneau despre el. Cum ar putea fi *om* această nonentitate îngăduitoare, şubredă, cocoşată, cu fața îmbătrânită, cu hainele de casă zdrențuite şi părul alb şi rar?

Guvernatorul clipi, reuşind în ciuda acestui fapt să pară un proprietar îngâmfat. Apoi deschise gura să vorbească...

Vuuum!

Aerul se cutremură de la explozia care zgudui biroul. Urmă o străfulgerare orbitoare; o coloană de fum negru-albăstrui luă naştere, din podea până în tavan, în dreapta biroului guvernatorului.

Oh, frate, gândi Lando, *acum ce se mai întâmplă?*

Capitolul 4

— Ajunge cu asta!

Coloana de fum negru-albastru vui, evaporându-se în mici scântei portocalii care sclipiră şi dispărură.

Un vrăjitor Tund, gemu Lando în sinea lui, *ce ciudat*. Membri ai unui ordin pretins străvechi şi destul de plictisitor de misterios, din îndepărtatul sistem Tund, toţi erau pasionaţi de intrări strălucitoare. Restul coloanei se condensase într-o siluetă vag umanoidă de înălţimea şi constituţia generală a lui Lando. Bătrânul îşi aruncase probabil bomba explozivă în birou, apoi păşise pe uşă destul de dezinvolt în centrul fumului. Nimeni nu era sigur ce specie erau vrăjitorii Tund, sau chiar dacă făceau parte din aceeaşi specie. Îmbrăcat în întregime în cenuşiul închis al ordinului său, noul venit purta veşminte grele care frecau covorul, ascunzând complet silueta de dedesubt. O podoabă capilară de tip turban se încheia în benzi de pânză opacă pe faţă.

Doar ochii îi erau vizibili. Spre surprinderea lui, Lando se trezi dorindu-şi cu ardoare să nu fie aşa. În ciuda absurdităţii acţiunilor melodramatice ale vrăjitorului, ochii spuneau o poveste diferită, mai sumbră: două bazine gemene învolburate de... ce? *Un fel de foame nebună*, decise jucătorul cu un fior. Acele adâncuri vorace îl priviră o clipă ca pe o insectă pe cale să fie strivită, apoi îşi îndreptară puterea malefică asupra guvernatorului Duttes Mer, care clipi şi clipi, şi iar clipi.

— Prelungeşti în mod inutil aceste preliminarii! şuieră o voce înfiorătoare prin învelişurile de culoarea cărbunelui. Lando nu putu determina dacă era o voce naturală sau una produsă de un sintetizator vocal. Spune-i creaturii ce trebuie să ştie pentru a ne servi, apoi concediază-o!

Calmul guvernatorului se dezintegră complet. Îşi roti enorma greutate pe scaun, cu braţele scurte şi butucănoase pe jumătate ridicate în semn de apărare inconştientă şi inutilă, şi cu ochii mari şi galbeni rotindu-se de o teroare abjectă. Pielea lui în nuanţe de culoarea nucilor pălise până la culoarea arţarului.

Până şi părul său stufos părea să se agite şi să se zvârcolească.

— Dar, *Puterea Voastră*, eu...

— Spune-i povestea, idiotule, ceru vrăjitorul, şi gata!

Lando înlătură o bucată de tencuială din tavan, scuturată odată cu apariţia spectaculoasă a intrusului. Cu un efort teribil, guvernatorul înspăimântat se întoarse parţial spre Lando, fără a reuşi să-şi ia ochii de la vrăjitor.

— C-căpitane Land-do Calrissian, p-permite-mi să ţi-l prezint pe Rokur Gepta,... co-co...

— Colegul lui, completă vrăjitorul cu un şuierat nerăbdător care făcu să urce un fior pe şira spinării căpitanului.

Nici guvernatorului nu păru să îi facă prea mult bine. Acesta dădu vag din cap, deschise gura, apoi se prăbuşi pe scaun, incapabil, se pare, să mai scoată un cuvânt.

— Văd, şuieră vrăjitorul, făcând un pas înainte, că va trebui să termin eu asta.

Făcu încă un pas înainte, iar Lando se împotrivi impulsului de a se retrage prin spătarul propriului scaun.

— Căpitane Calrissian, prietenul nostru guvernatorul, în felul său lent şi umil,

te-a informat despre eşecurile rasei Toka. Acestea sunt multiple, îţi garantez, şi evidente. Ceea ce nu a găsit de cuviinţă să menţioneze până acum acest prostănac – şi ceea ce este chiar miezul şi sufletul problemei pe care o avem în faţă – este cea mai interesantă şi singulară trăsătură a lor. Pentru că, vezi tu, în ciuda stării lor umile, ei respectă şi practică un sistem antic de credinţe care, dacă este luat literal, nu numai că explică condiţia actuală deloc de invidiat a Toka, dar promite mai mult pentru cei pregătiţi corespunzător şi suficient de îndrăzneţi. Mult, mult mai mult.

Vocea inumană se stinse cu un şuierat, ca şi cum proprietarul ei s-ar fi aşteptat la vreo întrebare sau remarcă din partea jucătorului aşezat în faţa lui.

În schimb, Lando se uită pur şi simplu la silueta ciudată, forţându-se, în ciuda unei crispări interioare, să privească calm în ochii lunatici ai vrăjitorului.

Între timp, guvernatorul reuşise să-şi revină suficient cât să apese pe un buton de pe biroul său şi să-i ordone servitorului Toka pe care îl chemase să aducă un alt scaun pentru *colegul* său. Dar bătrâna creatură nu putu fi convinsă nici prin cuvinte bune – pe care guvernatorul nu le rostise decât foarte rar –, nici prin ameninţări – din care avea destule –, să se apropie de ameninţătoarea siluetă învelită în gri.

În cele din urmă, după un impas stânjenitor, Mer însuşi fu nevoit să se ridice de pe scaunul pivotant supradimensionat al biroului său, să aducă scaunul din camera alăturată şi să-l aşeze pentru magicianul în robă. Spre amuzamentul lui Lando, guvernatorul gras avea aproape la fel de multe dificultăţi ca şi Toka în a se forţa să se apropie de Rokur Gepta.

Lando însuşi încercă să se relaxeze, lăsându-se pe spate şi privindu-şi trabucul, care se stinsese de mult din cauza neatenţiei. Din nou, parcă de nicăieri, servitorul Toka se materializă pentru a i-l aprinde, apoi, încă ghemuit sub privirea blestemată a vrăjitorului, dispăru din nou cu un târâit de picioare goale pe covorul de pluş.

— Ce promisiuni anume? întrebă Lando după o lungă perioadă de timp, reuşind cumva să pară dezinvolt.

Vreo cincizeci de speculaţii sălbatice i se formaseră în minte în timp ce spunea asta, dar şi le reprimă cu sălbăticie, aşteptându-l pe Gepta să vorbească.

— Printre altele, şopti vrăjitorul, *Instrumentul Suprem al Muzicii.*

Grozav, gândi Lando, cu fanteziile prăbuşindu-se. Ar fi putut fi diamante, platină sau pietre de foc; ar fi putut fi nemurirea sau *Puterea Absolută*; ar fi putut fi un trabuc bun de cinci microcredite. Iar tipul voia *pianine* şi *tromboane.*

* * *

— *Harpa Minţii* creată de *Sharu*, explică Gepta în timp ce se aşeza, a fost un articol al credinţei simple a rasei Toka, timp de nenumărate secole. După cum, fără îndoială, ştii, populaţia umană actuală din sistemul Rafa – ca să nu mai vorbim de numeroşii reprezentanţi ai multor alte specii asociate – datează din primele zile ale răposatei şi nelipsitei Republici. Ceea ce nu este în general apreciat de istorici este faptul că, în epoca haotică, înregistrată în mod eronat, care a precedat-o, a fost câştigată, de asemenea, o cantitate respectabilă de explorare şi colonizare, deşi a fost făcută la întâmplare. Astfel, când coloniştii Republicani au ajuns pentru prima dată în sistemul Rafa, l-au descoperit deja ocupat de viaţă umană.

— Toka.

— Trebuie să explic că, timp de câteva decenii, am angajat pe alţii – antropologi,

etnologi şi alţii asemenea, mulţi dintre ei încarceraţi în colonia penală de aici şi, prin urmare, dornici să reducă povara sentinţelor lor – pentru a observa, înregistra şi analiza comportamentul ritual al Toka, crezând că, pe termen lung, un astfel de efort ar putea produce o particulă de interes sau profit. Am făcut multe astfel de investiţii de timp şi avere în tot spaţiul civilizat. Toka, aşa sălbatici cum sunt ei, nu au deloc organizare socială – sau aproape deloc. Cu toate acestea, uneori şi la intervale imprevizibile, ei se adună în grupuri mici cu scopul de a incanta anumite ritualuri, după toate aparenţele, pentru transmiterea unei moşteniri pur verbale. Legendele lor recunosc că au venit, iniţial, din altă parte a galaxiei – că ar fi fost pionieri şi exploratori, folosind o tehnologie pe care ulterior au abandonat-o sau au pierdut-o cumva. Şi au găsit Rafa deja ocupată. Tradiţia lor vorbeşte despre *Sharu*, o rasă super-humanoidă, poate cu miliarde de ani mai avansată în evoluţie, prea teribilă pentru a fi privită direct sau contemplată îndelung. *Sharu* au fost, desigur, responsabili pentru construcţiile monumentale care caracterizează acest sistem, un stil de arhitectură care trădează o gândire atât de străină încât, în mare parte, nici măcar scopul structurilor nu poate fi ghicit. Nu este clar dacă simplul contact cu *Sharu* i-a *rupt* pe *Oamenii Rupţi* sau dacă a fost plecarea precipitată ulterioară a *Sharu*. Căci au plecat. Legendele susţin că dispariţia lor a fost în faţa a ceva chiar mai teribil decât ei, ceva de care se temeau foarte mult, deşi dacă a fost o altă specie, o boală sau altceva inimaginabil, nu putem nici măcar să emitem ipoteze. Şi-au lăsat clădirile masive, au lăsat, se pare, livezile cu *cristalele vieţii* a căror funcţie iniţială este la fel de obscură ca orice altceva referitor la *Sharu*, şi i-au lăsat pe Toka, zdrobiţi şi slăbiţi de un aspect al experienţei lor cu *Sharu*.

* * *

Lando reflectă la cuvintele lui Gepta în timp ce lăsa să i se ofere încă un trabuc. I se părea că întrebarea *ce i-a distrus pe Oamenii Rupţi* avea un interes mult mai puţin pragmatic decât ceea ce îi speriase atât de tare pe stăpânii lor supraumani. Nu-i plăcea să se gândească la asta ca fiind ceva care încă mai dădea târcoale galaxiei.

Viaţa unui căpitan de navă – o ştia mai bine din experienţă indirectă decât din propria lui experienţă – îl purta prin mulţi parseci lungi şi singuratici de întuneric. Şi multe nave dispăruseră fără ca măcar o dâră de neutrini să le marcheze trecerea.

Servitorul Toka, ocolindu-l pe Gepta, îi aprinse trabucul lui Lando.

Acesta din urmă spuse, într-un final:

— Ce legătură au toate astea cu mine?

Din faldurile voluminoase ale veşmintelor sale de culoarea cenuşii, Gepta scoase un obiect cam de mărimea unei mâini umane, construit dintr-un metal auriu, strălucitor şi nepătat. Fu rândul lui Lando să clipească. Privit dintr-o perspectivă anume, dispozitivul părea să fie o furculiţă mare, cu trei dinţi – până când jucătorul se uită din nou. Doi dinţi sau patru? Sau poate din nou trei? Lucrul pur şi simplu nu se *aşeza* în câmpul său vizual, provocându-i, în schimb, un început de durere de cap atunci când îl privea prea îndeaproape sau pentru mai mult de câteva secunde.

Gepta aşeză cu grijă obiectul pe biroul de cristal al lui Duttes Mer, unde acesta păru să se zvârcolească şi să pulseze fără să se mişte. Guvernatorul îl privi cu o expresie de neînţeles pe chip – undeva între consternare şi lăcomie.

— Avem motive să credem, şuieră Rokur Gepta, că acest obiect este o *Cheie* –

poate chiar o miniatură a *Harpei Minții*, deşi este doar o presupunere. A fost… să zicem, obținut dintr-un cu totul alt sistem, dintr-un muzeu mic şi şubred. Dar a venit inițial din sistemul Rafa şi este un artefact *Sharu*. În privința asta nu există nici cea mai mică îndoială.

Cumva, fără să i se spună, Lando ştiu că în spatele explicației sumare pe care tocmai i-o dăduse Gepta se aflau o grămadă de aventuri, trădări şi înşelăciuni. Nu avea nicio îndoială că era o poveste care era mai bine să nu fie spusă.

— O cheie, repetă el. Ce naiba deschide, dacă pot să întreb?

— Poți întreba, răspunse vrăjitorul într-o şoaptă amenințătoare, dar pe viitor cu mult mai multă deferență şi respect decât obişnuieşti!

— O mie de scuze! Lando încercă să țină departe de vocea sa sarcasmul pe care îl simțea, cu un succes doar parțial. Vă rog, ce deblochează, nobile magician?

Gepta făcu o pauză, ca şi cum ar fi încercat să evalueze sinceritatea lui Lando, apoi ridică din umeri, considerând că nu avea nicio consecință practică.

— Există dovezi care indică faptul că oferă acces la *Harpa Minții*. *Harpa* este centrul a o mie de ritualuri Toka. Nebunii cred că produce o muzică atât de dulce – nu-i aşa că e prețioasă! – încât e capabilă să zguduie cele mai nesimțitoare inimi, chiar şi pe distanțe uriaşe de spațiu.

Rafa era un sistem multiplanetar, dar, având în vedere milioanele de kilometri de vid dintre planete, Lando îşi ascunse scepticismul. Mai văzuse legende care nu se realizaseră. Gepta menționase că, în unele versiuni ale legendelor, *Harpa Minții* era principalul mijloc de comunicare între puternicii *Sharu* şi *animalele* lor de companie umane. Cum arăta *Harpa Minții* şi unde anume putea fi găsită, aceste întrebări rămăseseră fără răspuns. Depindea de Lando să răspundă la ele. Sau altfel…

La rândul său, Lando se întrebă ce valoare ar putea avea un astfel de instrument pentru un guvernator de sistem sau pentru un Vrăjitor Tund. Şi se întrebă din nou despre teribila *chestie* fără nume care îi făcuse pe presupuşii puternici *Sharu* să dispară din sistemul lor natal ca nişte şoareci panicați.

— Bine, spuse el în cele din urmă, ce-mi iese dacă găsesc *Harpa Minții* pentru voi?

Vrăjitorul se întoarse uşor în scaunul său, oferindu-i lui Lando întregul beneficiu al privirii sale terifiante.

— Ce zici de libertatea ta continuă?

Pentru prima dată de când îi adusese vrăjitorului un scaun, Duttes Mer găsi puterea de a vorbi în numele său.

— Trebuie să ne gândim şi la nava ta.

— Şi viața ta! încheie Gepta pe un ton care făcu spinarea lui Lando să tremure de nelinişte.

El ignoră senzația, pretinzând o nonşalanță pe care nu o simțea:

— Ei bine, spuse el, două din trei nu e rău. Aveam de gând să vând nava. Nu are niciun rost să…

— Nu vei face asta, muritor nebun! Gepta păru să se umfle brusc în mărime şi putere. Acest întreg sistem este acoperit de ruine *Sharu*. Deocamdată nu ştim în care dintre ele se află *Harpa Minții*. S-ar putea foarte bine să ai nevoie de navă pentru…

— Bine, bine. Ți-am înțeles punctul de vedere. În secret, Lando se felicită că reuşise să-l întrerupă pe vrăjitor. Ura să fie intimidat de cineva şi îşi făcuse un obicei din a se *dezintimida* cât de repede putea. Primesc o navă pe care nu o vreau, viața şi

libertatea mea – pe care le aveam deja înainte să calc în această metropolă rustică a voastră. Nu vreau să par nerecunoscător față de *generozitatea* voastră fără limite, dragii mei semeni, dar hai să negociem un bonus. Ceva pentru cheltuielile generale?

Mer se apleca în față deasupra biroului său, lucru deloc uşor având în vedere trunchiul său gros şi gâtul cu care natura considerase de cuviință să nu-l înzestreze. O privire amenințătoare îi întunecă fața când deschise gura să vorbească, dar fu oprit brusc de un şuierat din partea lui Gepta.

— Stimulente, dragul meu guvernator, stimulente. Nu sigila prizele droizilor care rafinează combustibilul. Într-adevăr, îi vom oferi curajosului nostru căpitan o mică recompensă. Căpitane Calrissian, o încărcătură completă de *cristale ale vieții* din livezi ar fi acceptabilă?

Tonul vrăjitorului dădea de înțeles că ar fi bine să fie. Mer se uită tăios la Gepta. Poate că îi era frică de silueta în robă cenuşie, dar aici era negociată pâinea şi untul lui. Deschise din nou gura, văzu că Gepta vorbea serios şi o închise pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Lando rânji.

— Îmi imaginez că va fi nevoie de destul de multă birocrație sofisticată pentru a acoperi lipsa.

— Tocmai de aceea există birocrații, dragul meu Căpitan.

Vrăjitorul se întoarse disprețuitor spre Mer, iar guvernatorul îşi feri privirea.

— Bine, Gepta, până acum, totul e bine. Dar ce vă împiedică pe voi doi să-mi confiscați nava şi să mă dați iar pe mâna jandarmilor după ce vă aduc *Harpa Minții*? Cea mai extravagantă ofertă din univers e un preț ieftin de plătit dacă nu intenționați...

— Pace! Urmă o pauză lungă de gândire, apoi: Vom livra încărcătura în posesia ta înainte să începi căutarea *Harpei – linişte, domnule guvernator!* Cu toate astea, îi vom pune, de asemenea, pe servitorii noştri din portul Teguta Lusat să facă *Şoimul Mileniului* incapabil să părăsească sistemul – în cazul în care decizi să ne păcăleşti – lăsându-l, în acelaşi timp, perfect potrivit pentru călătorii de la o planetă la alta în interiorul sistemului. După ce vei obține ceea ce noi toți căutăm cu atâta ardoare, nava ta va fi reparată şi vei fi liber să pleci. Eşti de acord cu asta?

Lando se gândi la cele spuse. Tot nu era o garanție prea bună. De fapt, era aceeaşi afacere mizerabilă ca şi înainte, cu nava lui – cel puțin capacitățile ei ultra-uşoare – drept momeală în locul *cristalelor vieții.* Totuşi, era sigur că asta era tot ce aveau de gând să-i ofere.

Era mult mai mult decât se aşteptase după ce îl *prelucraseră* bătăuşii lui Mer.

— În regulă, spuse el printr-un oftat obosit care era cel puțin pe jumătate sincer. E mai bine decât să stau în închisoare.

Sau să-mi fie suptă mintea în livezile ale de cristale ale vieții, gândi el cu tristețe.

Capitolul 5

— Nu am nici cea mai vagă idee! Oricum, ce treabă ai tu cu asta?

Lando se îndrepta morocănos de-a lungul străzii înguste spre stația de transport în comun. Costumul strident său de căpitan de navă îi fusese cel puțin restituit, chiar şi micul său pistol. Această ultimă chestie decorativă, gândi el cu amărăciune, era încă un mesaj educativ din partea lui Rokur Gepta şi Duttes Met, subliniind ironic ceea ce ei îşi imaginau că era neputința lui totală. Ei bine, vor afla adevărul. Problema era că Lando nu se putea gândi cum să realizeze asta în momentul de față.

Vuffi Raa zăngăni lângă el, cărându-i restul bagajelor, care fuseseră oarecum deteriorate în timpul asaltului asupra camerei de hotel.

— Dar stăpâne, adică, vreau să spun, Căpitane...

— Spune-mi Lando!

— Ăă, Lando, cum să vă ajut dacă nu vreți să-mi spuneți ce se cere de la noi? Nu ştiu nimic despre ce se întâmplă. Mi-am petrecut întreaga noapte în *Camera Proprietăților Confiscate* de la cartierul general al Poliției, între baloți de ierburi ilicite pentru fumat şi coşuri de sârmă pline ochi cu vibrocuțite, topoare criminale şi altele asemenea.

La acel gând, micul droid suferi o tresărire mecanică involuntară, care porni de la cusăturile trunchiului şi se întinse de-a lungul tentaculelor până la extremitățile cu degete subțiri. Pungile lui Lando se mişcară în sus şi în jos până când convulsia trecu.

— Ştiați, spuse robotul cu o voce atenuată, conciliantă, că majoritatea uciderilor de soți din acest sistem sunt realizate cu tigăi din titan turnat?

Lando se opri brusc, uitându-se înapoi la Vuffi Raa cu mânie.

— Cu o lovitură puternică la nivelul craniului sau pur şi simplu gătind prost? Ascultă, măi... albatros mecanic, nu e nimic personal în asta. Pur şi simplu nu am nici cea mai vagă idee de unde sau cum să încep căutarea asta idioată cu care m-au şantajat şi am şanse mult mai mari dacă nu trebuie să-mi petrec timpul împiedicându-mă de un droid nefolosi...

— Stăpâne, nu doresc să mă opun voinței tale în această problemă. De fapt, acest lucru ar încălca programarea mea cea mai fundamentală până la punctul de a mă incapacita. Totuşi..

— Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine!

— Totuşi, înainte să mă vindeți din nou, sunt hotărât să vă dovedesc că sunt, într-adevăr, departe de a fi inutil. Poate chiar uşor indispensabil.

Lando se opri din nou în mijlocul plimbării, privind cu dispreț micul automat încărcat cu valize. Apoi inspiră adânc.

— Asta, stimata mea colecție de roți de ceasornic, ar fi ceva demn de văzut. La ce anume te-ai gândit?

Vuffi Raa făcu o pauză. Urmă o tăcere îndelungată, iar pe bulevardul îngust şi întortocheat se auziră brusc vehicule plutitoare şi cu repulsor trecând pe lângă el.

Fără avertisment, droidul vorbi brusc încă o dată.

— Deci aceasta este dificultatea; cred că am înțeles în sfârşit. Camera de hotel. Poliția. Strigătele tale către mine pentru ajutor. Preferința ta, din câte am înțeles, este

că ar fi trebuit să fiu ceva mai... *demonstrativ fizic*. Chiar, poate, cu riscul de a înrăutăți acuzațiile împotriva ta?

Lando se întoarse pe un călcâi, reluându-şi fără cuvinte marşul pe stradă. Trecu pe lângă ei un autobuz în care se aflau o jumătate de duzină de turişti care se holbau, cărora şoferul droid le dădea lecții despre ceea ce se ştia mai puțin despre *Sharu*.

— Stăpâne! strigă droidul în spatele lui, grăbindu-se să îl ajungă din urmă. Nu puteam face nimic! Programarea mea îmi cere în mod expres să nu...

— Opreşte-te! pufni Lando, simțind o mică satisfacție în ordinul laconic.

De data asta îşi ținuse spatele spre Vuffi Raa, fără ca măcar să încetinească ritmul. Robotul, cu o izbucnire bruscă de viteză îngreunată de gențile stăpânului său, se strecură în jurul lui Lando şi se opri, blocând înaintarea tânărului jucător supărat.

— Domnule, eu nu sunt programat pentru violență. Nu pot răni o ființă sensibilă, organică sau mecanică, aşa cum nici dumneavoastră nu ați putea să dați din mâini şi să zburați de pe această planetă.

— Ceea ce nu face decât să demonstreze, afirmă Lando, surprins de solemnitatea bruscă şi insistentă a droidului, că am avut dreptate de la bun început. Ocoli robotul şi începu să meargă din nou. Eşti inutil.

— Vreți să spuneți, atunci, întrebă robotul cu voce foarte mică, la pornirea rapidă a căpitanului, că violența este singura soluție la această problemă, singura capacitate care vă este utilă sau de dorit la un prieten sau un tovarăş?

Lando îngheță, cu un picior încă în aer, oprit în loc de dezgustul înghețat pe care îl auzise în vocea lui Vuffi Raa. Lăsă piciorul jos şi se întoarse încet cu fața spre maşină. Nu numai că se certa cu un *artefact* – dar mai şi pierdea!

Bineînțeles că micul droid avea dreptate. Altfel, de ce ar fi insistat el însuşi, să nu poarte nimic mai mult decât arma minusculă ascunsă în eşarfă? Lumea, indiferent de specie sau construcție, acționa cu mintea, supraviețuind prin inteligență. Numai o brută proastă s-ar limita automat la resursele pumnilor săi sau ai unui prieten.

Asta îl opri pe Lando a doua oară: când anume începuse să-l considere pe Vuffi Raa prietenul lui?

* * *

— Ei bine, stăpâne, medită Vuffi Raa, după cum înțeleg eu situația, trebuie să cauți orice încuietoare în care s-ar potrivi *Cheia*. Cu toate astea, nu ai nicio idee dacă *lacătul* – şi s-ar putea să fie o entitate mai mult metaforică decât materială – se află măcar pe această planetă. Corect?

Lando aprobă din cap resemnat. Lăsase trei autobuze plutitoare obişnuite, care duceau spre portul spațial, să fluiere pe lângă stație, în timp ce el îi explica cu atenție lucrurile droidului.

— Ai înțeles, exact aşa cum tocmai ți-am spus. Până acum, bătrâne consumator de ulei, ți-ai dovedit utilitatea ca purtător de valiză şi înregistrator audio. Mai ai şi alte talente pe care nu le-ai dezvăluit?

Se mutase pe bancheta stației de tranzit, astfel încât să fie cu spatele la micul robot. Nu era atât de supărat pe Vuffi Raa pentru că era inutil, cât mai ales pentru faptul că automatonul îl forțase să se confrunte cu unele dintre propriile sale defecte.

— Îmi cer scuze, stăpâne, toate subansamblurile mele lubrifiate intern sunt sigilate permanent şi nu mai au nevoie de...

Lando se întoarse brusc.

— În regulă, termină cu literalitatea asta robotică. Eşti o maşină mai deşteaptă de atât, şi amândoi ştim asta. Ce vreau să spun este, ai vreo idee? Eu sunt în pană.

Ceva asemănător cu o sclipire plină de umor trăi pentru o clipă în singurul ochi optic roşu al lui Vuffi Raa.

— Da, stăpâne, am. Dacă aş avea ceva antic şi istoric, şi valoros de căutat, ştiu exact unde aş căuta informații.

Lando se încruntă, apoi se lumină şi sări de pe bancă.

— Pe *Eterni*, desigur! De ce n-ai spus asta mai devreme? De ce nu m-am gândit la asta? Cu siguranță merită să încerc! La urma urmei, s-ar putea să fie de folos.

Lando merse grăbit doar câțiva metri, coti în cel mai apropiat bar, apoi scoase capul pe uşile batante.

— Aşteaptă-mă aici! strigă el, arătând spre un semn din vitrina localului:

FĂRĂ PANTOFI, FĂRĂ TRICOURI, FĂRĂ FILTRE PENTRU CĂŞTI
FĂRĂ SERVICII
NU SUNT PERMIŞI DROIZII

— Dar, stăpâne! protestă micul robot către uşile batante goale, eu mă refeream la biblioteca publică!

* * *

După ce îşi lepădă tovarăşul – cu ajutorul lui nedorit – Lando intră recunoscător în linştea răcoroasă a *Piramidei Poli*, unul dintre numeroasele localuri ale beției din Teguta Lusat. Localul nu avea nimic special din punct de vedere al aspectului sau de altă natură; el doar se folosise de primul şi cel mai apropiat local cu consum de etanol.

Se aşeză la o masă. Ştiuse din clipa în care părăsise biroul guvernatorului că ceea ce îi trebuia cu adevărat, era un fel de adunare a clanurilor Toka. Din păcate, viața oferea rareori ceea ce are cu adevărat nevoie cineva. Din câte îi spusese Gepta, singurii care ştiau cu adevărat ce şi cum în ceea ce-i privea pe *Sharu* erau mult prea primitivi pentru a organiza convenții – sau orice altceva. Nu aveau sate, nu aveau triburi, nici măcar familii adevărate. Din când în când, la intervale imprevizibile, Toka se adunau pur şi simplu în grupuri mici pentru a urla la lună ca nişte câini sălbatici.

Rafa IV nu avea lună, medită Lando, dar principiul era cel care conta.

În regulă, gândi tânărul jucător. Locul în care observase prezența sigură a Toka, chiar înainte să ştie cine şi ce erau, era în saloane, de obicei ştergând podelele şi lustruind scuipătoare, genul de ocupație rezervat în alte sisteme droizilor de clasă inferioară. Patronii localurilor îşi puteau permite să întrețină prejudecățile lor şi pe ale clientelei împotriva minorității mecanice; semi-sclavii Toka erau mai utili şi mult mai ieftini.

Lando se uită în jur. Îşi alesese o masă în centrul aproximativ al încăperii, la jumătatea drumului spre spate şi la jumătatea distanței dintre barul care străjuia partea stângă a localului şi peretele opus, tapetat cu cabine. În mod normal, ar fi preferat o poziție din care să poată vedea tot ce se întâmpla şi să nu fie nevoit să se întoarcă cu spatele la uşă – poate ceva spre spate. Dar acum era important să fie văzut.

Piramida Poli era un stabiliment al muncitorilor. Pe pereți, picturile macabre alternau cu scene sportive din zeci de sisteme. Pe o planetă mai puțin cosmopolită, imaginile picante cu femei dezbrăcate ar fi predominat, dar, în locurile în care nudul

unei ființe era coşmarul alteia, senzualitatea cedase în fața unor elemente precum fauna galactică împăiată în mod incompetent, care era bătută în cuie pe pereți sau suspendată pe cabluri din tavan: păstrăvi cu blană de pe Paulking XIV, de exemplu, şi un *jackelope*[2] de pe Douglas III. Ca mai toate barurile, acesta era foarte luminat şi zgomotos, mai ales având în vedere numărul mic de clienți atât de devreme după-amiază. De ambele părți ale uşilor tradiționale cu grătare verticale, uşile interioare întregi erau susținute de o pereche de burghie laser uriaşe, suveniruri ale mineritului de mare adâncime de pe Rafa III, ai cărui practicanți obişnuiau să umple locul. În spate, nativul omniprezent golea scrumiere deasupra unui coş de gunoi.

Barmanul, un specimen slăbuț de vârstă mijlocie nedeterminată, se apropie de Lando, ştergându-şi mâinile noduroase într-un şorț verde închis. Puținul păr pe care îl mai avea era limitat la partea din spate şi la părțile laterale ale capului, altfel foarte reflectorizant, şi era tăiat scurt. Avea un nas pe care unii prieteni l-ar fi putut numi *substanțial*, alții *spectaculos*. Sub el era tatuat permanent un rânjet uşor, punctat de o mică aluniță pe bărbie.

— Barurile pentru piloți sunt toate în centru, la vreo trei străzi distanță, spuse el cu un glas ciudat. Ăsta de aici e un local al minerilor de rocă dură.

Lando ridică o sprânceană.

— Nu spun că nu poți bea aici. Doar că e posibil să nu vrei să bei, odată ce echipa care iese din tură de la *R & R* începe să umple locul.

Părea un discurs lung pentru micuțul om firav. Stătea acolo, în echilibru pe vârfurile picioarelor, relaxat, dar pregătit, uitându-se la Lando de sub pleoapele pe jumătate închise, cu un muc de țigară urât mirositor atârnându-i în gură. O umflătură mare, cu aspect periculos, era vizibilă sub o parte a şorțului său.

Lando aprobă uşor din cap.

— Mulțumesc pentru sfat; mă întâlnesc cu cineva aici. Aveți la îndemână o cană de cafea?

Până să se aşeze, aproape că uitase de noaptea de somn pe care o pierduse. Acum îl ajunsese din urmă.

— Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei o beau, răspunse barmanul. Vă voi aduce o cană. Începu să plece, apoi se opri şi se întoarse spre Lando. Aminteşte-ți ce ți-am spus. Atelele şi bandajele te vor costa în plus.

Lando aprobă din nou din cap, scoase unul dintre trabucurile guvernatorului din buzunarul de la piept şi se lăsă pe spate. Apoi, cu nepăsare, scoase *Cheia* dintr-un buzunar interior. Fiind coşmarul oricărui optometrist, *Cheia* nu stătea nemişcată vizual, chiar dacă era bine strânsă în mâinile lui. La început părea să aibă trei ramuri, apoi două, în funcție de punctul de vedere. Dacă nu schimbai unghiul din care o priveai, te obliga ea să o faci. Lando îşi feri privirea.

Rămase aşa patruzeci şi cinci de minute fără să vadă vreo reacție din partea nimănui. După ce îşi terminase de mult cafeaua şi se săturase de trabuc, în cele din urmă se ridică, lăsă un mic bacşiş pe masă, făcu un semn amabil din cap barmanului mic şi noduros şi ieşi afară pe promenadă.

— Stăpâne?

— Nu-mi spune *stapâne*! Hai să găsim alt bar.

---

[2] *Jackelope* – animal mitic descris ca fiind un iepure cu coarne.

Capitolul 6

Localul următor avea o mică placă de bronz lângă uşă pe care scria: *NU SUNT FURNIZATE FACILITĂȚI PENTRU DROIZI.* Asta însemna *Nu sunt permişi droizii*.

Şi nici măcar nu era adevărat, nu în formularea sa originală. Vuffi Raa avea un fel de sală de aşteptare în care să stea, frumos mobilată, liniştită, cu prize de reîncărcare. Aici se practica *bigotismul frumos* şi de cea mai înaltă clasă. Lando lăsase droidul împreună cu alți câțiva de felul lui, uitându-se la un serial stereo.

Înăuntru, trei Toka mânjeau cu apă murdară pe podea. Faptul că ei şi angajatorii lor credeau probabil că *spală* nu făcea decât să demonstreze că pretențiile şi salubritatea nu mergeau neapărat mână în mână. Încă nu se lăsase întunericul, aşa că adevărata mulțime de băutori încă nu ajunsese acolo. Nu conta; Lando nu era interesat de ei. Trecu aproape o oră de data asta, Lando sorbind un stimulent fierbinte şi jucându-se discret cu *Cheia*. Lucrul era la fel de evaziv pentru simțurile tactile ca şi pentru cele vizuale, descoperi el, închizând ochii şi examinând-o prin atingere. *Perversă* ar fi un cuvânt mai potrivit, şi chiar mai grețos, cumva. Deschise ochii cu ceva ce semăna cu uşurarea. În mai multe rânduri, ar fi putut jura că unul sau altul dintre băştinaşi se uita intens la el când nu se uita în direcția lor. Ceea ce era, de asemenea, exact ceea ce se aştepta. Începu să-şi permită o slabă speranță.

Încă o oră şi două saloane mai târziu îl aduseră înapoi la *Odihna Astronautului*, primul local pe care îl vizitase în Teguta Lusat, cu o zi în urmă. Părea că se întâmplase acum o mie de ani. Proprietarul extraterestru cu două rânduri de mustăți nu era de găsit atât de devreme, dar droidul din spatele barului părea să se fi ocupat de băncile sale de memorie. Îl recunoscu pe Lando cu un semn mecanic cordial din cap.

Până atunci, jucătorul era complet plin de cafea. Se sprijini de bar, comandă o băutură adevărată, apoi o duse înapoi la o masă şi se aşeză, afişând discret *Cheia* ciudată, care îi obosea ochii, ca şi mai înainte, pentru ca să o vadă toată lumea.

Un lucru era diferit la acel local: clientela diversificată şi barmanul robot îl încurajau pe Lando să nu-l lase pe Vuffi Raa afară, în stradă. La urma urmei, micuțul era un obiect de valoare – pentru cineva, într-o zi, spera Lando – şi probabil că nici nu i-ar fi plăcut să fie furat. În prezent, micuțul mecanic vrednic se cocoțase – la figurat vorbind – la bar, purtând discuții electronice în timp ce *barmanul* lustruia paharele. Lando se întrebase întotdeauna despre ce vorbeau roboții între ei, dar niciodată nu fusese suficient de interesat încât să tragă cu urechea.

În ciuda atmosferei tolerante de la *Odihna Astronautului*, obişnuitul lacheu Toka era acolo, un bătrân prăpădit care împărțea rumeguş de plastic sintetic pe jos dintr-o găleată. Lando deveni plin de speranță pe măsură ce rumeguşul din jurul mesei sale căpătă de două sau trei ori mai mult decât grosimea celui care acoperea restul podelei barului. Toka continua să se învârtă, reticent, dar fascinat, mai degrabă ca o insectă în jurul unei lumini puternice. Se holbă la *Cheie*, aruncă o privire îngrijorată spre bar, apoi se întoarse din nou la *Cheie*, atras irezistibil. Dacă era îngrijorat de reacția barmanului, nu trebuia să se deranjeze; droidul nici nu părea să observe, absorbit cum era de munca sa şi de conversația cu Vuffi Raa.

Poate că productivitatea nativului nu era de domeniul lui.

Dintr-un impuls ciudat de a vedea ce se va întâmpla, Lando vârî *Cheia* înapoi în buzunar. Brusc, Toka îşi aruncă găleata cu zgomot şi ieşi prin spatele încăperii, lăsând în urma lui o draperie de pânză şi câteva guri căscate printre clienţii împrăştiaţi. În mod normal, nimic nu i-ar fi determinat pe băştinaşii letargici şi prematur senili să facă ceva în grabă. Lando îşi ţinu răsuflarea: oare norocul ar fi putut veni atât de repede? Îi făcu semn *barmanului* să-i mai dea o băutură. Vuffi Raa se conformă aducându-i-o jucătorului.

— Încă mai cred că am face progrese mai mari în bibliotecă, stăpâne.

Apoi aşeză paharul pe lemnul întunecat şi lustruit al mesei. Lando băuse un *talmog* în seara aceea, o parte etanol condimentat şi o parte suc de trandafir Lyme, popular într-un sistem unic, fără soare şi fără centru, aflat la multe sute de ani lumină depărtare. Ardea. Lando ura chestia aia – ceea ce făcea să fie o altă băutură pe care o putea bea şi reumple cu gheaţă toată noaptea dacă era nevoie.

— Ascultă, prietene, lasă-mă pe mine să fac detecţia. Pentru informarea ta, cred că am deja o *muşcătură*.

— O *muşcătură*, stăpâne? Robotul întinse un tentacul liber spre podea, adună un vârf de cuţit de rumeguş şi îl ţinu aproape de ochiul său mare şi roşu. M-aş fi gândit că locul e mai curat decât atât. Poate *Consiliul de Salubritate*...

— Vuffi Raa, cum ţi-ar plăcea să fii reprocesat în conserve de sardine?

Pentru a doua oară în acea după-amiază, în ochiul robotului se citi veselia.

— Stăpâne...

— Nu-mi spune...

Lando se opri. Împrăştietorul de rumeguş care îl observase atât de îndeaproape pe jucător sprijinea acum un veritabil *bunic al bunicilor* printre băştinaşii bătrâni – un individ foarte bătrân, zbârcit şi aproape complet aplecat sub povara vieţii sale lungi.

Barmanul se oprise din curăţat paharele, rămânând tăcut în timp ce îl privea pe băştinaşul geriatric cum se îndrepta şchiopătând spre jucător. Părul alb şi drept al bătrânului îi atârna împletit până la umeri.

— Lord, şuieră bătrânul Toka aproape inaudibil, înclinându-se până când fruntea îi atinse blatul mesei. Este aşa cum mi s-a spus. Voi sunteţi *Purtătorul* şi *Emisarul*. Ceea ce ascunzi este într-adevăr *Cheia* legendară pierdută cu mult timp în urmă.

Celălalt Toka dispăru brusc. Cumva, vraja fu ruptă. Barmanul dădu din umeri cu o articulaţie metalică şi îşi reluă munca.

— Eu, ăă...

Acum că Lando făcuse contactul, îşi dădu seama că nu prea ştia cum să procedeze. Bătrânul se uită la Vuffi Raa. Lando îi aruncă micului droid o privire încruntată, care nu reuşi să-l scape de maşină în ceea ce putea fi un moment delicat al procedurii. Vuffi Raa rămase în picioare lângă masă, cu toată atenţia concentrată asupra bătrânului Toka.

— Lord, repetă personajul. Eu sunt Mohs, *Marele Cântăreţ* Toka. Ştii ce deţii asupra ta?

Bătrânul personaj se îndreptă – atât cât avea să se mai îndrepte vreodată în această viaţă – şi Lando observă un tatuaj pe fruntea lui, un desen brut al *Cheii* însăşi.

— Un artefact inexplicabil de ciudat, spuse el, mângâind inconştient umflătura neregulată din buzunarul interior al jachetei sale. Un fel de *glumă* tridimensională. Dar, vă rog – staţi jos. Doriţi ceva de băut?

Bătrânul aruncă o privire în jur, cu o expresie fugară adânc ascunsă în ridurile feței. Tatuajul i se încreți pe frunte.

— Aşa ceva nu este permis, Lord. Eu...

— Stăpâne, îl întrerupse din nou droidul.

— Taci din gură, Vuffi Raa! Ei bine, bătrâne, spuse el întorcându-se spre Mohs, vrei... Vrei măcar să-mi mai spui ceva despre *Cheie*?

O scoase, ținând-o în mână.

Mohs trebui să gâfâie un pic înainte de a putea scoate cuvintele.

— Vrei să-ți testezi slujitorul, deci? Aşa să fie, Lord. Dorința ta este porunca mea.

Toka se lansă într-o gargară lungă şi plângăcioasă într-o limbă care îi era vag familiară lui Lando. Poate că era un dialect obscur din vreun sistem pe care îl vizitase. Efectul asupra celor o duzină de alți clienți nu fu chiar salutar: priveau şi ascultau, dar Lando nu se putea convinge că expresiile de pe fețele lor erau prietenoase. Îşi dori să se fi aşezat puțin mai aproape de uşă.

Monologul bătrânului Toka continuă la nesfârşit, una dintre mâinile lui osoase indicând *Cheia* din când în când, în restul timpului fața lui îmbătrânită fiind întoarsă în sus, spre tavan. În cele din urmă, incantația încetă.

— Am recitat corect, Lord?

Lando îşi scărpină bărbia bine rasă.

— Sigur. Perfect. Şi – doar ca un alt test, dacă vrei – hai să avem o versiune prescurtată, într-un limbaj comun. Indică restul încăperii. S-ar putea să câştigăm câtiva convertiți printre păgâni. Crezi că eşti în stare?

— Lord?

Bătrânul întinse mâna tremurând spre cheie, apoi se răzgândi, retrăgând-o cu o reticență evidentă, şi începu.

— Asta e *Cheia Supraoamenilor*, *Lord Purtător*, *Deschizătoarea Misterelor*. Este *Iluminatoarea Întunericului*, *Cea care Arată Calea*. Este *Mijlocul către Scopul Final*. Este..

— Stai aşa, Mohs, spune-mi doar ce face.

— Dar, Lord, după cum ştii foarte bine...

Mohs se opri. Să fi fost oare o urmă de scepticism subit în ochii bătrânului *Mare Cântăreț*? Apoi începu din nou, pe un ton foarte puțin diferit.

— Eliberează *Harpa Minții* creată de *Sharu*, care la rândul ei...

— Drept la țintă! Uite, Mohs. Ca purtător oficial al *Cheii*, te-am ales personal să conduci un pelerinaj – într-un sens pur ceremonial, desigur. Vom folosi *Cheia*. Ce părere ai despre asta?

Gândul că totul se întâmpla prea uşor începu să se infiltreze în fundul minții lui Lando, dar el îl reprimă cu sălbăticie. Era prins cu sarcina sa şi primea cu bucurie orice pistă care i-ar fi permis să-şi termine misiunea.

— Păi, ce altceva am putea face, Lord? Trebuie să fie aşa cum a fost spus, altfel nu ar fi fost spus de la început.

— Sunt sigur că există o gaură undeva în logica ta, dar sunt prea obosit acum ca să mă apuc să o caut. Cât de repede poți începe?

Bătrânul îşi ridică sprâncenele înzăpezite, iar reprezentarea rudimentară a *Cheii* de pe fruntea lui se strivi de sus până jos ca un acordeon.

— Chiar din această clipă, Lord, dacă asta e dorința ta. Nimic nu întrece planul *Lor* sfânt.

Apoi aruncă din nou ochii pios spre instalațiile din tavan.

— Bine, răspunse jucătorul, odată ce privirea băştinaşului reveni din extazul ei, dar cred că vom...

— Stăpâne!

Tonul micului droid era urgent.

— Ce este, Vuffi Raa?

— Stăpâne, aud că vin probleme!

— Exact ce ne trebuia. gemu Lando.

Brusc, un bărbat cu o armă în mână dădu buzna pe uşă.

— În regulă, pilotule, mârâi el, îndreptând arma masivă spre jucător, pregăteşte-te să mori!

Capitolul 7

— Domnule Jandler! strigă barmanul, cu ton de panică aparentă în vocea sa electronică. Îmi pare teribil de rău, domnule, dar angajatorul meu v-a interzis permanent să intrați aici.

— Taci, maşină! Acum, unde naiba am rămas? Oh, da, tu de colo! Da, cu tine vorbesc! E exact cum mi-a spus Bernie la piramidă! Şi nu stai doar cu un droid la masă, ci şi cu un Toka jegos! Ce eşti tu, pilotule, vreun pervers?

Cei câțiva clienți ai localului eliberară instantaneu un culoar larg între Lando şi intrus.

— Nu ştiu, răspunse Lando egal. Nu era rândul meu să aflu. Cine naiba eşti tu?

Bărbatul era bine făcut, poate de optzeci şi cinci de kilograme şi cu puțin sub doi metri înălțime. Peste salopeta de un albastru deschis care-i drapa corpul lat, purta o tunică şi o cămaşă de gât albastru închis. *E îngrijit, curat, bărbierit şi surprinzător de sobru pentru un tâlhar*, gândi Lando. *Şi cu gusturi surprinzător de bune, de asemenea.*

Bărbatul se apropie; țeava pistolului său nu se clinti.

Barmanul robot se repezi la masa lui Lando, plasându-se între cei doi bărbați.

— Este fostul proprietar al *Odihnei Astronautului*, Căpitane Calrissian, înainte să lucrez eu aici. Când localul a trecut pe alte mâini, a încercat să introducă o clauză în contract, care să nu permită niciodată...

— Cum adică *a încercat*, gunoi mizerabil ce eşti? Un contract este un contract! Oamenii au dreptul să facă orice contract vor!

Aparent nehotărât dacă să îl împuşte pe tânărul jucător sau pe barman, Jandler îşi agită arma într-un mod care îi făcea noduri în stomac lui Lando. Dacă era să aleagă, Lando spera să-l aleagă pe barman pentru că ar fi făcut mai puțin mizerie – bigotul părea să aibă unele sensibilități estetice. Robotul îşi menținu poziția.

— Nu atunci când există o ordonanță la nivel de sistem împotriva discriminării, domnule, şi mai ales nu când ați pierdut locul la un joc în fața unei ființe care nu crede în discriminare.

Bărbatul se roti spre barman – Lando se gândi să sară pe el chiar atunci, dar rămase doar cu gândul – şi coborî arma cu putere pe vârful cupolei de *plexoțel* a acestuia, cu o pocnitură dezgustătoare.

— Asta este pentru ordonanța aia a ta! strigă el, şi asta... *Auuu!*

— N-ar trebui să loviți niciodată un droid, domnule, îl sfătui compătimitor Vuffi Raa, în timp ce omul țopăia într-un picior, înjurând.

Cumva, Jandler găsi concentrarea necesară pentru a privi amenințător la droidul în formă de stea de mare.

— Are dreptate, aprobă Lando, deturnând şi mai mult atenția lui Jandler. S-ar putea să mai aibă un droid de partea lui. Sări pe el, Vuffi Raa!

Jandler se întoarse din nou spre Vuffi Raa. Droidul cu cinci tentacule se uită nedumerit la stăpânul său, dar distragerea atenției funcționă. Străinul făcu un pas spre Vuffi Raa, aflat în gardă față de micul droid total inofensiv, iar barmanul, în ciuda craniului său grav zdruncinat, îl lovi pe individ în ceafă cu un scaun pe care Lando îl împinsese spre el. Jandler căzu ca un sac de *mynocki.* O aclamație se ridică din partea

celor aproximativ o duzină de clienți din sală. Aceştia începură să se adune în jurul mesei lui Lando – ignorându-l oarecum pe nedrept pe rănitul şi eroicul barman – şi se aliniară pentru a-i strânge mâna jucătorului şi a-l bate pe spate.

— Sunt fericit, observă Lando cu un calm extrem de necesar – nici măcar nu se ridicase măcar de pe scaun în timpul agitației şi acum primea o *bătaie* pe umăr mult mai mare din partea noilor săi admiratori. Sunt mulțumit să văd că nu toți roboții sunt programați categoric împotriva violenței.

Mai la obiect, îi spuse mulțimii:

— Mulțumesc, nu a fost nimic, sincer, vă mulțumesc foarte mult.

— Este programat doar împotriva pornirii ei, domnule, răspunse barmanul. O să-l scot acum pe individul ăsta în stradă, dacă nu vă supărați. Drept răsplată pentru deranj, vreți o băutură din partea casei?

— Aş prefera să fie pe masa din fața mea. Şi adu una şi pentru prietenul meu, aici de față. Mohs?

Lando sări în sus. Mohs dispăruse. La fel şi *Cheia*.

Întorcându-se repede, Lando zări coada zdrențuită a unui veşmânt gri trecând prin perdeaua uşii din spatele camerei. Trecu prin mica mulțime şi traversă camera cu o viteză care îi sperie până şi pe roboți. Apucă – şi primi o colecție de articulații noduroase în dinți! Scuipând sânge, Lando apucă încheietura ataşată de articulații, muşcă puternic în marginea cărnoasă a palmei. Mohs scoase un țipăt şi îl lovi stângaci cu *Cheia* pe fostul său stăpân. Eliberând brațul bătrânului, Lando se îndreptă amețit, surprins şi furios spre gât, cu ambele mâini, primind în schimb genunchiul lui Mohs, chiar între picioare. Gemu şi căzu în genunchi, luptându-se cu nevoia de a vomita.

Acest lucru, însă, îl punea într-o poziție avantajoasă. În timp ce bătrânul băştinaş – Lando nu se putu abține să nu se mai gândească la sălbatic în acest fel – se apropia pentru o nouă lovitură cu *Cheia Sharu*, Lando smuci cea mai apropiată gleznă goală şi murdară care îi veni la îndemână. Mohs căzu pe spate, cu Lando deasupra şi cu bătrânul muşcând şi zgâriind.

Până atunci, Vuffi Raa ajunsese lângă stăpânul său, țopăind şi strigând sfaturi pe care Lando nu le auzea şi probabil că nu le-ar fi urmat. Aproape că nu era o luptă dreaptă. Oricât de mult i-ar fi plăcut, Lando nu-l putea lovi pe bătrânul *neajutorat* pentru a-l supune. Pur şi simplu încercă să reziste şi să ducă furtuna furioasă până la capăt. Se rostogoliră prin magazie, izbindu-se de lăzi şi cutii de carton şi, la un moment dat, lovindu-se de membrele inferioare ale barmanului, care se alăturase lui Vuffi Raa pentru a supraveghea şi a glumi.

Pentru un scurt moment de respiro, Lando îşi ridică privirea.

— Eşti de mare ajutor, îi spuse el barmanului.

Droidul rămase nemişcat.

— Să bat bătrâni nu prea e treaba mea, Căpitane. În plus, arăți de parcă ți-ar prinde bine antrenamentul.

Brusc, Lando fu aspirat înapoi în luptă. Mohs îl lovi din nou în cap, dar ceva mai slab. Lando apucă *Cheia*, apoi reuşi să se ridice într-o poziție de şezut, călare pe *Cântărețul* Toka, apucă o şuviță din coama albă şi lovi capul bătrânului o dată, uşor, dar ferm, de podea. Mohs se mai zbătu o clipă.

— Urât, foarte urât, Mohs, zise Lando, gâfâind în timp ce privea în jos la bătrân. Nu e corect să faci *Lucruri Sfinte* fără ajutorul *Purtătorului de Cheie*.

Mohs îşi ascunse fața în mâinile sale lungi şi bătrâne.

— Poți să mă omori acum, Lord. Am păcătuit enorm.

Cu un efort considerabil, Lando reveni în picioare, întinse o mână spre băştinaş şi îl ajută să se ridice.

— Pe *Neant*, ăsta este primul semn de spirit pe care l-am văzut la vreunul dintre voi.

Se aşeză gâfâind pe un teanc de cutii de plastic din holul întunecos din spate.

— Dar, de acum încolo, ține minte cine este emisarul sacru aici, da? Ridică *Cheia*. Eu sunt responsabil pe termen lung de acest *amețitor de ochi*. Ține minte asta şi ne vom înțelege bine. Vuffi Raa?

Droidul se apropie de el, cu tentaculele într-o încâlceală de excitare nervoasă.

— Da, stăpâne? Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, dar...

— Ştiu, ştiu. După estimarea ta, cât timp îi va lua echipei lui Gepta să saboteze *Şoimul* aşa cum a spus că o vor face?

Droidul se gândi:

— Nu mai mult de o oră, stăpâne. Trebuie doar să desfacă discul toroidal...

— Scuteşte-mă de detaliile tehnice. Lando se întoarse spre bătrânul care părea să-şi revină mai repede decât el. Mohs, ne îndreptăm spre portul spațial pentru a începe mica noastră excursie. Eşti gata să vii cu noi şi să te porți frumos?

Bătrânul aprobă umil din cap, înclinându-se.

— Da, Lord, sunt.

— Atunci hai să ne mişcăm – şi nu-mi mai spune *Lord*.

Mohs aruncă o privire fugară spre Vuffi Raa, aprobând din nou din cap.

— Da, stăpâne.

— Mohs. Lando scrută cu atenție figura zbârcită. Încerci să fii amuzant?

— Ce înseamnă *amuzant*, stăpâne?

Lando suspină, începând să se resemneze cu exasperarea permanentă.

— Ceva legat de toată această încurcătură. Aici evit cu grijă un conflict murdar cu personajul ăla din bar, iar apoi tu pleci şi încerci să te introduci în afacerea cu *Purtătorul de Cheie*. Şi nu înțeleg de ce Gepta şi guvernatorul lui de buzunar au nevoie de mine să le fac treaba murdară. Aveau *Cheia*, de ce nu... Haide, Vuffi Raa, plecăm de aici. Am nevoie de o şansă să mă gândesc. Vom dormi la bordul *Şoimului* în seara asta şi vom lua un nou început mâine dimineață. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi vreau să mă ajuți să montez câteva capcane în caz că mai vrea cineva să încerce să pună mâna pe *Cheie*.

— Stăpâne, nu sunt sigur că programarea mea va permite asta!

Barmanul rămăsese în picioare, impasibil, apoi se întoarse şi intră înapoi în bar.

— Succes, domnule. Cred că veți avea nevoie de el.

Ținând un ochi suspicios lipit de Mohs, Lando îi spuse lui Vuffi Raa:

— Foarte bine, atunci, fie că putem trece peste scrupulele tale cibernetice fie că nu, tot ne vom petrece noaptea la bordul *Şoimului*. Ieşi în față şi găseşte-ne nişte mijloace de transport, un autobuz, un ridicător repulsor, orice. Dădu din umeri stânjenit, încercând să-şi desfacă un muşchi dureros de răsucit din umăr. Crezi că ar putea avea vreun taxi pe această minge de noroi prost concepută?

Robotul ştia o întrebare retorică atunci când o auzea.

Lando îl privi plecând, îşi frecă umărul vânăt, se ridică şi se întinse.

— Rămâi o clipă, Lord. Era bătrânul Toka. Nu este normal ca servitorul tău să se urce pe acelaşi mijloc de transport ca şi tine.

Lando pufni.

— Ce propui ca alternativă?

Mohs îşi scutură capul înzăpezit.

— Nu-ți face griji, Lord, nici nu te tulbura pentru micile eforturi ale servitorului tău, ci mergi, în schimb, pe calea ta, aşa cum servitorul tău va merge pe a lui.

— Foarte bine spus. Asta înseamnă că ne vom întâlni la portul spațial?

Bătrânul păru nedumerit.

— Nu tocmai asta am spus?

— Undeva pe acolo, presupun; s-a pierdut în *traducere*. Foarte bine, bătrâne discipol, cum vrei tu.

La naiba, pantalonii lui de uniformă, croiți la comandă, se murdăriseră. Pur şi simplu nu erau făcuți pentru încăierări.

— O să lăsăm o lumină aprinsă în trapa din dreapta.

Ieşi pe uşa din față pentru a se alătura lui Vuffi Raa. Mohs ieşise probabil prin spate. Un autobuz plutitor apăru aproape imediat. Lando şi droidul parcurseră cei zece kilometri până la terenul de aterizare în tot atâtea minute. Nu era ceva neanticipat.

— În numele *Nucleului*, ce e asta? îl întrebă Lando pe droidul la fel de uimit.

În afara porții care umplea un spațiu între stâlpii câmpului de forță din jurul portului, se adunase o mulțime considerabilă şi foarte neobişnuită. Absent, Lando plăti droidul şofer şi se întoarse să privească sutele de siluete cenuşii aplecate care stăteau în întunericul fără lună, cântând stelelor reci fără răspuns.

Când jucătorul şi însoțitorul său se apropiară de ei, primitivii se retraseră în masă, formând un coridor larg, liber. Într-o parte, un ofițer de securitate al portului spațial era vizibil prin transparența cabinei sale de pază, gesticulând.

Lando şi Vuffi Raa, primul devenind din ce în ce mai reticent să se înconjoare de o mulțime imprevizibilă – mai ales după recentul său meci de wrestling cu unul dintre băştinaşi – înaintau încet, involuntar, în timp ce mulțimea se replia în fața lor, iar scandările ritmice nu pierdeau deloc ritmul.

La capătul culoarului viu, îl întâlniră pe Mohs.

Capitolul 8

Fuseseră câteva zile foarte lungi fără somn. Lando nici nu voia să se gândească la modul în care un sălbatic bătrân, mergând pe jos, bătuse un vehicul plutitor alimentat cu fuziune, pe zece kilometri de drum întortocheat, plin de ruine, până la portul spațial. *Lasă robotul să încerce să afle*, își spuse el amețit, *căci pentru asta sunt droizii de Clasa a Doua.*

Mohs, *Cântărețul* Toka, condusese, desigur, cântecul nearmonios și ascuțit. Acum, bătrânul le făcea semn celorlalți să asigure un fundal muzical mai discret, în timp ce se adresa jucătorului:

— Salut, *Lord Purtător de Cheie,* se întoarse spre Vuffi Raa, și *Emisar*. Este, într-adevăr, așa cum s-a spus. Te-am așteptat mult timp. Oferă acum slujitorilor tăi ceea ce urmează să se întâmple.

— Ne vom urca la bordul *Șoimului*, arătă Lando spre nava asemănătoare unui crab, așezată pe asfalt la o sută de metri distanță, și apoi cască. Ne băgăm în pătuțurile noastre și luăm un... ahh!

Se opri brusc. De cealaltă parte a terenului, o jumătate de duzină de camioane repulsor, cu farurile arzând ca niște nova, înconjurau mica navă. Împreună cu ceea ce păreau a fi cel puțin două achipe de jandarmi înarmați până în dinți.

— Dumnezeule mare, îi spuse jucătorul robotului. Virtutea ta etică va rămâne neatinsă în seara asta, cel puțin. Se pare că toată lumea a ajuns înaintea noastră la portul spațial. Cam atât se poate spune despre minunile transportului public. Ce crezi că am mai făcut acum?

— *Noi*, stăpâne?

— Foarte amuzant, droidul meu loial și de încredere. Sprijinul tău mă copleșește.

Apropiindu-se de rampa coborâtă, Lando, droidul și *Cântărețul* Toka – care se desprinsese de congregația care pleca – fură întâmpinați de polițiști înarmați, cu vizor întunecat și cu blasterele scoase și pregătite.

— Bine, domnule polițist, o să plătesc cele două credite.

Lando era obosit și furios. Nici măcar nu voia să știe cum apăruseră după descinderea pe care o făcuse în noaptea precedentă. Dar își păstrase tonul binevoitor. Cu tipii ăia, merita.

— Bună seara, Căpitane, veni un răspuns la fel de bine-dispus de sub o cască cu două bare decorative pe fruntea foarte reflectorizantă. Suntem aici pentru a păzi încărcătura în timp ce este încărcată.

— Serios? se miră Lando.

Întotdeauna era suspicios în privința favorurilor din partea polițiștilor. Polițistul arătă cu un deget blindat spre camioane, din care un flux constant de pachete urca pe benzi rulante automate spre trapele de încărcare deschise ale *Șoimului.*

— Așa e, răspunse paznicul, apoi adăugă pe un ton mai discret și, gândi Lando, oarecum civilizat: Sper că vânătăile tale se vindecă bine. Am fost destul de atenți. Nu a fost nimic personal, înțelegeți, domnule. Omul are ordine de urmat.

Și o mulțime de clișee evazive din punct de vedere moral la care să apeleze, gândi Lando în timp ce privea în vizorul anonim al căștii. Apoi renunță.

— Nu te mai gândi la asta, dragul meu prieten, înțeleg perfect. Voi încerca să fac la fel pentru tine, într-o bună zi.

Polițistul chicoti, reveni în poziție de drepți, pocni din călcâie și își duse mâna grea cu care folosea arma la toc. Lando își înăbuși un rânjet nemilitar la acest spectacol și urcă la bordul *Șoimului*, cu Vuffi Raa și Mohs în spatele lui.

Interiorul *Șoimului*, gândi Lando pentru a suta oară, semăna mai mult cu măruntaiele unei bestii mari vii decât cu construcția inanimată care era. Navele de linie și alte nave cu care era familiarizat erau la fel de rectilinii și ordonate ca hotelul în care petrecuse o noapte incomodă în Teguta Lusat. Dar la bordul navei sale nu se aflau niciun fel de cabine separate și compartimentate, nici vreo demarcație clară între spațiul de încărcare și cel de locuit, ci doar o mulțime de spațiu nespecializat, care în prezent era umplut rapid și compact cu cutii și lăzi cu valoroasele *cristale ale vieții*.

Lando privea cum lucrau salahorii din port. Se părea că Gepta își respecta mai mult decât partea sa de înțelegere – Lando își notă mental să trimită *cristalele* la analiză cât mai curând posibil. Nu era nimic la vrăjitor sau la lacheul său guvernator care să-i inspire încredere, chiar dacă Lando ar fi fost genul încrezător.

Lando și Vuffi Raa îl *parcară* pe Mohs într-un cadru convenabil al pereților etanși și se opriră lângă secțiunea de ultra-viteză a zonei de propulsie a navei. Fuseseră făcute niște schimbări. *Și nu în bine*, gândi Lando.

— Oh, stăpâne! se tângui consternat droidul de Clasa a Doua. Vezi ce i-au făcut?

Se repezi la panourile de acționare a hipermotorului și rămase acolo, storcându-și tentaculele metalice și scoțând un fel de zăngănit ascuțit pe care oamenii îl numeau *sunet de clopoței* și pentru care făceau vizite la medici.

De-a lungul peretelui, panourile de acces fuseseră lăsate nepoliticos de deschise. Fire rupte și cabluri stricate atârnau de la înălțime. Mici bucăți de mașini, resturi mecanice precum piulițe și șaibe și resturi de izolație împânzeau podeaua. Mirosul slab și urât de lipit și de plastic ars sfida toate eforturile sistemului de ventilație.

— Ei bine, e o adevărată mizerie, aparat electrocasnic vechi. Dar nu te îngrijora, e doar o mașină, la urma urmei, și au promis să facă reparații complete, odată ce...

— Doar o mașină? Vocea droidului era neîncrezătoare, scandalizată și aproape isterică. Stăpâne, și eu sunt *doar o mașină*! Acest lucru este oribil, insuportabil, crud, rău. Este...

— Oh, haide, Vuffi Raa, nu-ți epuiza vocabularul. Tu ești o mașină gânditoare. *Șoimul* e mare și deștept, dar e mult, mult sub tine pe scara evoluției. Altfel, n-ar fi trebuit să închiriez idiotul ăla...

— Stăpâne, îl întrerupse droidul, mai blând de data asta, cum te simți când vezi animalul de companie al cuiva călcat pe marginea drumului? Îl ignori, spui că e doar un animal, aflat sub tine pe scara evoluției? Sau te simți ca... ei bine, așa cum mă simt eu acum?

Lando clătină din cap, prea obosit ca să mai argumenteze. Ideea, în limitele ei, era cu siguranță bine pusă. Și ura să creadă că micul droid era o ființă mai umană decât el însuși.

— Eu merg în față, spuse el brusc. Nu se știe în ce belele se poate băga cineva ca Mohs cu toate acele cadrane și butoane drăguțe nesupravegheate.

— Foarte bine, stăpâne. Cu permisiunea dumneavoastră, voi rămâne aici puțin timp pentru a alina nava cât de bine pot și pentru a face ordine în acest... măcel.

— Cum dorești. Lando se opri în dreptul coridorului curbat, se întoarse pentru

a-l vedea pe droid adunând şaibe şi nituri tăiate de pe punte. Ăă, îmi pare rău că nu ți-am înțeles sentimentele la început, bătrâne *cyber*. Doar că eu...

Vocea i se stinse, urmând o tăcere lungă între cei doi:

— E în regulă, Lando. Cel puțin ai înțeles după ce ți-am explicat. Cred că asta e mai mult decât ar putea face majoritatea ființelor organice.

Jucătorul îşi drese glasul în mod deliberat.

— Da, păi... ăă... ne vedem în față peste puțin timp – şi nu-mi mai spune *Lando.*

* * *

În carlinga tubulară din față, Lando aruncă o privire neexperimentată asupra indicatoarelor luminoase de pe diversele panouri de control, apoi răsfoi manualul de zbor al *Şoimului*, pentru a vedea ce însemnau. În mare parte, luminile necunoscute pe care le vedea erau avertismente cu privire la trapele deschise prin care se efectua încărcarea. Zgomotele, loviturile şi gemetele de dedesubt confirmau indicatoarele. Întreaga secțiune de instrumentație dedicată propulsorului subluminic avea doar lumini roşii şi galbene care străluceau amenințător.

În spatele lui Lando, pe scaunul de salt cu spătar înalt pe care jucătorul îl aşezase ferm, Mohs părea să fi căzut din nou într-o pasivitate senilă. Lando nu-l putea învinui: aproape că îşi dorea să poată face la fel. Fusese o zi lungă şi grea pentru bietul bătrân sălbatic. Toka stătea aşezat, cu ochii larg deschişi, privind în jos la plăcile de pe punte, cu mâinile noduroase aşezate cu palmele în sus în poală.

— Mohs? întrebă Lando cu blândețe.

Bătrânul tresări, ca şi cum ar fi adormit profund în ciuda ochilor deschişi şi nu l-ar fi văzut pe Lando întorcându-se să-i vorbească. Apoi clipi, frecându-şi o mână înceată şi tremurândă peste bărbia stufoasă.

— Da, Lord?

— Mohs, ce scandați tu şi oamenii tăi acolo, lângă gard?

Bătrânul respiră adânc, apoi se reaşeză pe scaunul de salt puternic capitonat. Nu-şi mai aşezase niciodată corpul sfrijit într-un loc de odihnă atât de luxos. Mângâie puțin brațele, aproape neîncrezător.

— A fost *Cântecul Emisarului,* Lord, în onoarea venirii tale şi...

— Înțeleg.

Urmară câteva clipe lungi, pline de reflecție. Respirația bătrânului era aproape zgomotoasă în cabina de control. Lando nu se gândise prea mult la treaba cu *Emisarul.* Nu avusese timp. Începea să-şi dea seama că s-ar putea să fie mai multe în toată chestia asta cu incantațiile şi cu *Cheia* decât crezuse de cuviință să-i spună Gepta.

— Ei bine, bătrâne, spuse Lando, nu fără amabilitate, dacă nu eşti prea extenuat după atâta agitație, de ce nu-mi spui...

Cu un sunet de clinchet în pragul uşii, trădând orice neîndemânare obosită pe care o experimentează roboții, Vuffi Raa alese chiar acel moment să se întoarcă din zona de propulsie de la pupa. Se urcă pe scaunul din dreapta, pe care Lando îl înlocuise după ce trimisese droidul pilot înapoi pe Oseon.

Micul droid era neobişnuit de supus.

— Totul e în ordine şi aranjat pe gustul tău, deci? întrebă Lando conversațional. Bun. Apropo, l-ai auzit cumva pe căpitanul gărzilor de afară? S-a identificat mai mult sau mai puțin direct ca fiind *un fiu de...*

— Da, stăpâne, răspunse robotul oarecum plictisit. Trebuie să recunosc, a fost o surpriză.

Lando reflectă.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Nu cred că e o coincidență atât de mare. În primul rând, nu pot avea o rezervă nesfârşită de bătăuşi în uniformă la care să apeleze în Teguta Lusat pentru a le face treaba murdară. Iar în al doilea rând, desemnarea aceluia pentru a ne întâmpina a fost o glumă de-a lui Duttes Mer. De fapt, mi s-a părut destul de elegant din partea individului să-şi ceară scuze şi să întrebe de sănătatea mea şi alte chestii de genul ăsta.

Imitând încă o dată ființele umane, Vuffi Raa se opri, întorcându-se pentru a-l *privi* pe Lando.

— Şi mai ales având în vedere modul eficient în care te-ai răzbunat, după aceea, stăpâne.

Fu rândul lui Lando să clipească surprins.

— M-am răzbunat? Ce naiba vrei să spui?

— Păi, stăpâne, am crezut că vorbim despre aceeaşi aşa-zisă coincidență. Nu eşti conştient de cine a...

— Cu siguranță: bătăuşul paramilitar de la hotel, noaptea trecută.

— Şi mai recent, stăpâne, un civil. *Domnul Jandler* de la *Odihna Astronautului.* Am crezut că i-ai recunoscut vocea, ca şi mine – şi dureroasa rigiditate cu care îşi mişca gâtul.

— Nu mai spune!

Poate că, până la urmă, există dreptate în univers, gândi Lando cu satisfacție. Apoi îşi încruntă fața cu amărăciune: încă un mister blestemat! Atunci, ce fusese cu şarada aia din bar? O luase drept un pic de prostie de pe o planetă extrem de bigotă şi stupidă. Şi ce spuneau toate astea despre barmanul robot – sau proprietarul acestuia –, care părea... O idee anterioară îi atrase atenția lui Lando destul de brusc.

— Spune-ne despre *Emisar*, Mohs, bătrâne – nu, nu cânta! Fă-o scurt, inteligibil şi la obiect.

Bătrânul Toka se agită.

— Legenda preveşteşte un aventurier întunecat, un navigator neînfricat, cu un noroc supernatural la jocurile de noroc, care va veni însoțit de un tovarăş ciudat, inuman, în armură argintie. Ei vor deține *Cheia* cu care să elibereze *Harpa Minții*, care la rândul ei va elibera...

Lando îşi trânti o palmă peste cotiera scaunului.

— Ei bine, să fiu al dracului! Ni s-a înscenat totul, Vuffi Raa! Probabil că Gepta şi-a pus spionii puşcăriaşi să supravegheze portul luni de zile – poate chiar ani de zile – pentru a găsi un fraier cu calitățile potrivite: jucător, căpitan de navă, cu un droid laş. De aceea, nici înfiorătorul bătrân magician Tund, nici guvernatorul ăla urât şi fără gât nu putea juca ei înşişi această mână: nu se potrivesc cu legenda Toka!

— Şi noi da, stăpâne?

— Întreabă-l pe Mohs, aici de față; el este *Păstrătorul local al Flăcării.*

— Stăpâne?

— Nu contează, o figură de stil. Să ne întoarcem la pupa şi să dormim puțin. Avem ceva fapte de eroi de făcut mâine dimineață – şi nu uita să-ți lustruieşti armura, deschizător vechi de conserve!

Capitolul 9

Ziua veni, după o noapte întreagă de *odihnă* sub eleganta, deşi oarecum uzata canapea semiformală din satin. Lando era într-o dispoziție mai proastă ca niciodată. Detesta ideea că ar fi putut fi luat de fraier, iar suspiciunea neplăcută creştea în el acum, că abia începuse să descopere în ce măsură fusese manevrat de Rokur Gepta.

Decolarea *Şoimului Mileniului*, la scurt timp după răsăritul soarelui, decursese la fel de lin ca un ceas şi la fel de fluent şi grațios ca un exercițiu de manual. Chiar şi turnul de control din Teguta Lusat îl felicitase pe Lando pentru asta. Asta nu reuşi să-l înveselească. Îi transmise complimentele lui Vuffi Raa, care fusese la comenzi.

Polițiştii şi manipulanții de marfă plecaseră cândva în seara precedentă, sub acoperirea cerului fără lună, închizând bine trapele *Şoimului* în urma lor până când tablourile de control afişaseră o tapiserie solidă şi neîntreruptă de lămpi verzi.

Mohs se ghemuise pe un şezlong, sforăind ca un imposibil motor arhaic cu ardere internă. Vuffi Raa făcuse ordine şi se lucrase toată noaptea.

Roboții inteligenți au nevoie de somn – cu cât sunt mai strălucitori, cu atât nevoia e mai mare – dar Lando nu reuşise niciodată să distingă un tipar în obiceiurile lor nocturne. El însuşi se zvârcolise şi se răsucise, transpirând în sacul de dormit luxos şi scump din mătase sintetică pe care îl întinse sub masa de joc din camera comună şi ajunsese în cele din urmă la o semi-conştiență neliniştită din care robotul îl trezise, țeapăn şi amețit. Câteva recipiente mari de cofeină fierbinte şi neagră nu făcuseră decât să-i adâncească starea de spirit deja groaznică.

— În regulă, mârâi el inutil la bătrânul şaman Toka.

Se aflau din nou în carlingă, cu Mohs cocoțat pe scaunul de salt. Vuffi Raa ocupase scaunul din dreapta al copilotului, ca o concesie simbolică față de căpitanul uman, dar deținând controlul navei.

Într-o zi, gândi Lando, *când totul se va fi terminat, voi vinde ambele maşini blestemate, pe Vuffi Raa şi Şoimul Mileniului, cuiva pe deplin capabil să le aprecieze.*

— Deci, unde mergem de aici?

Se aflau pe o orbită apropiată în jurul lumii Rafa IV. De acolo puteau ajunge în câteva minute în orice punct de pe suprafața planetei sau puteau porni liber prin spațiu spre orice alt corp din sistem. Mohs închise ochii, rosti pentru sine cuvintele memorate pe de rost ale unui ritual străvechi şi, în cele din urmă, îndreptă un deget stafidit spre fereastră.

— Lord, *Harpa Minții* se află în direcția aceea.

Perfect, gândi Lando cu amărăciune, *am o jucărie mecanică pentru copii drept pilot şi un şaman bătrân drept navigator!* O voce sadică din interiorul său insista să adauge că avea şi un escroc care juca *sabacc* pe post de căpitan. Nimeni nu era ceea ce părea a fi. Renunță şi se uită prin fereastra fațetată.

Cum naiba să discuți detaliile astronomiei navigaționale cu un sălbatic?

— Te referi la lumina aceea strălucitoare din ceruri, Mohs?

— Cu siguranță, Lord: a cincea planetă a sistemului Rafa; posedă doi sateliți naturali, o atmosferă respirabilă şi aproximativ nouă zecimi dintr-o gravitație standard, nu foarte diferită de Rafa IV de sub noi, de unde am venit – cu excepția

problemei lunii. Nu ți se pare plăcut în...

— Las-o baltă! Jucătorul se uită suspicios la bătrân: Cum se face că ştii atât de multe despre astronomie, dintr-o dată?

Şi cine este cu adevărat sălbaticul aici, se întrebă el; nu ar fi fost niciodată în stare să distingă pe cerul înstelat următoarea planetă de soarele local, nu fără calculatorul navei drept sprijin.

Bătrânul *Cântăreț* ridică din umeri, dându-i lui Lando un zâmbet flasc şi fără dinți.

— Totul este acolo, Lord, în *Cântecul Telescopului Reflexiv*, care detaşează toate lucrurile din acest sistem. Nu ar trebui să fie aşa?

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia singurul lucru realizat fu confirmarea ghidată de computer a lui Vuffi Raa că *lumina strălucitoare din ceruri* era, într-adevăr, Rafa V.

— Câte astfel de cântece nenorocite ştii, totuşi?

Sălbaticul se gândi.

— Mai multe decât pot număra, Lord. Mai multe decât degetele de la mâini şi de la picioare ale tuturor strămoşilor şi copiilor mei. Aş spune aproximativ şapte virgulă şase doi trei înmulțit cu zece la puterea a patra. Îți este pe plac, Lord?

Pentru un adorator umil, bătrânul devine destul de sarcastic, gândi Lando.

— Presupun că ultima vine din *Cântecul Notațiilor Ştiințifice*.

Clătină din cap. Acum înțelegea pe deplin de ce Gepta şi Mer nu plecaseră ei înşişi în goana asta sălbatică după *falumbe*. Nu avea nimic de-a face cu conformarea la vechile legende Toka. Pur şi simplu voiau să rămână sănătoşi.

Întrebarea era acum, de ce mai aveau Vuffi Raa şi Mohs nevoie de el?

— Ce facem acum, stăpâne? Vrei să mergem pe Rafa V?

— Nu-mi mai spune *stăpâne*!

* * *

Saltul relativ scurt de câteva zeci de milioane de kilometri fusese binecuvântat fără evenimente pentru căpitanul şi *echipajul Şoimului*. Nu porniseră imediat. Vuffi Raa şi Lando îl chestionaseră pe bătrânul Mohs, îl făcuseră să repete şi să traducă strofele corespunzătoare ale *Cântecelor* corespunzătoare, până când şi ei fuseseră cât se poate de siguri, date fiind circumstanțele, că Rafa V era locul unde se putea găsi *Harpa Minții*. Asta dacă erai dispus să acorzi prea multă încredere unui şaman cu o senilitate intermitentă, care rostea legende rimate, de o vechime nedeterminată.

Lando îşi petrecu cele câteva ore de tranzit recuperându-şi somnul, în timp ce Mohs şi Vuffi Raa continuau să vorbească despre ceea ce trecea drept conversație între ei. Scaunul de accelerare al pilotului era infinit mai confortabilă decât sacul de dormit, iar când Vuffi Raa îl trezi din nou, se simțea pe jumătate uman. Chiar vesel, de fapt. Sau cel puțin la fel de vesel ca întotdeauna...

ZBANG! Ceva lovi puternic acoperişul cabinei de control.

— Ce naiba a fost asta? strigă Lando.

În spatele lui, bătrânul se chirci, începând să bolborosească singur cu o voce ascuțită şi isterică. Ceva despre mânia lui...

ZBANG!

De data asta, era undeva la pupa, lângă motoare. O lumină galbenă clipi pe

panoul de control. Vuffi Raa apăsă pe butoanele consolei, tentaculele lui estompându-se cu viteză până aproape de invizibilitate.

— Un moment, stăpâne, în timp ce eu...

ZBANG! ZBANG!

Acum pâlpâiră luminile roşii. Se auzi un fluierat slab, dar clar, care indica pierderea atmosferei. Lando înghiți cu greu. Urechile îi pocneau pe măsură ce presiunea se egaliza, deşi nu asta fusese intenția lui.

Ceva lovea *Şoimul Mileniului* în mod repetat şi cu mare forță. Dintr-un motiv ciudat, imaginea agentului Jandler – dacă acesta era într-adevăr numele lui – îi trecu prin minte lui Lando. Se aflau pe o orbită apropiată deasupra lumii Rafa V, pregătindu-se să folosească vechile cântece Toka drept ghid pentru selectarea locului de aterizare.

Vuffi Raa înclină *Şoimul* astfel încât să poată încasa orice l-ar fi lovit pe partea inferioară mai bine blindată, dar deja primiseră cel puțin câteva avarii minore.

ZBANG!

— În numele *Nucleului Galactic*, ce-i asta? strigă Lando.

Un obiect ciudat se blocase în spațiul dintre fereatrele cabinei de pilotaj şi mica antenă de comunicații. Nu semăna cu nimic mai mult decât cu *o sculă de instalator decupată din sticlă*, cu mâner şi ventuză, dar având o consistență cristalină care amintea de produsele livezilor de pe Rafa.

— Nu ştiu, stăpâne!

Este isterie în vocea robotului? Minunat, gândi Lando.

Nava se rostogoli, se stabiliză şi se deplasă pe orbită pe o parte. Bombardamentul păru să încetinească, iar droidul se întoarse spre Lando.

— E un fel de artefact, stăpâne. Arheoastronomii cred că Rafa V a fost casa originală a *Sharu*, planeta pe care au evoluat. Cântecele lui Mohs par să fie de acord cu asta. Bănuiesc, stăpâne, că vedem – şi suferim – rămăşițele primelor lor încercări de zbor spațial, obiecte lansate cu rachete primitive, altele expulzate de mici nave spațiale când se pregăteau să reintre în atmosferă.

Avea sens. Orbitele planetare erau întotdeauna cele mai bogate câmpuri în care se puteau descoperi rămăşițe ale tehnologiei primitive. Probabil existau acolo camere de luat vederi, costume spațiale uzate şi alte resturi, toate practic la fel de bune ca în ziua în care fuseseră aruncate – cu excepția unor pagube făcute de micrometeoriți şi radiații.

Îi veni un gând.

— Vuffi Raa, de ce nu ai pornit scuturile *Şoimului* când am început să primim loviturile? Deflectoarele ar fi putut face față la orice este acolo, mai ales având în vedere viteza noastră relativă pe orbită.

Citirea la nesfârşit a manualului de zbor pare să dea roade, gândi Lando. Poate că, dacă îl privea pe robot suficient de mult timp cum pilota nava, avea să se priceapă şi el. Pe de altă parte, acum ar fi putut fi la bordul unui vas de pasageri de lux, sorbind o băutură răcoritoare bună şi *coafând* oi cu două picioare.

— Păi, nu ştiu, stăpâne, veni răspunsul. Pur şi simplu am acționat cât de repede am putut. Pregătiți-vă, toată lumea, intrăm!

Droidul începu să lovească din nou în butoanele consolei.

* * *

Rafa V – locul de naştere al faimoşilor *Sharu*, sau nu – nu era o planetă atractivă pentru colonizarea umană. Exista atmosferă, obişnuita împrăştiere de clădiri titanice multicolore şi, cel mai important, omniprezentele livezi cu *cristalele vieţii*. Dar locul era doar un pic prea rece, un pic prea uscat, iar Rafa IV, planeta de pe care tocmai veniseră, era umedă şi confortabilă pe o gamă largă de latitudini.

Ici şi colo, conform citirilor de pe orbită şi a hărţilor programate în *Şoim* la Teguta Lusat, se aflau mici aşezări, staţii de livezi unde o combinaţie de Toka – nativi pe planetă, aşa cum erau pe toate corpurile din sistem cu resurse suficiente –, condamnaţi şi horticultori guvernamentali recoltau *cristalele vieţii*, deşi nici pe departe atât de mult ca pe Rafa IV. Fără îndoială, peste încă o sută de ani sau cam aşa ceva, vor exista oraşele, eventual oraşe mari, altele decât cele pe care le abandonaseră *Sharu*. Dar, deocamdată, existau doar câteva sute de indivizi împrăştiaţi pe o întreagă suprafaţă planetară.

Piramida colosală spre care arăta Mohs se afla la cel puţin o mie de kilometri de orice avanpost contemporan de civilizaţie. Vuffi Raa aduse *Şoimul* la o aterizare uşoară, ca o frunză, într-un spaţiu dintre câteva construcţii antice de la poalele piramidei, care le eclipsa chiar şi pe ele. Nu existau cuvinte potrivite pentru a descrie clădirea care se înălţa acum deasupra lor. Cel puţin şapte kilometri din ea ieşeau deasupra nivelului solului. Diversele scanere ale *Şoimului* dezvăluiseră că structura continua sub suprafaţă, dar adâncimea depăşea capacităţile instrumentelor. Era literalmente un munte de plastic neted şi impermeabil care nu avea nicio funcţie perceptibilă. Piramida avea cinci faţete (fără a pune la socoteală partea de jos – oriunde s-ar fi aflat aceasta), unghiurile dintre fiecare dintre ele nefiind deosebit de uniforme, ceea ce dădea construcţiei gigantice un aspect straniu, periculos şi dezechilibrat. Fiecare faţetă avea o culoare strălucitoare diferită: magenta, muştar, acvamarin, turcoaz, lavandă.

Un gust execrabil, gândi Lando, *care a meritat extincţia culturală*. Nu exista niciun ornament de finisare în partea de sus; părţile laterale se uneau pur şi simplu într-un vârf suficient de ascuţit pentru a provoca oricui ajungea la el o rană neplăcută prin înţepare. Nu pentru prima dată, Lando se întrebă cine sau ce anume speriase creaturile capabile să creeze un asemenea edificiu. Scotoci prin cuferele navei şi prin propriul său dulap în căutarea unor haine potrivite, optând în cele din urmă pentru un hanorac uşor încălzit electric, pantaloni groşi, mănuşi microizolate şi cizme robuste cu talpă sintetică rezistentă. Era o măsură a neliniştii sale cu privire la locul respectiv faptul că rupse precedentul îndelungat, luându-şi un blaster scurt, greu, ce putea fi folosit cu amândouă mâinile şi umplându-şi buzunarele cu module de alimentare suplimentare. Arma îi atârna până la brâu, botul legănându-se odată cu corpul său atunci când se mişca.

Mohs refuză categoric oferta de îmbrăcăminte caldă suplimentară şi se alătură jucătorului şi lui Vuffi Raa la rampa de îmbarcare. Lando se întrebă dacă bătrânul voia să adauge şi degerăturile la restul rănilor sale. În lipsă de altceva, făceau deja o colecţie impresionantă.

— Acum, eşti absolut sigur că acesta este locul?

Mohs aprobă energic din cap în timp ce rampa îi cobora la nivelul solului, nefiind afectată de frig pe măsură ce unghiul de sub picioarele lor se mărea şi o răceală adâncă pătrundea în pântecele navei. Aerul ieşea în nori vaporoşi vizibili.

Păşiră pe solul uscat şi îngheţat.

— Stăpâne, avertiză Vuffi Raa, am încredere că porţi suficientă apă. Umiditatea

în această regiune nu ajunge nici măcar la doi la sută.

Lando lovi flacoanele de plastic care gâlgâiră în buzunarele hanoracului.

— Da. Şi am adus şi un pachet de cărţi-cip. Se uită la suprafaţa aridă a planetei. Nisipul fin roşiatic se prelingea ca o mare îngheţată în jurul bazelor clădirilor abandonate. Sunt şanse să murim de plictiseală înainte să ne ajungă setea.

Mohs se întoarse, cu o expresie ciudată pe faţă, când îl privi pe Lando deschizând un mic panou aflat la nivelul ochilor pe unul dintre picioarele de aterizare ale *Şoimului.* Jucătorul apăsă o secvenţă de butoane care porniră rampa de îmbarcare gemând din nou în sus, în locaşul ei de sub burta navei.

— Ai luat şi *Cheia*, Lord, *Cheia* care...

— Ce vrei să spui? Mă duci într-o tabără de vară sau ceva de genul ăsta? Îi conduse afară de sub navă, trase adânc o gură de aer revigorant – şi îi îngheţară imediat firele de păr din nări. Ei bine, înţeleg de ce nu a revendicat nimeni această întindere părăsită de...

— Stăpâne. Vuffi Raa apăru lângă el şi trase de tivul hainei sale. Stăpâne, nu-mi place asta, e ceva...

— Ştiu, vechitură bătrână, simt şi eu.

Cerul, de o culoare uşor verzuie, era fără nori. Cu toate astea, le făcea cumva impresia că era gri, sumbru şi acoperit de nori. Şi era rece. Se auzea clar vâjâitul servomotoarelor lui Vuffi Raa, semn că poate lubrifierea lui internă se îngroşa. Lando îşi repuse mănuşa pe mâna pe care o folosise pentru a retrage rampa, înfigând-o adânc într-un buzunar cald unde avea blasterul.

— Stăpâne!

Ceva făcu *zing!* şi o săgeată scurtă, butucănoasă, ieşi brusc prin *cusătura* dintre piciorul şi corpul robotului. În clipa următoare, o grindină de proiectile primitive şuierară spre ei, ricoşând în carena *Şoimului* şi îngropându-se în nisipul de la picioarele lor. Vuffi Raa căzu fără să scoată vreun cuvânt, arătând ca o pernă de ace cu cinci picioare. În mod curios, nicio săgeată nu-i nimeri nici pe Lando, nici pe Mohs.

Cel dintâi îşi legănă arma pe cureaua ei, învârtind-o de-a lungul dunelor joase aflate la câţiva metri distanţă. Apoi simţi o lovitură şi întoarse blasterul, uitându-se cu neîncredere la orificiul botului. O săgeată îşi găsise drumul direct în ţeavă, transformând arma într-o potenţială bombă, dacă Lando ar fi atins trăgaciul.

Aruncă arma periculoasă, începând să se chinuie printre faldurile hainei ca să găsească mini pistolul. Nu era mare lucru, dar era tot ce avea.

— Stai pe loc, Lord! exclamă Mohs. Dacă te opui, vei muri înainte să mai respiri!

Bătrânul ridică o mână. Din spatele dunelor de nisip, apărură o jumătate de sută de Toka, îmbrăcaţi ca şi el în nimic mai mult decât zdrenţe. În mâini, fiecare ţinea câte o arbaletă puternică, îndreptată direct spre Lando.

Capitolul 10

Aşadar, aceasta era o adevărată livadă cu *cristale ale vieții.*

Copacii erau un pic ciudați, dar nimic spectaculos. În livada sălbatică creşteau cam cinci sute de copaci, fără un model anume, dar fiecare avea o dimensiune identică şi era distanțat câțiva metri de cel mai apropiat vecin. Trunchiul era, de asemenea, relativ obişnuit – până când cineva îl examina îndeaproape şi descoperea că ceea ce părea a fi lemn acoperit cu scoarță era, de fapt, o tulpină fibroasă, sticloasă şi pigmentată, de aproximativ o jumătate de metru grosime şi înaltă de câțiva metri sub ramurile întinse. Totuşi, prima ciudățenie observată fu sistemul de rădăcini.

Fiecare copac părea să se sprijine pe o bază, un disc neregulat cu diametrul de doi metri, ca un copac de jucărie. Compus din aceeaşi substanță ca şi trunchiul, discul se întindea din copac, formând o platformă care se curba brusc în jos la margine şi se îngropa în pământ. Întreaga suprafață inferioară era plină cu rădăcini sticloase fine ca un fir de păr, care coborau poate un kilometru, dar se întindeau lateral doar până la cea mai lungă dintre ramuri.

Ramurile aminteau, într-un fel, de un cactus. Aproximativ la înălțimea medie a capului, acestea începeau să răsară din trunchi, plecând în unghi drept pe o mică distanță – cu cât ramura era mai joasă, cu atât distanța era mai mare, deşi niciuna nu depăşea întinderea sistemului radicular –, apoi se întorceau drept în sus. Ramurile exterioare – cele mai joase – aveau componente verticale mai scurte. Cele interioare erau mai lungi, astfel încât întregul copac avea o formă oarecum conică.

În vârful subțire şi ascuțit al fiecărei ramuri creştea un singur *cristal* strălucitor, fațetat, care varia de la dimensiunea unui pumn, pe ramurile exterioare, până la pietre minuscule, nu mai mari decât un vârf de ac. Fiecare copac avea poate o mie de *cristale.* În centru, de-a lungul trunchiului, o ramură foarte înaltă şi subțire se întindea spre cer ca o antenă de comunicații, fără a fi împodobită de vreun *cristal.* Aceşti copaci erau puțin mai scunzi şi mai butucănoşi decât crezuse Lando că este normal. Poate că şi clima mai blândă de pe Rafa IV avea ceva de-a face cu asta.

Era greu de înțeles cum ar fi putut creşte ceva pe Rafa V. Dar copacii aceia crescuseră – în ciuda faptului că erau o încrucişare ciudată între viață organică şi electronică în stare solidă. Dintr-o răspândire necunoscută de semințe, fiecare livadă creştea, cu fiecare copac în acelaşi ritm. Îndepărtai un *cristal* din vârful ramurii sale – lucru care trebuia făcut cu un laser – şi un altul îl înlocuia în decurs de un an.

În alte părți ale sistemului Rafa, Lando ştia că existau crânguri de copaci care nu aveau mai mult de o palmă înălțime, altele în care niciun copac nu avea mai puțin de zece sau doisprezece metri. Toți purtau *cristale* proporționale cu mărimea copacului. Unele *cristale*, inutile în scopuri comerciale, erau microscopice. Altele erau de mărimea corpului lui Vuffi Raa.

Gândul la Vuffi Raa îl făcu pe Lando să nu se mai gândească la copaci şi să reflecteze, în schimb, la modul în care ajunsese în această situație dificilă.

* * *

Revenit la navă, se întoarse consternat să se uite la micul robot. Ochiul său roşu aprins era ieşit; săgețile ieşeau din aproape fiecare crăpătură şi îmbinare a corpului său. Un lichid uşor transparent curgea din multe dintre răni, întunecând pământul roşiatic din jur.

Mohs se apropie de el, fără să mai stea aplecat. Apoi întinse o mână, cu palma în sus.

— Dă-mi *Cheia,* impostorule!

Lando îşi încleştă maxilarul. Nu avea prea multe de pierdut şi era furios – mai mult pe el însuşi decât pe orice altceva. Îşi încrucişă brațele la piept, îşi înfipse picioarele în nisip şi mormăi.

— *Cheia!* Nu este a ta, este a noastră! Dă-mi-o!

— Nu fi prostuț, bătrâne!

Destul de inexplicabil, o expresie de consternare se răspândi pe fața lui Mohs. Îşi lăsă mâna la o parte, se întoarse spre ceilalți băştinaşi care înconjurau perechea într-un cerc puternic înarmat şi cu aspect periculos şi ridică din umeri.

Apoi se întoarse din nou spre Lando.

— Îți mai spun o dată, falsule, escrocule, tu, tu...

— Dacă o faci, spuse Lando, neînțelegând ce se întâmpla, dar începând acum să spere, îți voi spune ceva insultător. De fapt, cred că o voi face, oricum: mama ta a cântat fals.

Aprobă din cap pentru a sublinia cele spuse.

Mohs făcu un pas înapoi, îngrozit – Lando nu-şi putu da seama dacă de amploarea insultei sau de surprinderea față de turnura generală a evenimentelor. Bătrânul se întoarse din nou spre poporul său – şi aici era o altă problemă, gândi Lando în zadar: *Mohs e de pe altă planetă. Cum se face că localnicii par să-l cunoască şi să-i accepte conducerea? Dacă stau bine să mă gândesc, cum a fost pusă la cale ambuscada în primul rând?*

Sălbaticii discutară o vreme în propria lor limbă. O decizie păru să fi fost luată.

— Vei veni cu noi, impostorule! ordonă Mohs.

Începu să meargă pe un traseu paralel cu cea mai apropiată față a piramidei uriaşe, dar Lando rămase pe loc.

— O voi face când va îngheța *Nucleul*! *Auuu!*

Asta din urmă se datora mai mult surprizei decât rănii. O săgeată de arbaletă trecuse fluierând pe lângă capul lui Lando, jupuindu-i o ureche devenită deja dureroasă din cauza frigului, lovind fuzelajul *Şoimului* şi prinzându-se din ricoşeu în şezutul pantalonilor izolați. Un tipar părea să se contureze: nu voiau să-l omoare; nu puteau să-i ia *Cheia* fără consimțământul lui – deşi îşi aminti că Mohs încercase asta pe Rafa –, dar îl puteau amenința şi constrânge în alte moduri.

Păreau să fie destul de buni la asta.

Se întinse după blasterul său aruncat, intenționând să scoată săgeata şi să creeze un pic de haos înainte ca ei să-l doboare. Nu se mişcase nici măcar un metru când un alt val de săgeți îngropă practic arma, fixând-o la pământ de apărătoarea trăgaciului şi de alte deschizături din partea din față. *S-a zis cu ideea asta.* Ca unul singur, cei aproximativ cincizeci de băştinaşi îşi întoarseră armele spre Lando.

— Bine, bine, vin! S-a gândit cineva să cheme un taxi?

* * *

Două ore mai târziu, Lando îşi dori să nu fi fost o glumă. Mărşăluiseră kilometru după kilometru nesfârşit, căţărându-se peste ruine aleatorii, alunecând prin nisipul adânc, târându-se printre tufişuri. Îl dureau picioarele şi, oricât de mult ar fi umblat la comenzile costumului său, tot îi era frig. În cele din urmă se opri.

— În regulă, oameni buni, am fost un tip de treabă până acum, dar nu merg mai departe. Dacă vreți *Cheia*, va trebui să o luați de pe cadavrul meu. Nu mai merg nici un metru.

Nativii tăcuți care îl înconjurau se uitară la Mohs. Bătrânul aprobă din cap. Ei lansară un şir de săgeți care îi loviră hainele, îi aruncară nisip în față şi fluierară la doar câțiva milimetri pe deasupra capului. *Tipii ăştia sunt nişte țintaşi impresionanți*, gândi Lando; *sper ca niciunul dintre ei să nu sughițe*. Rezistă pe loc până când începură să tragă printre picioarele lui. Nu merita riscul. Aşteptă până când făcură o pauză pentru a reîncărca, apoi reîncepu marşul.

Ceea ce el crezuse a fi arbalete se dovedise a fi cu totul altceva, un fel de dispozitiv cu arc, cu brațe articulate – pe care le confundase cu membrele unui arc – care se agitau înainte, aruncând săgețile scurte prin partea din față a armei. Nu păreau să necesite reîncărcare de fiecare dată când erau declanşate. Bănuia că erau vreo jumătate de duzină de proiectile depozitate într-un încărcător ascuns în mecanism. Armele nu erau foarte puternice, cum erau aruncătoarele de proiectile, dar viteza şi precizia cu care puteau fi folosite îl făcură să-şi dea seama că putea muri de la o mie de înțepături la fel de uşor ca de la o singură împuşcătură de blaster.

Şi mult mai dureros.

Aşa că mărşăluiră.

Mai trecură câteva ore. Lando nu ştia exact – nu voia să se uite la ceas, pentru că nu voia să le amintească băştinaşilor că avea mai multe obiecte ascunse sub hainele lui de iarnă, în special mini pistolul lui cu cinci proiectile înțepătoare. Ar fi fost nevoie de multă chibzuință pentru a scoate ceva bun din el în această situație, dar era ceva pe care să se bazeze şi care îi dădea puțină speranță.

Pas după pas fără sfârşit. Peisajul nu varia prea mult: ceva între deşert şi tundră, cea mai mare parte a spațiului fiind ocupată de clădiri uriaşe *Sharu*. Nisip, nisip şi iar nisip. Buruieni ocazionale. Cer senin, dar cumva premonitoriu. Îşi făcea griji pentru Vuffi Raa, sperând ca robotul să aibă o *moarte* rapidă şi milostivă.

Pe tot parcursul lungului calvar fără pauză, Toka din jurul său cântau, uneori încet, alteori mai repede. Şi, spre enervarea lui continuă, niciodată în ritm cu marşul. Acest lucru îl făcea să se împiedice stângaci din când în când. Nu ştia cum funcționa mintea Toka, dar ştia că nu-i plăcea. Cântau cântece joase, cântau cântece înalte. Cântau în armonie, dizarmonie şi contrapunct. Ar fi fost grozav de înregistrat – aveau un repertoriu nesfârşit.

Într-un final, marşul se încheie la o livadă de copaci cu *cristale ale vieții.*

Mohs se apropie de el.

— Impostorule, ascultă-mă: ne e interzis să luăm *Cheia* sfântă de la purtătorul ei, chiar dacă acesta este unul fals. Ai ghicit cumva acest lucru. Nici nu putem să-l ucidem pe cel care poartă *Cheia*, deşi l-am ucis pe falsul *Emisar*, ceea ce ne bucură.

Deci asta era! Cumva, Lando ajunsese la ideea că *Purtătorul Cheii* şi *Emisarul* erau acelaşi individ, adică el însuşi. Îi trădase el această convingere lui Mohs, punând la cale dezastrul? Încercă să îşi amintească ce îi spusese pe această temă, apoi îşi dădu

seama că oricum nu avea nicio importanță – şi, în plus, bătrânul încă vorbea.

— ...lasă-i să o facă singuri. Vino cu mine!

Lando îl urmă până la un copac. Câțiva dintre ceilalți Toka îşi predară armele camarazilor, se alăturară lui Mohs şi lui Lando şi, împreună, produseră un rând de zdrențe. Până când Lando se hotărî să opună rezistență, era prea târziu. Îl forțară să se aşeze, îi legară talia de trunchiul copacului şi folosiră aceeaşi bucată de pânză pentru a-i lega mâinile la spate. Îi împinseră gluga pe spate, îi desfăcură hanoracul şi i-l smulseră grosolan.

— Hei! Ştiți cât mi-a cerut croitorul meu pentru... Hei, stați puțin, că se merge prea departe!

Mohs îi smulsese lui Lando una dintre cizme şi se aplecase să o apuce pe cealaltă. După ce reuşiră acest lucru, cizmele fură aruncate deoparte lângă hanoracul lui, apoi îi smulseră tunica şi cămaşa de sub ea. În final, Mohs scoase un cuțit.

— Stai un pic! Nu poți face asta!

Îl lovi cu piciorul pe bătrân până când o pereche de băştinaşi îi ținură gleznele. Nu crezuse niciodată în eroii puternici şi tăcuți, şi cum singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut era să țipe, țipă. Țipă tot timpul cât îi trebui lui Mohs să-i taie cracii pantalonilor, expunând pielea goală aerului rece.

— Acum, spuse bătrânul *Cântăreț*, când fu mulțumit de starea dezordonată a lui Lando. Toți vor observa că *Purtătorul* are în continuare *Cheia*.

Asta era adevărat. O scoseseră din tunica lui şi o băgaseră în pânza gri murdară de la brâu. Acela fusese un moment înfricoşător – stătuse nemişcat ca să nu o atingă de mini pistolul ascuns sub pânză şi sub centură.

— Acum trebuie să aşteptăm. La momentul hotărât de *Ei*, *Îi* vor lua viața, fie prin frig, fie cu ajutorul copacului. Apoi ne vom întoarce şi vom revendica *Cheia* care este moştenirea noastră legitimă. Să mergem.

Şi plecară.

* * *

Pe măsură ce soarele se scufunda în spatele orizontului extrem de nefiresc, umbrele se apropiau inexorabil de jucătorul neajutorat şi, pe măsură ce o făceau, inima lui se scufunda aproximativ în acelaşi ritm cu soarele. Privea cum plantele mici se încolăceau în mici mingi protectoare pentru noapte. Privi cum i se forma gheațe pe degetele de la picioare. Privi cum umezeala ridica stratul superior al solului în coloanele înghețate. Cel mai mult, privi cum hanoracul, tunica, cizmele şi şosetele lui călduroase înghețară şi ele, la nici trei metri mai încolo de el, legat şi neajutorat.

Începu să înjure, mai întâi pentru că era furios pe el însuşi şi pe Mohs şi pe Gepta şi pe Mer, apoi pur şi simplu pentru a se încălzi. Înjură în limba sa maternă şi în alte douăzeci de limbi pe care le învățase de-a lungul unei cariere lungi şi pline de probleme. Blestemă în trei limbaje informatice diferite şi în țipătul răsunător al unei rase de *păsări* muzicale cu care jucase odată cărți – până când asta îi aminti de Toka.

Îi blestemă din nou pe Toka. Şi din nou. Şi din nou.

Se trezi cu o tresărire!

Şi apoi începu să înjure doar pentru a rămâne treaz.

Dacă nu o făcea, ar fi murit de frig.

Capitolul 11

Tăcere de mormânt.

Sub o formă impunătoare şi monstruoasă de crustaceu care se odihnea pe picioare țepene, lunile gemene palide ale lui Rafa V scoteau reflexii metalice pe nisipul înnegrit de noapte. Umbre suprapuse în unghiuri diferite, cu nuanțe uşor diferite: umbra dublă enormă a *Şoimului Mileniului*, sute de umbre duble minuscule ale unor proiectile butucănoase de lemn îngropate într-o carapace metalică fragilă şi în solul din apropiere. Linişte ca de mormânt şi frig mortal.

Pretutindeni în raza vizuală a *Şoimului*, plantele mici, care se agățau de pământ, se încolăciseră în mingi compacte de culoare măslinie pentru a supraviețui frigului nopții. Aerul era uscat, chiar mai uscat decât atmosfera din timpul zilei. Cele mai subtile sclipiri de îngheț se vedeau ici şi colo, pe plantele pe jumătate înghețate, pe creasta dunelor în miniatură, pe marginile celor o mie de urme de paşi care înconjurau nava, chiar şi pe mizeria torturată şi încâlcită de cabluri şi crom care zăceau grămadă chiar în afara umbrei *Şoimului*. Lichidul încă păta nisipul pe o distanță scurtă în jurul grămezii jalnice, lent şi gros, şi gumos acum, în liniştea înghețată. Totuşi, la câțiva centimetri sub suprafața granuloasă, era mişcare.

Pseudo-organisme, lucioase şi metalice, asemănătoare unor molii, plutind la limita vizibilității umane, se agitară în lichidul îngroşat, migrând milimetru cu milimetru înapoi spre pseudo-organismul mai mare din care căzuseră înainte de lăsarea întunericului. Cilii microscopici băteau lâncezitor, laborios. Cu toate astea, centimetru cu centimetru, milioane de obiecte minuscule înotară pe distanțe care pentru ele erau enorme, înapoi la locul lor. În urma lor, fluidul deveni mai subțire, mai lichid, şi se retrase după ele, ducând cu el minerale şi urme de metale în sol.

* * *

Aceleaşi două luni proiectau umbre duble la câțiva kilometri distanță.

Sub o răspândire de ramuri sticloase, o siluetă se ghemuia, încercând să rămână în viață în frig. Lando Calrissian era pe moarte. Aşa cum viața lui Vuffi Raa se stinsese în nisip, aşa îşi simțea şi el propria viață scurgându-se prin pielea expusă, în aerul friguros, în planta sinistră înfometată de care era legat. În jurul lui, dacă i-ar fi păsat să se uite, ar fi putut vedea aceleaşi plante mici înfăşurate în aceleaşi sfere, care conservau căldura. Şi-ar fi dorit să poată face la fel. Dar acum trecuse peste toate astea. Din când în când tremura, convulsiile zguduindu-i corpul şi părând să strângă zdrențele dureroase în jurul taliei, în jurul încheieturilor, tăind şi mai mult circulația.

Îi era din ce în ce mai greu să gândească, iar Lando nu ştia dacă frigul era cauza sau copacul. Părea important să afle. Ce auzise el despre copaci ca acesta? Că nu exista nimic gratuit în univers – că ceea ce cristalele dădeau celor care le purtau, luaseră mai întâi de la altcineva. Luau acum de la el?

Mai presus de toate, îl durea. Picioarele goale i se simțeau ca şi cum ar fi fost în flăcări. Chiar şi în aerul uscat, pe vârfurile lor, pe unghii, se forma gheață. Cât de rece trebuie să fie țesutul pentru a forma gheață pe el. Îndeajuns de rece pentru cangrenă?

Ei bine, nu aveau să-l doboare atât de uşor! Dădu din cap în semn de confirmare, şi abia atunci observă lacrimile care îi curseseră pe obraji şi îngheţaseră acolo. Dacă încă îşi mai simţea picioarele – şi-ar fi dorit să nu le simtă, pentru că agonia îl distragea la fel de mult ca frigul în sine – ar trebui să îşi poată simţi degetele. Erau şi ele reci, dar ferite de aer de corpul său, de puţinele haine pe care i le lăsaseră şi de copac.

Copacul. Trunchiul său sticlos era ca un bloc de gheaţă în spatele lui. Deasupra capului, membrele sale ciudat de precise arătau un pic de transparenţă – sau era transluciditate? – acolo unde traversau lunile.

Scutură din cap, iar modelul se opri. Amuţi, încercând să îşi dea seama ce lipsea. Oare inima lui încetase să bată? Nu credea. Încă respira, doar că acum, că era conştient de asta, devenise un efort, o povară în plus să continue să o facă. Îşi dorea să poată uita de asta, să înceapă din nou să respire automat.

Asta era! Inconştient, făcuse ceva cu mâinile, cu degetele. De ce îl dureau vârfurile degetelor? Erau îngheţate, ca degetele de la picioare? Nu ar fi trebuit să fie – dar *nu ar fi trebuit* era o formulare ciudată: nici el nu ar fi trebuit să fie acolo, legat de un copac care îi mânca mintea. Ar trebui să fie... ar trebui să fie... ce ar trebui să facă? Ceva despre coridoare lungi şi femei frumoase şi... şi... cărţi-cip! Ce trebuia el să facă cu cărţile-cip? Încercând să-şi dea seama, nu observă că degetele lui se întorseseră la ţesătura de la încheieturile lui, rupând pânza îmbătrânită cu câte o fibră pe rând.

* * *

Începu cu un pentagon de metal, de aproximativ treizeci de centimetri pe cea mai lungă dimensiune, gros de şapte sau opt centimetri la margini, poate de două ori mai gros în centrul rotunjit. În centru, era o lentilă, de un roşu închis, de mărimea palmei unui bărbat. Şi întunecată. Întuneric acolo unde ar trebui să strălucească încet, cald. Întuneric ca moartea însăşi.

Înapoi la margini, la îmbinări. De cealaltă parte a fiecărei îmbinări, o extensie tubulară, articulată la fiecare centimetru sau cam aşa ceva, subţiindu-se graţios, fiecare articulaţie un pic mai aproape, un pic mai fină decât cea care o preceda. Sinuoasă, şerpuită şi foarte, foarte bine lustruită, reflectând o imagine distorsionată de curbe a lunilor îngheţate şi a stelelor. Încâlcită acum, îngrămădită şi dezordonată.

Şi la aproape fiecare articulaţie, la aproape fiecare îmbinare, un *creion* maro, rudimentar şi ascuţit... Sute de creioane, ieşeau în toate unghiurile posibile. Acolo unde fiecare săgeată străpunsese metalul subţire şi fragil, izvorâse o mică baltă de lichid gros şi transparent. O parte din el se scurgea de pe suprafeţele curbate şi strălucitoare spre nisipul aflat la câţiva centimetri mai jos. Parcurse sinuozitatea graţioasă, violată, îngustându-se, conicizându-se, subţiindu-se imposibil.

La aproximativ un metru de îmbinarea trunchiului, tentaculele se ramificau din nou, în cinci degete delicate şi conice. De obicei, acestea erau ţinute împreună, astfel încât tentaculul pare să aibă un singur vârf, bine proporţionat, care ascundea o mică unitate optică roşie în fiecare *palmă*, replici ale ochiului mai mare din trunchi.

Acum sunt împrăştiate, fie dispuse la întâmplare, fie în agonia morţii – numai cei care simţeau mecanic puteau spune asta –, iar ei sunt taciturni, fără sentimente, în cea mai mare parte, şi nu vor spune niciodată cum se simte o maşină când moare. Poate că, exact ca şi creatorii lor, nu ştiu, nu vor şti niciodată până când nu vor experimenta ei înşişi şi nu vor putea transmite senzaţiile altora. Poate că este un mister

la fel de mare pentru ei ca pentru toți ceilalți. Poate.

Fiecare deget subțire şi delicat este împărțit în articulații, exact ca tentaculele – articulații fine, imposibil de mici, aşa cum ar crea un ceasornicar, uitându-se prin lupa sa, încercând să oprească tremurul microscopic al mâinilor. După câțiva centimetri, degetele se ramificau din nou – un lucru pe care absolut nimeni nu îl observase. Articulațiile continuă să mărşăluiască, să se subțieze, să devină din ce în ce mai mici şi mai fine, până când dispăreau din vederea normală – şi continuau mai departe.

Aceste *subdegete*, la capetele lor, sunt fine ca părul, subțiri ca sârma... din aliaj puternic. Compoziția lor interioară este la fel de sofisticată şi la fel de complexă ca orice altă porțiune a creaturii căreia îi aparțin. Cu toate astea, spre deosebire de trunchiul metalic pentagonal, spre deosebire de tentaculele sinuoase şi articulate, spre deosebire chiar şi de degetele subțiri şi abile, ele sunt prea mici pentru a fi văzute şi prea fine pentru a fi lovite cu o săgeată. Unul dintre ei se agită. Se mişcă languros înainte şi înapoi o clipă, trăind o viață proprie. Se înfăşură şi se desfăcu, testându-se. Se întinse puțin, apoi se contractă puțin. Se strânse, apoi se înfăşură în jurul bazei unui obiect intruziv din lemn care străpunsese corpul de deasupra sa. Într-un final, trase. Se auzi un zgomot uşor, de supt. Săgeata cedă încet, alunecând afară, zgâriind prin metalul torturat. Degetul subțire ca părul o smulse, aruncând-o. În altă parte, alte extensii firave îndepliniră sarcini similare. Iar în interior, acolo unde metalul sfâşiat şi umflat ieşea în evidență prin marginile triunghiulare ascuțite, zdrențuite, ca nişte dinți, molecule ciliare aproape microscopice începeau să împingă şi să ciocănească pielea metalică înapoi la locul ei, aproape moleculă cu moleculă.

* * *

— *Bantha* este o fiară pletoasă, deşi nu are păr... Pletele sale sunt unice, cel puțin pentru că nu sunt acolo... Hee, hee, hee, hee, hee!

Lando începu să tuşească necontrolat, înecându-se cu geniul său de poet. Era dezamăgit. Nimeni nu avea să-i audă vreodată istețimea – deşi nu-şi putea aminti pe moment de ce... orice ar fi fost... îl întrista, şi trecu direct de la râs la plâns.

Degetele lui, foarte antrenate şi pricepute la manipularea cărților-cip, a banilor, la pătrunderea în buzunarele altora, continuară să gândească singure, scormonind în țesătura aspră care lega încheieturile de deasupra lor, amenințând să taie circulația înainte ca ele să-şi fi terminat cu adevărat sarcina pe care şi-o asumaseră.

— Guvernaorul lui Rafa IV e cât se poate de gras... cu țeasta pufoaă şi mebre butuănoase, arătând exact ca o... albină? Bină? Lină? Mină! Arată ezact ca tine, bătrâneee, arată ezact ca tine!

În spatele lui Lando, între corpul său şi pseudoplantă, cedă şi ultima fibră. Cu ceva asemănător unui şoc, Lando reveni la realitate, momentan surprins că îşi putea mişca încheietura mâinii, aproape părându-i rău când căldura îi reveni în mâna dreaptă şi începură înțepăturile.

* * *

Vuffi Raa avea probleme mai mari decât acele şi înțepăturile. Propriile lui degete erau libere acum, acolo unde le prinseseră de pământ şi le perforaseră săgețile primitive. Articulațiile aveau să fie rigide şi necooperante pentru o vreme – *trage un*

proiectil printr-o balama şi vei afla de ce – dar deja îşi smulgea proiectilele din tentacule.

Fluidul închegat din fiecare rană se întărea, de data asta nu din cauza frigului, ci în mod deliberat, prin design, protejându-i mecanismele interne incredibil de delicate. Terminase cu recuperarea fluidului din nisip. Urmele de materii prime pe care le adunase în acest fel nu aveau să îi fie de folos prea mult timp: avea nevoie de realimentare – lucru pe care îl mai făcuse o singură dată în lunga, lunga sa memorie – poate chiar de o lubrifiere fără precedent. Dar era viu.

Mai mult, era conştient, având în sfârşit destulă putere ca să-i revină conştiinţa. Preluase controlul asupra mecanismelor de autoreparare programate, simple la minte, iar munca se desfăşura cu o viteză cvadruplă. Începuse să se simtă din nou bine, ştiind că ceea ce putea face pentru alţii de felul lui putea face şi pentru el.

Deşertul îngheţat văzu prima strălucire slabă de chihlimbar roşcat din lentila amplasată pe trunchiul său pentagonal, o luminescenţă mult mai slabă şi mai puţin vizibilă decât lunile de deasupra – o altă decizie conştientă. Corpul său agita nisipul din jur, continuând să smulgă săgeţi şi să se vindece.

* * *

Lando Calrissian medita la una dintre cele mai profunde probleme filosofice ale tuturor timpurilor. Braţul său drept era complet liber, dar nu ştia de ce era important. Ce intenţionase să facă cu acel braţ? Ceva legat de frig.

Ei bine, asta era o prostie: nu-i era frig deloc. Era frumos şi cald. Frumos şi cald. Căldura se răspândea de la picioarele lui prăjite, în sus prin corpul lui, în afară prin umeri. Urechile lui erau cele mai calde dintre toate. Erau practic în flăcări. *Flăcări!*

Se uită în jurul lui. Era destul fum pentru un foc. Crângul în care stătea atât de confortabil părea să fie plin de ceaţă. Cineva nu deschisese clapeta de la şemineu, evident. Ei bine, va trebui să se trezească în câteva minute şi să o facă el însuşi. Nu mai putea avea încredere în nimeni în ziua de azi, nici măcar pentru o sarcină atât de simplă precum întreţinerea unui foc!

Ceva despre o armă! Ce naiba ar fi făcut cu o armă, dacă ar fi avut una? Nu era nimic de împuşcat aici, nimic de luptat, nimic de mâncat, chiar dacă ar fi fost genul acela de vânător, ceea ce nu era. În plus, îi înfundaseră arma cu o săgeată. Trăgeau al naibii de bine, ăia... ăia... Hei, cine era atât de bun trăgător? *Tragător?*

Ce treabă avea asta cu orice altceva? Avea de gând să se ocupe de foc, nu-i aşa? Ei bine, nici că se putea altfel... Încercă să se ridice. *Pe marele Nucleu Galactic*, gândi el, *sunt paralizat de la brâu în jos! Nu – am fost pur şi simplu neglijent când mi-am pus pantalonii şi am înfăşurat cureaua în jurul acestei... acestei...*

Cu o luciditate bruscă, de moment, băgă mâna sub centură, îşi scoase arma cu cinci focuri, dezactivă siguranţa cu degetul mare şi trase. Pânza aspră îi căzu de la brâu. Aproape în panică, se rostogoli departe de copacul vieţii şi trebui să se abţină să nu-şi irosească cele patru focuri rămase asupra *chestiei* care îi sugea creierii.

Asta îl costă. Fiecare os, fiecare muşchi din corpul său, fiecare centimetru pătrat de piele era în agonie. Fiecare mişcare ameninţa să-l sfărâme sau să-l sfâşie. Tot ce îşi dorea cu adevărat era să adoarmă la loc. Tot ce îşi dorea cu adevărat era să se odihnească. Asta era: ştia că mai avea şi alte lucruri de făcut, dar se putea odihni, mai întâi. Să se încălzească din nou – nu chiar să doarmă, doar să închidă ochii şi...

Aproape strigând sfidător – la ce anume, nu ar fi fost niciodată după aceea în

stare să spună – se rostogoli, se târî şi se împinse pe pământ, provocându-şi noi dureri cu fiecare centimetru de progres. Cel puțin ajunse la grămada de haine pe care Mohs şi amicii lui i le smulseseră, aproape scufundându-se în hanorac şi învârtind butonul termometrului pe *Urgență Totală*. Şi abia acum începu cu adevărat agonia.

Nu putea face mare lucru cu pantalonii. Fuseseră tăiați de la manşetă până între picioare – Lando îşi aminti de cuțit, parcă făcut dintr-un cristal al vieții. Zdrențele ponosite încă i se mai agățau de talie. Cu degetele înțepenite, rupse totul în fâşii, le înfăşură în jurul picioarelor şi le legă în puncte strategice pentru a-i ține pantalonii împreună. Înfăşurat în hanorac, îşi puse apoi mănuşile. Arma era suficient de mică pentru a o ascunde în mănuşa dreaptă, astfel încât să poată trage imediat dacă avea nevoie. Mica armă era binecuvântat de caldă de la singurul foc pe care îl consumase.

Era timpul să se gândească să se ridice. Ar trebui să-şi dea hanoracul jos, şi să-şi pună bluza de corp şi tunica? Ar fi fost de mai bun gust, dar cumva asta nu părea să mai conteze acum. O, da! Aproape că uitase de cizme şi şosete.

Când ajunse să-şi examineze picioarele, aproape că-şi dorea să nu o fi făcut. Avea să simtă lipsa acelor degete, iar regenerarea era un proces lung şi destul de dureros. Ei bine, ca să parafrazeze o vorbă veche, era mai bine decât să trebuiască să-şi regenereze picioare noi. Cu mare tandrețe, îşi trase şosetele – având grijă să arunce cât mai mult nisip din ele – şi, peste ele, cizmele.

Cum naiba avea să se ridice în picioare? Nu îndrăznea să se apropie suficient de mult de unul dintre copacii mortali pentru a se sprijini de el.

Se rostogoli pe o parte, îşi trase genunchii în sus, apoi se rostogoli pe ei. Se simți ca şi cum cineva i-ar fi prins picioarele într-o menghină şi ar fi strâns-o. Îşi spuse că măcar era suficient de viu pentru a simți durerea. Cumva, asta nu îl înveseli prea mult. Îşi spuse că măcar îşi recapăta mintea, că putea gândi, că nu va fi o legumă care era în stare doar să saliveze. Se ridică în picioare, forțându-se să meargă.

Deci asta era o adevărată livadă cu *cristale ale vieții.* Aproape că fusese o livadă a morții, gândi el. Mohs ar fi fost surprins, dimineața, să-şi găsească victima dispărută, şi odată cu ea... *Cheia!* Pipăi dedesubtul centurii. Chiar dacă purta mănuşi şi haină, nu putu confunda forma ciudată a artefactului. Ei bine, asta avea să-l supere pe bătrân. Lando chicoti pentru sine. Îi veni gândul că poate era urmărit. *Ei bine, lasă-i să privească!* Arma din mănuşă nu avea un orificiu ca blasterul, botul său fiind o bucată întreagă, mai mult ca o antenă groasă, solidă şi rotunjită decât orice altceva.

Era viu, inteligent, pe picioarele lui – se întorcea la *Şoim* pentru o ceaşcă fierbinte de... *Vuffi Raa!* Fusese o zi monstruoasă! Aproape fusese ucis, cu siguranță fusese păcălit şi îşi pierduse cel mai bun prieten. Nu, nu-i era ruşine s-o spună: micul droid îi fusese un prieten mai bun şi mai loial decât oricare altul pe care-l avusese până atunci. Îi va lipsi micuțul.

Hei, în ce direcție este Şoimul? Simplu: va merge pe propriile urme, care, cu dubla porție de lumină a lunilor şi atmosfera uscată şi liniştită, erau încă vizibile clar în nisip.

Făcu un pas.

— Lando Calrissian!

Înainte să-şi dea seama, mănuşa îi era scoasă de pe mâna dreaptă, iar arma era îndreptată în sus. Deasupra lui plutea un vehicul cu repulsor, cu lumini strălucitoare, şi cu o rază de căutare care îl lumina pe el şi întreaga livadă.

Vehiculul se aşeză pe pământ.

— Aruncă arma, spuse o voce familiară prin megafon, şi pune mâinile deasupra

capului!

Lando nu se mişcă. Nu o făcu nici când patru jandarmi, cu armurile sclipind în lumina lunii, alergară până la el, îi luară arma şi îşi aţintiră propriile arme spre pieptul lui.

Căpitanul Jandler – dacă aşa îl chema – îşi făcuse transparentă propria vizieră, de data asta. Apoi se apropie cu grijă de după vehiculul plutitor.

— Ei bine, Căpitane Calrissian, ne întâlnim din nou. Imediat ce ne vom ocupa de tine, îţi vom recupera nava şi vom duce încărcătura înapoi la proprietarii de drept. Dacă până acum credeai că ai probleme… Apropo, mai ai ceva ce vrem. Unde este?

— Unde este ce? spuse Lando printre dinţii strânşi.

— Artefactul *Sharu*. *Cheia* pe care ţi-a dat-o guvernatorul. Unde este?

— Vino şi ia-o, golanule!

— În regulă, oameni buni, o vom face pe calea cea grea. Percheziţionaţi-l. Dezbrăcaţi-l de haine şi percheziţionaţi-l!

Capitolul 12

Tunetul bubui deasupra capetelor lor!

Scăldat într-un răsărit glorios care încă nu atinsese pământul de dedesubt, *Şoimul Mileniului* vui pe deasupra detaşamentului de jandarmi îngheţaţi de confuzie şi surpriză, şi rămase plutind la o duzină de metri deasupra capetelor lor.

Lando apucă botul armei Căpitanului Jandler, o dădu la o parte şi îl lovi cu piciorul pe nefericitul poliţist. Jandler căzu în genunchi gemând, cu ochii încrucişaţi sub vizorul căştii şi, cu un gâlgâit preocupat, se prăbuşi cu faţa la pământ. Lando rezistă impulsului de a-l lovi din nou, într-un loc mai uşor de rupt.

Două lucruri se întâmplară în acelaşi timp: unul dintre ceilalţi jandarmi îşi îndreptă blasterul spre jucător, un deget albindu-i-se în interiorul mănuşii pe trăgaci. Praful şi focul ţâşniră într-un perete din faţa lui, în timp ce o turelă a *Şoimului* scuipa energie spre el. Omul aruncă arma şi ridică mâinile fără să vrea, la fel ca doi dintre camarazii săi. Erau scoşi din joc.

Al patrulea nu renunţă la fel de uşor. Profită de ocazie şi se repezi spre vehiculul repulsor, unde un blaster greu era montat la pupa. Înainte ca el să fi făcut trei paşi grăbiţi, turela navei pivotă, un al doilea fulger de energie se abătu de sus şi vehiculul poliţiei se ridică de la sol, căzând înapoi într-o epavă în flăcări. Fumul se revărsă din vehiculul distrus spre cerul care se lumina rapid.

Ţinându-l sub observaţie pe Jandler, Lando se aşeză pe sol, greoi, întrebându-se de unde îi venise brusc toată vlaga şi vigoarea. Şi unde îi dispăruse la fel de brusc.

Şoimul ateriză, cu turela activă încă îndreptată spre jandarni. Lando observă blasterul greu al căpitanului, care zăcea în nisip la câţiva centimetri de genunchiul său învelit în cârpe, îl ridică şi îl aşeză în poală.

Rampa lungă şi lată a *Şoimului* scârţâi încet. După o vreme, la capătul întunecat interior al pasajului apăru o scânteie şi o sclipire. Vuffi Raa coborî cu paşi alunecoşi până la sol, postura şi mişcările sale transmiţând cumva că era destul de mulţumit de el însuşi – deşi arăta un pic mai rău decât în seara precedentă.

— Stăpâne! Mă bucur să văd că eşti încă în viaţă. Mă temeam că nu voi ajunge aici la timp, dar văd că v-aţi ocupat deja singur de aproape totul.

Jucătorul rânji obosit, acceptând tentaculul oferit.

— Şi eu sunt mulţumit, având în vedere unele dintre alternative. Dar arăţi de parcă ai fi ieşit dintr-o ploaie de meteoriţi! Sau asta e ultima modă pe care o porţi?

De la lentilele ochilor până la vârfurile manipulatoarelor, micul droid era acoperit cu mici lovituri rotunjite. Acolo unde i se suprapuneau articulaţiile – ceea ce era practic peste tot – mişcările îi erau puţin rigide şi nesigure, şi păru, când răspunse, doar puţin afectat.

— Da, ei bine, aceste răni de săgeţi se vindecă, stăpâne. În nu foarte multe zile voi fi din nou eu însumi. Dar tu ai suferit daune care nu se vor repara la fel de repede. Trebuie să te ducem în navă, unde îţi pot administra…

— Stai aşa.

Mormăind, Lando se ajută de tentaculul lui Vuffi Raa, se trase în genunchi şi, punând o palmă ferm în mijlocul lentilei micului robot, se împinse în sus, în picioare.

Se clătină puțin, dar rămase vertical – şi încă avea blasterul îndreptat direct spre contingentul de jandarmi. Între timp, Căpitanul Jandler începuse să mârâie şi el puțin. Se rostogoli, cu lacrimile izvorându-i din ochi şi picurându-i pe interiorul vizorului, îşi scutură capul dintr-o parte în alta şi rămase întins.

— O să-mi administrezi mai târziu, bătrâne ascuțitor de creioane. Mai întâi îl vom *administra* pe prietenul nostru, aici de față. Pare să fie din nou printre cei vii, deşi pentru cât timp...

Lando îi oferi blasterul droidului, aruncând o privire semnificativă spre cei patru jandarmi nevătămați.

— În timp ce eu mă ocup de Jandler, nu cred că ai putea...

— Să-i țin la distanță? Mă tem că nu, stăpâne. Nu pot amenința o ființă vie cu răni corporale. Îmi pare rău.

— Ei bine, nu mă plâng, nu mă mai plâng. Va trebui să fiu eu însumi cu ochii pe ei. Dar sunt curios: cum se face că, acum zece minute, ai putut...

— Să folosesc armamentul *Şoimului Mileniului* pentru a-i împiedica să te atace?

— Şi să faci chestia aia cu demolarea vehiculului poliției. Frumos, dar un pic în afara specialităților tale, nu crezi?

Lando se apropie de căpitanul semi-conştient, lovindu-l nu prea dur în coastele blindate.

— În regulă, e timpul să te ridici şi să *străluceşti*! Avem o mică discuție de purtat!

Vuffi Raa veni până lângă jucător.

— Stăpâne, îi pot supraveghea pe soldați pentru tine, iar ei nu trebuie să ştie că nu pot iniția forța împotriva lor. Roboțelul continuă cu o voce mai puternică, destinată unei audiențe mai largi: Dacă vreunul dintre ei mişcă măcar un lob de ureche, îl voi arde de la genunchi în sus!

Lando chicoti:

— Da, până la subsuori! Ai grijă – îi şopti el lui Vuffi Raa – să nu te compromiți până la o cădere nervoasă. Apoi adăugă, mai tare: Am spus să te ridici, brută!

Jandler se agită, mai scoase câteva gemete, se rostogoli şi se ridică dureros în şezut. Tresărind, îşi scoase casca şi îşi şterse sudoarea de pe față.

— Calrissian, tu pur şi simplu nu lupți cinstit, nu-i aşa?

Lando îndreptă blasterul confiscat spre nasul fostului său proprietar.

— Nu-mi place deloc să lupt. Când trebuie, încerc să termin cât mai repede şi cât mai bine cu putință. Acum, *despre ce naiba este vorba?*

Jandler, soldații săi, chiar şi Vuffi Raa tresăriră puțin la această izbucnire. Şeful poliției clipi, se gândi, apoi scutură din cap şi oftă.

— Bine, Calrissian – mi-aş dori până la pierzanie să ştiu! Am fost trimis la mai multe comisioane nebuneşti în ultimele două zile decât în toată cariera mea, până acum: camera ta de hotel, *Odihna Astronautului*, portul spațial şi acum asta. Îl face pe om să vrea se retragă mai devreme, cu sau fără pensie. Ce ştii tu despre asta?

Lando se ghemui pe vine, păstrând blasterul centrat pe Jandler.

— Urăsc al naibii să-ți fur replica, Căpitane, dar eu pun întrebările. Spune-mi, mai exact, unde – mai degrabă, de la cine – ți-ai primit ordinele, dacă se poate întreba?

Jandler se uită repede la oamenii săi, apoi înapoi la Lando, şi îşi linse buzele.

— De unde crezi? De la grăsanul ăla nenorocit...

— Căpitane! strigă unul dintre polițişti. Nu poți...

— Pe naiba nu pot! Credeți că încălzitorul ăla de fotolii supradimensionat dă doi

bani pe ce se întâmplă cu oricare dintre noi? Nu-i pasă decât de chestia aia cu *Sharu*, şi dacă ne întoarcem fără, mai bine nu ne mai întoarcem! Ei bine, eu...

— Te referi la asta?

Lando scoase *Cheia* de la brâu. Strălucea în lumina soarelui de dimineață şi, în orice caz, părea chiar mai dezorientantă decât înainte. Lando putu să-l vadă pe căpitan calculând dacă merita riscul să sară după ea. Se uită de la *Cheie* la botul fostului său blaster, apoi la Lando, în sus la Vuffi Raa, apoi din nou la *Cheie*.

În cele din urmă, ridică din umeri.

— Lasă-l să şi-o ia singur! hotărî Jandler cu voce tare. Există vreo cale ca eu şi oamenii mei să scăpăm cu viață din asta, Căpitane Calrissian? Nu-ți voi cere scuze pentru acele scatoalce în privința cărora *doar urmam, din nou, ordinele*, doar că, ei bine, nu-mi prea place ideea de a muri, măcar nu pentru o vreme. Mai ales că eu par destinat să gust din roadele vieții civile.

Jandler se întoarse, îi făcu cu ochiul lui Vuffi Raa şi se uită înapoi la Lando.

— Ei bine, bătrâne jandarm, voi chiar păreți să ridicați o problemă reală. Sunt impresionat de schimbarea voastră de opinie, dar insuficient de impresionat ca să mă bucur prea mult că îmi suflați în ceafă cât timp sunt pe această planetă. Să vă dau *Împingerea Supremă* ar părea să fie răspunsul cel bun… Ridică o mână. Dar sunt foarte puțin dispus în această direcție, crede-mă. După cum ştiți, sunt un jucător de profesie, cu siguranță nu un criminal. Trăiesc din inteligență, nu din arme, oricât de utile s-ar dovedi acestea uneori. Dacă ne putem gândi la o cale prin care să lăsăm lucrurile să meargă bine pentru toată lumea, cu siguranță voi coopera.

Jandler rânji, scărpinându-se în cap. Oamenii lui, aflați la câtiva metri distanță, părură să se relaxeze şi ei puțin.

— Acum, Căpitane Jandler, spuse Lando, iată ce cred eu că vom face…

* * *

Ideea funcționă mai bine decât se aşteptase Lando. La bordul *Şoimului Mileniului* se aflau mai multe bule gonflabile de salvare, rezistente, care puteau fi ejectate, cu aer şi alte provizii pe termen scurt. Un om putea trăi în interiorul uneia timp de câteva zile într-un disconfort moderat. Nu erau de mare folos dacă ceva nu mergea bine în spațiul interstelar, dar, în vecinătatea unui sistem solar – unde oricum se întâmplau cele mai multe accidente – puteau ține o persoană în viață până la sosirea asistenței, chemată de o baliză radio automată.

Planul inițial al lui Lando era să transporte contingentul de jandarmi cale de câteva unități astronomice şi să îi abandoneze în spațiu. Ar fi scăpat de ei de pe capul lui şi al lui Vuffi Raa pentru câteva zile şi ei ar fi trăit să le povestească nepoților despre această experiență. Un final fericit pentru toți.

Micul droid îl făcu şi mai fericit.

— Ei bine, stăpâne, asta rezolvă problema. Cred că domnii pot urca la bord acum.

Tocmai ieşea pe o trapă din partea laterală a unei barje de marfă interplanetare motorizate, mare, întunecată şi ruginită, în care echipa de poliție călătorise inițial spre Rafa V. Prezența nave îl ajutase pe Vuffi Raa să-l localizeze pe Lando în timp util.

Lando transferă blasterul în mâna stângă, întinzând dreapta spre jandarmul şef.

— Presupun că asta înseamnă adio, atunci, bătrâne copoi. Am încredere că tu

şi camarazii tăi vă veți bucura de călătorie.

Jandler rânji.

— E mai bine decât o rază între ochi de la un laser încins, Căpitane Calrissian.

— Spune-mi Lando, nimeni altcineva nu pare să fie în stare să facă asta.

— Lando, atunci. Şi când vom ajunge acolo, niciunul dintre noi nu se va grăbi să raporteze, nu-i aşa, băieți?

Această ultimă afirmație avu o oarecare încordare. Ceilalți patru polițişti îşi asumară rapid expresia *Ce? Cine, eu?*, iar Lando avu încredere că Jandler îi va ține pe toți în frâu. Nu că ar fi contat. Planul era perfect.

Ofițerii urcară la bord. Lando le făcu cu mâna, apoi îl privi pe Vuffi Raa sudând trapa în urma lor.

— Treizeci de secunde, stăpâne.

— Foarte bine, să ne întoarcem din drum.

Încet, uşor, cu o grație imposibilă, *cada* aceea greoaie de navă spațială se ridică din nisip, ghidată de un program pe care Vuffi Raa îl introdusese în miniscula ei minte electronică. Lando zări capătul topit şi înnegrit al unei antene de comunicații, una dintre cele trei pe care micul droid le stricase. Pe durata călătoriei, barja nu va mai avea contact cu restul sistemului Rafa. Navei îi va lua o săptămână să ajungă la Rafa XI, ultima şi cea mai mică planetă a coloniei, o minge mohorâtă de noroi care se învârtea în întuneric. Acolo fusese construită o instalație de cercetare şi o rafinărie de heliu destul de impresionantă.

— Nu ai uitat torțele, nu-i aşa?

— Te rog, stăpâne, mi-a fost greu să mă forțez să nu o fac, nu râde de mine.

— Oh, foarte bine. Dar sabotarea comenzilor navei a fost ideea ta, îți reamintesc. Polițiştii nu pot modifica cursul înregistrat şi nu pot comunica cu nimeni până când nu sunt suficient de aproape pentru a o face cu lanternele din hublouri. Am încredere că le-ai dat coniacul Oseon.

— Da, stăpâne, şi acele... acele...

— Holocasete? Absolut imperativ, maşină veche. Peisajul spre care se îndreaptă este remarcabil de plictisitor.

Simulă un ultim salut în timp ce barja se ridica printr-o adunătură de nori cirrus rari şi înalți şi dispărea. Vuffi Raa nu spuse nimic. În realitate, era mai degrabă mândru de stăpânul său pentru că le cruțase viața oamenilor şi, mai ales, pentru că se despărțise de ei în circumstanțe oarecum cordiale. Poate că oamenii – cel puțin acesta în special – nu erau chiar atât de răi, până la urmă.

— În regulă, spuse Lando, pătrunzând prin reveria robotului, hai să ne mişcăm şi noi. Trebuie să-i găsim pe Toka. Îl voi ucide pe Mohs, nenorocitul ăla cu gât de şoim, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face vreodată!

* * *

Primul lucru pe care l-au făcut, după ce au trimis contingentul de jandarmi, a fost să se ocupe de rănile lui Lando. Degerăturile – cu care fusese aprovizionat din belşug de aventura din seara precedentă – nu erau o problemă minoră, putând fi la fel de grave ca o împuşcătură de blaster în anumite circumstanțe şi, chiar cu toate facilitățile medicinei moderne, puteau duce la cangrenă în câteva ore.

Şoimul Mileniului nu oferea toate facilitățile medicinei moderne. Într-un dulap,

Vuffi Raa descoperi o baie portabilă de gel, o versiune în miniatură a dispozitivelor mari, pentru întregul corp, folosite pentru vindecarea rănilor grave. Se potrivi de minune picioarelor lui Lando. O desfăcu în sala comună şi o strecură sub masa de joc unde Lando se gândea la o problemă de şah Moebius. Sau părea să o facă.

— La naiba, Vuffi Raa, unde ai fi tu, pe această planetă, dacă ai fi un sălbatic bătrân, cu un străin furios pe urmele tale?

— N-aş putea spune, stăpâne. Necunoscutele minţii organice…

— Prostii, android bătrân. Mintea ta este la fel de organică…

— Te rog, stăpâne, nu am făcut nimic ca să merit o insultă. Dacă doriţi cu adevărat, voi lua în considerare problema pe care tocmai aţi pus-o. Urmă o tăcere, apoi: De ce crezi că ne-a pus să aterizăm *Şoimul* lângă acea piramidă uriaşă, stăpâne?

Lando renunţă la joc, apăsă pe comutatorul de stingere şi privi cum ciudata tablă de joc şerpuită se estompa şi dispărea de pe masa de joc.

— M-am întrebat şi eu asta. Este cea mai mare clădire de pe planetă – poate, din sistem, ceea ce ar face-o cea mai mare din întreaga galaxie, sunt sigur. Pe de altă parte, *Sharu* – ei chiar sunt nişte minţi necunoscute pentru noi – s-ar putea să o fi folosit pentru a depozita cartofi.

— Sau *Harpa Minţii*.

— Da, deşi aş îndrăzni să spun că dacă *Harpa Minţii* ar fi fost doar un dispozitiv care să le spună celor din rasa Toka să alerge să aducă pipa şi papucii stăpânilor lor, nu ar fi meritat un loc de odihnă atât de august. Totuşi, un lucru este sigur: acolo s-a întâlnit nemernicul de Mohs cu cohortele sale de prieteni sălbatici. Ca atare…

— Ca atare, se aventură Vuffi Raa, poate fi un loc minunat pentru a fi prins într-o ambuscadă – din nou. Stai nemişcat, te rog, stăpâne, în timp ce-ţi îngrijesc urechile.

— Lasă-mi urechile în pace, ameninţare mecanică, erau în regulă înainte.

— Stăpâne, te rog! Sunt programat să..

— În regulă, în regulă! Atunci încălzeşte-ţi apendicile de pilotaj. Ne îndreptăm din nou spre acea piramidă. Numai că, de data asta, am cu mine două blastere grele – şi o umbrelă pentru a ţine săgeţile departe de boturi.

Mohs nu fu greu de găsit. Când sosi *Şoimul Mileniului*, el stătea pe o dună de nisip în umbra piramidei, frigând o şopârlă.

Capitolul 13

— De două ori m-am îndoit de tine, o Lord; da, de două ori mi-ai dovedit că sunt inferior! Ucide acum scuza asta mizerabilă de servitor, ca să nu te mai dezonoreze!

Focul, făcut din crengi şi frunze într-o scobitură în nisipul roşiatic omniprezent pe Rafa V, nu era mai mare decât o ceaşcă de ceai. Nu reuşea să-l încălzească pe Lando, deşi stătea cu picioarele încrucişate la niciun metru de el, încercând să evite fumul nociv care se ridica de pe creanga pe care se afla o reptilă mică şi dezgustătoare înfiptă de la un capăt la altul.

Un mod urât de a muri, gândi jucătorul, *chiar şi pentru o şopârlă.*

Şi asta o făcea un prânz şi mai urât.

— Uite, Mohs, vino să mă vezi atunci când nu voi mai fi atât de obosit. S-ar putea să te surprind şi să-ți accept oferta. Între timp, mai eşti interesat să încerci să foloseşti *Cheia*?

— Cu siguranță, Lord! Prea mult timp poporul meu, nefericiții Toka, a suferit sub degetul tiranic al…

— Păstrează asta pentru *întâlnirea sindicatului*, *Cântărețule*. Tot ce vreau să ştiu este unde să punem chestia asta. Dacă cineva – poporul tău, de exemplu – beneficiază, iar altcineva pierde ca urmare, ei bine, asta nu e o vopsea prea urâtă pentru coca mea, pot să te asigur.

În secret, căpitanul de navă amator se bucura din plin de şansa de a folosi ceea ce îşi închipuia că era un jargon spațial greu de înțeles. Acum, după ce luase o masă caldă, consumase multă cofeină şi purta haine noi, curate şi intacte, se simțea de-a dreptul vesel, chiar şi având în vedere noaptea mizerabilă pe care o petrecuse în livadă.

— Nu dau doi bani, chiar dacă Gepta are de câştigat, atâta timp cât ies din acest sistem confuz cu o încărcătură plină de marfă şi pielea întreagă – nu neapărat în această ordine, atenție.

Mohs tresări puțin la menționarea numelui vrăjitorului. Acum se clătină, reuşind în acelaşi timp să-şi frângă mâinile osoase.

— Lord, robul tău ştie foarte bine că spui aceste lucruri cinice doar ca să-mi testezi credința, tăria şi alte virtuți.

— Care sunt prea microscopice pentru a fi menționate.

— Care sunt prea microscopice pentru a fi menționate, după cum spui, Lord. Cu toate astea, te-ar deranja să nu mai faci astfel de afirmații josnice, blasfemitoare şi mercenare în prezența umilului tău servitor muritor? Cauzează nelinişte.

— Oh, chiar cauzează, nu-i aşa?

Lando aruncă o privire peste umăr. Era destul de sigur că cel puțin jumătate din *neliniştea* bătrânului provenea de la prezența impunătoare a *Şoimului Mileniului* la aproximativ cincizeci de metri distanță, pe o întindere de nisip, cu toate bateriile vizând un cerc protector pentru a preveni o reconstituire a ambuscadei anterioare. Într-un buzunar interior al hanoracului său, căpitanul purta un transponder care împiedica tunurile *Şoimului* să se apropie la mai puțin de câteva grade de cel care îl purta. Era o precauție necesară pentru că Vuffi Raa nu se afla la stațiile de luptă, în interior. Droidul fusese programat împotriva acestui lucru.

Undeva de-a lungul timpului, Lando încetase să se mai resemneze cu pacifismul programat al micului robot şi pur şi simplu începuse să planifice pe lângă el. În buzunarul exterior din dreapta al hanoracului său, purta un al doilea dispozitiv cu care putea declanşa fiecare armă de la bordul navei sale.

Vuffi Raa se putea ocupa de deschiderea rampei de îmbarcare în timp ce Lando alerga spre ea, dacă ceva mergea prost. Nu era împotriva eticii sale să salveze o viață. De fapt, droidul se dovedise deja foarte util în acest domeniu.

Dar era cazul să revină la problema de față.

— Bine, teolog bătrân, vom schimba subiectul. Cum ai ştiut că am supraviețuit în dimineața asta şi de ce ne-ai aşteptat aici, când ştiai cât de supărat voi fi din cauza nopții trecute?

Lando voia să se îndepărteze de foc. Cam o mie de metri ar fi fost de ajuns. Reptila care se gătea, fiind în prezent undeva între băşicile arsurilor de gradul doi şi carbonizarea de gradul trei, mirosea exact ca... ca... ei bine, mirosise lucruri mai apetisante ataşate de carenele navelor stelare în timp ce le topea cu abur. Cu toate astea, chiar şi ideea focului îl încălzea; nu se simțise cu adevărat confortabil de când aterizase pe acel stupid cheag de nisip, nici măcar la bordul navei.

Bătrânul *Cântăreț* îşi deschise gura.

— Lord...

— *Stăpâne, se mişcă forme umane în spatele acelor dunelor de acolo*.

Mohs sări cel puțin un metru. Vocea micului droid se amplificase prin intermediul megafoanelor externe ale navei.

— Mulțumesc, bătrână roată dințată, răspunse Lando pe un ton normal.

Şoimul Mileniului avea un *auz* excelent, la fel şi Vuffi Raa. Chicoti când şamanul bătrân îşi recăpătă demnitatea.

— *Se pare că poartă acele arbalete, stăpâne.*

— Mohs, spuse jucătorul calm, o să-ți dau treizeci de secunde ca să-ți trimiți oamenii departe şi, dacă nu au plecat până atunci, o să schimbi locul cu biata creatură pe care o găteşti. Ar trebui să te predau cel puțin *Clubului Epicurienilor*[3].

Cântărețul se ridică încet în picioare, rosti câteva strofe discordante – probabil *Cântecul Retragerii Strategice*, gândi Lando – apoi se aşeză din nou, întoarse şopârla pe băț şi i se adresă lui Lando.

— Le-am spus să plece, Lord. Au venit doar pentru protecția ta. Acum, dacă servitorul tău poate avea câteva momente în care să se fortifice şi să se ocupe de nevoile corporale, apoi vom merge într-un loc pe care îl cunosc... unde poate fi folosită *Cheia*.

Apucă şopârla de cap, trase înapoi într-o mişcare de cojire şi o smulse de pe băț.

— Doamne, strigă Lando, înghițind pentru a-şi controla tractul gastrointestinal superior, ai de gând să mănânci chestia aia?

* * *

Cincisprezece minute mai târziu, se aflau la baza piramidei. Chiar şi înclinat în spate, aşa cum era peretele din fața lor, acesta părea să se profileze deasupra lor ca o stâncă fantastică, infinit de înaltă, amenințând să se prăbuşească şi să-i îngroape în

---

[3] Epicurianism – doctrina morală bazată pe teoria etică a fericirii raționale a individului.

orice clipă. Vuffi Raa li se alătură, după ce închise nava, securizând-o.

Cântărețul Toka se uita în jur, părând să caute ceva recognoscibil pe ceea ce părea a fi un perete magenta fără caracteristici. În cele din urmă, se opri şi arătă cu degetul.

— *Acolo*, spuse el cu un ton de finalitate, cam la un metru în jos, Lord.

Îşi încrucişă brațele, iar Lando îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Ei bine, nu te uita la mine. Eu sunt *Purtătorul Cheii.* Tu eşti sălbaticul. Vrei o lopată, sau vei face această ceremonie cu mâna?

Bătrânul Toka fu îngrozit.

— Eu, Lord? Eu sunt *Cântărețul*...

— Un moment, stimabile ființe, spuse droidul. O pot face eu înainte ca voi să terminați de discutat.

Cu asta, tentaculele sale deveniră o ceață de mişcare. Semăna cu o lamă de ferăstrău circulară strălucitoare, cu un centru roşu aprins. Nisipul se revărsă în sus, în urma lui, ca o fântână uscată absurdă, iar el, aşa cum promisese, termină imediat.

— *Escargot şi Entropie*! înjură Lando, uimit de ceea ce văzu acolo unde săpase Vuffi Raa.

Mohs fu cuprins de o tăcere surprinsă, căzu în genunchi şi începu să scandeze pe un ton scăzut, smiorcăit. Nu ar fi trebuit să fie posibil.

Desenați o linie în jurul mâinii şi decupați materialul din interiorul conturului până la o adâncime de aproximativ un centimetru. Se poate face, şi încă uşor. Încercați apoi cu o linguriță de ouă. Mâna umană este, în cea mai simplă reprezentare a sa, o formă bidimensională. Ceva care necesită trei dimensiuni nu poate fi reprezentat în acelaşi mod, fără a include elementul său esențial – *tridimensionalitatea* sa. Doar dacă acel obiect nu este cumva un artefact *Sharu*, iar ei înşişi sunt *Sharu*. Într-un fel, era mai degrabă ca şi cum peretele ar fi fost transparent, ceea ce nu era, iar amprenta turnată a *Cheii* era îngropată şi totuşi vizibilă în interiorul lui. Dar nu era cu adevărat aşa. Într-un alt mod, era ca şi cum ai fi văzut Cheia însăşi, pe dos, lipită de peretele piramidei, cu excepția faptului că *imaginea* – sau orice ar fi fost – nici nu ieşea din suprafață, nici nu era încastrată în ea. Totul părea la fel de absurd, la fel de imposibil, ca şi *Cheia* însăşi, doar că era mai mult. Şi făcea să-l doară ochii în acelaşi fel.

Lando făcu un pas în spate, clipi şi scutură din cap pentru a-şi dezmorți ochii.

— În regulă, Mohs, să presupunem că ne spui exact ce ştii, ce au de spus *Cântecele* tale – dacă au ceva de spus – despre ceea ce vedem şi ce se întâmplă dacă folosim *Cheia*.

Bătrânul fredonă puțin pentru sine, la început ca şi cum ar fi vrut să obțină intonația potrivită, apoi ca şi cum ar fi ştiut datele doar pe de rost şi trebuia să găsească locul potrivit înainte de a putea începe cum trebuie.

— Aceasta este *Marea Încuietoare*, Lord. De generații nenumărate, niciun Toka – nici vreun străin din stele – nu a intrat măcar în cel mai mic dintre multele sanctuare sacre pe care le-au lăsat ei în urmă.

— Minunat. Ştiam deja asta.

— Ah, da, Lord, dar acum este aşa cum s-a spus: vom intra, fără să intrăm. Vom merge pe holurile sfințite şi totuşi ele nu vor răsuna sub picioarele noastre. Vom călători până în cele mai îndepărtate colțuri ale lor, fără să mergem nicăieri. Vom visa, în ele, fără să dormim şi vom şti fără să învățăm. Şi, la momentul şi timpul potrivit, vom descoperi *Harpa Minții*; eliberând *Harpa*, vom elibera...

— În regulă, în regulă. Din nou politică. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Lovi experimental cu piciorul marginea de jos a piramidei, acolo unde aceasta se vedea deasupra solului. Nu se auzi niciun sunet, nicio senzație de impact. Era ca şi cum ar fi lovit cu piciorul în apă sau în praf fin.

— Vuffi Raa?

— Da, stăpâne?

— Nu-mi mai spune *stăpâne*. Ce părere ai despre toată treaba asta?

Scoase *Cheia* din buzunar, o întoarse în mână şi o împinse înapoi în buzunar.

— Cred că am întârziat de mult pentru o lubrifiere, stăpâne, şi aş face-o imediat ce mă duc acasă şi...

— Credeam că zonele tale lubrifiate sunt sigilate permanent.

Oare vedea o privire mustrătoare în singurul ochi al droidului?

— Da, stăpâne, deşi am fost destul de grav înțepat şi am pierdut o bună parte din... Oh, nu văd nicio alternativă la folosirea *Cheii* aşa cum sugerează Mohs, stăpâne. Oricât de mult mi-ar plăcea.

Lando râse.

— Sincer să fiu, nici mie nu-mi prea place chestia asta cu intrarea, cu somnul fără vise. Ascultă, Mohs, ce altceva mai ai pentru noi – în limbaj simplu.

Pentru prima dată, bătrânul păru să nu se simtă confortabil pe Rafa V. Avea pielea ca de găină peste tot şi tremura de frig, sau de altceva.

— Asta este tot ce ştiu Toka, Lord. Este tot ce are de spus *Cântecul*. Slujitorul tău umil şi ascultător mărturiseşte, în felul său nevrednic, că, în locul tău, m-aş gândi să plec din acest loc fără să folosesc *Cheia*. Toate aceste generații nenumărate, aşteptând, aşteptând... De ce eu, Doamne? De ce în timpul vieții mele?

— Felicitări, Mohs, tocmai ai intrat în rândurile unor mari personalități istorice. Asta au vrut şi ele să ştie şi, de obicei, cam pe acelaşi ton mizerabil şi disperat.

Din nou, Lando scoase *Cheia*, uitându-se sumbru la ea.

— Ei bine, niciun moment nu se compară cu prezentul. Ține ochii deschişi, Vuffi Raa. Mohs, ce spun cântecele tale despre folosirea acestui lucru?

Îşi reprimă un fior, iar bătrânul dădu din umeri foarte semnificativ.

— Asta îmi place, spuse Lando, ajutor când chiar am nevoie de el. Acum e acum!

Se întâmplă ceva imposibil. Lando apăsă *Cheia* pe încuietoare într-o poziție şi la un unghi care păreau cele mai probabile. Era un pic ca şi cum ai pune o navă într-o sticlă – cel puțin aşa părea la început. Apoi, într-un mod care sfida privirea şi întorcea stomacul pe dos, *Cheia* era în încuietoare.

Soarele strălucea. Vântul sufla. Nisipul zăcea pe pământ.

Lando se uită la Mohs, căruia îi mai rămăsese ceva din ridicarea din umeri.

Folosise *Cheia*. Jucătorul se uită la Vuffi Raa. Vuffi Raa se uită înapoi la el. Droidul şi şamanul bătrân făcură schimb de priviri, apoi se uitară amândoi la Lando.

— Ei bine, Mohs, îmi dau seama că ai luat micul dejun, sau cum îi spui tu, dar mi-ar prinde bine o muşcătură. Ăsta pare să fie un eşec. Ce zici să mergem la navă şi... Vuffi Raa?

În timp ce vorbea cu bătrânul, se întoarse să se uite la droid. Vuffi Raa dispăruse.

— Mohs, ai văzut... Mohs?

În clipa în care Mohs ieşise din câmpul vizual al lui Lando, dispăruse, exact ca droidul, fără vreun sunet, fără vreo mişcare.

Soarele strălucea. Vântul sufla. Nisipul zăcea pe pământ.

Capitolul 14

Lando Calrissian nu era, în mod obişnuit, un tânăr cu fizic demonstrativ. Viața şi bunăstarea lui depindeau de dexteritate şi control, de manipularea subtilă şi rapidă a obiectelor delicate, de utilizarea unei judecăți fine şi nuanțate.

Izbi cu pumnul în peretele piramidei. Şi apoi tresări cu surprindere. Dacă înainte contactul cu clădirea fusese ca atunci când îți fereai capul de un vânt puternic, evaziv, dar indiscutabil real, acum experiența luase aspectul unei fantezii.

Mâna lui intră în perete şi dispăru ca şi cum structura ar fi fost o hologramă. Îşi retrase mâna şi o privi, flexând-o. Apoi inspectă peretele fără să-l atingă: materialul în sine era lipsit de trăsături, aparent impermeabil la timp, la intemperii, la zgârieturile şi ciobiturile neînsemnate ale omului. Totuşi, exista o patină fină de praf, o peliculă de ulei sau de grăsime care părea să acopere totul în atmosfera planetei.

Lando putea vedea cu claritate un fir de păr fin, nici al lui, nici al lui Mohs – poate al vreunui animal care trecuse pe aici sau care fusese purtat de vânt până când ajunsese aici. Îşi înfipse din nou mâna în peretele care părea solid. Din nou dispăru până la încheietură. Făcu un pas înainte până când îşi pierdu din vedere cotul, tresări, apoi se dădu înapoi. Şi, din nou, mâna lui, brațul lui erau intacte, nevătămate.

Lando Calrissian era un individ foarte precaut. Altcineva ar fi putut să se arunce prin zid în urmărirea lui Vuffi Raa şi a lui Mohs, pentru că era clar că acolo se duseră. Dar spre ce soartă? Dacă prietenul tău cel mai bun ar dispărea din raza ta vizuală printr-o trapă din podea, l-ai urma până la țepuşele de oțel de dedesubt?

Îşi împinse din nou mâna prin perete, fără să întâmpine mai multă rezistență decât înainte. Era ca şi cum peretele nu ar fi fost acolo, decât pentru ochi. Îi închise pe ai lui şi pipăi în jur. Afară nu era suficientă briză, încât să îşi poată da seama de efectul zidului asupra curenților de aer. Temperatura era aceeaşi. Era liber să-şi mişte degetele, să strângă şi să desfacă pumnul. Pocni din degete, simți pocnetul, dar nu îl putu auzi în afara zidului. Împingând a doua mână, o pipăi pe prima. Amândouă i se păreau destul de normale. Bătu din palme, simțind senzația, dar fără zgomotul care rezulta de obicei. Ciudat. Îşi puse mâna dreaptă în jurul încheieturii mâinii stângi, apoi alunecă mâna încet pe braț până când reapăru, la fel ca o mână şi un braț ieşind din apă, cu excepția faptului că această suprafață era verticală. Se aplecă, luă un pumn de nisip, reintroduse brațele, şi turnă nisip dintr-o mână în cealaltă.

Îşi scoase brațele şi aruncă nisipul...

...apoi păşi prin perete.

Uneori trebuie să-ți asumi riscul.

* * *

Nu se gândise la asta până atunci.

Bătrânul Mohs, străvechiul şi veneratul *Mare Cântăreț* Toka din sistemul Rafa, se sprijinise de peretele piramidei atunci când *Purtătorul Cheii* introdusese *Cheia*. Dintr-o dată, parcă zidul nu mai era acolo şi, în scurta cădere în întuneric care urmă, aproape că îşi pierduse zdrențele.

Toată viața lui lungă, foarte lungă, Mohs suportase curentul rece care îşi făcea loc pe sub învelitoarea simplă. Acum, chiar şi în întuneric, chiar şi în acest loc sfânt şi înfricoşător, îi trecu prin minte că ar putea lua un capăt lung şi liber al pânzei, să îl bage între picioare şi să elimine curentul. De ce nu se gândise la asta înainte? De ce nu s-a gândit nimeni altcineva din poporul său? Se trezi gândindu-se cinic că numai această mică informație merita o sută de cântece stupide despre... *Nu! Asta e o blasfemie!* Se încruntă, încercând să privească în întunericul total din jur, temându-se de... de... De ce? Se gândi la asta. Părea să fi gândit mult în ultimele câteva minute.

În cele din urmă, decise – în ceea ce poate că a fost prima decizie reală pe care a luat-o vreodată pentru el însuşi – să aştepte până când ochii i se vor acomoda. Se aşeză pe o suprafață fermă şi rezistentă, bucurându-se de căldura regăsită.

Şi de noua funcționare a minții sale.

* * *

Trecuseră ore întregi!

Patru ore, douăzeci şi trei de minute şi cincizeci şi cinci de secunde, pentru a fi exact, după cronometrul încorporat al lui Vuffi Raa. Nu trebuia să vadă niciodată cât e ceasul, pur şi simplu ştia. Problema cu facultățile încorporate, reflectă el, cum ar fi capacitatea de a pilota o navă, de exemplu, este că ele neagă sau atenuează nevoia de a dobândi altele noi pentru sine. Mai bine să fii ca o ființă umană, gândi el, fără programare înnăscută, cu capacitatea şi necesitatea...

Ființă umană? La ce se gândea?

Fusese la aproximativ – nu, exact – şaptesprezece centimetri de a atinge peretele cu cel mai apropiat tentacul, şi totuşi, atunci când Lando activase *Cheia*, dintr-o dată, el, Vuffi Raa, ajunsese aici – oriunde ar fi fost aici –, de cealaltă parte a zidului.

Cinci ore, douăzeci şi nouă de minute şi treizeci şi una de secunde.

Ce anume era aici, gândi Vuffi Raa destul de puțin gramatical, *asta e o întrebare bună în sine*. Se simțea ciudat de izolat, singur de ceva vreme şi, ciudat, acest sentiment îl preocupa atât de mult încât nu reuşea să-şi examineze împrejurimile cu prea mult entuziasm. Sentimentul nu dispăruse, ci se înrăutățise, mult mai mult. Acum era necesar să investigheze, fie şi numai pentru a-şi lua gândul de la emoțiile sale puternic zdruncinate.

Despre presupusul perete interior al piramidei, nu putea vedea nicio dovadă. Stătea într-un coridor iluminat, cu kilometri între el şi tavan. Radarul său doppler, care nu era cel mai puternic simț al său, nu ajungea până la acoperiş, deşi primea câteva ecouri ciudate de la acesta. Zona pe care o ocupa era un dreptunghi cam lung, de cinci metri pe vreo cincizeci. În spatele său se afla un perete semitransparent, prin care putea vedea ceea ce părea a fi un tambur circular vast, înalt de câteva etaje, asemănător unui rezervor de combustibil, dar făcut din acelaşi material cu aspect plastic ca toate celelalte lucruri de aici. În fața lui, o subcameră circulară mai mică umplea coridorul de la un perete la altul, dar el putea vedea dincolo de ea cu câteva dintre simțurile sale, ştiind că împărțea această cameră exact în două.

La dreapta şi la stânga erau coridoare similare, exact paralele, *vizibile* prin pereți la fel ca cel din spatele lui şi identice cu coridorul pe care îl ocupa, cu excepția faptului că lipsea *rezervorul de depozitare* circular mai mic.

Viră la stânga. Oricât mergea de-a lungul peretelui, nu exista nicio ieşire. Spațiul

disponibil devenea din ce în ce mai mic şi mai îngust pe măsură ce se apropia de capătul cercului. În cele din urmă, se opri, se întoarse şi o luă în dreapta. De data asta, lângă unghiul dintre perete şi rezervor, găsi o zonă permeabilă. Păşi prin ea în coridorul următor. Lumina predominantă era albastră, ca şi în camera pe care o părăsise, dar aici era puţin mai strălucitoare. Traversă coridorul, găsi un alt punct *moale* în perete şi intră într-o a treia cameră, identică cu a doua.

A patra cameră avea o formă diferită – cu cinci laturi, dar nu regulate. Singura *permeabilitate* era în peretele din extrema dreaptă, pe o distanţă foarte scurtă, care îl obliga să facă un viraj la dreapta. Următoarea cameră era imaginea în oglindă a ultimei, apoi începu din nou o serie de camere dreptunghiulare.

Continuă să meargă singur şi pentru prima dată în viaţa lui, cu adevărat speriat.

Şapte ore, şaisprezece minute şi patruzeci şi patru de secunde.

* * *

Din interior, piramida era transparentă. Acesta fu primul lucru pe care îl observă Lando. Afară, putea vedea soarele strălucind, culoarea roşiatică a nisipului, câţiva arbuşti răzleţi şi, confortabil de aproape – deşi mai departe decât şi-ar fi dorit –, *Şoimul Mileniului* şedea aşteptându-i răbdător întoarcerea.

Spera că nu va trebui să aştepte prea mult.

Era dificil să apreciezi grosimea peretelui. Nu era perfect transparent, dar avea o nuanţă albăstruie foarte palidă. În spatele lui se afla o cameră goală – şi îşi dădu seama că existau şanse mari ca ochii lui să fie păcăliţi cumva. La nicio sută de metri distanţă, putea să vadă unul dintre pereţii mai îndepărtaţi ai piramidei cu cinci laturi, mai departe fiind deşertul nisipos. Pereţii ajungeau la un punct aflat la vreo două sute de metri deasupra lui. Problema cu toate astea era că piramida se întindea pe mai mulţi kilometri, indiferent de dimensiunea în care alegeai să o măsori.

Prin urmare, pereţii erau dispozitive sofisticate de vizualizare, care dădeau iluzia că piramida era mult mai mică – de fapt, la scară umană – decât era în realitate.

— Vuffi Raa! strigă el. Unde eşti? Mohs? Răspunde-mi!

Nu era nici măcar un ecou decent. El...

Ce-a fost *asta*? Încremenită în peretele prin care trecuse, înfiptă ca o muscă în chihlimbar, era *Cheia*. Se întinse după ea – şi se lovi rău la degete. Peretele ar fi putut fi făcut din sticlă solidă, iar *Cheia* era la cel puţin un metru de el. Ea fusese calea lui – şi al lui Vuffi Raa, se pare, şi al lui Mohs – în interiorul piramidei.

Se uită prin camera fără caracteristici pe care o ocupa. De la un perete la altul, se întindea o podea netedă şi reflectorizantă, lipsită de mobilier sau instalaţii. Era mai degrabă ca şi cum s-ar fi aflat într-un depozit mare şi pustiu. Prin pereţi, cerul era de un albastru puţin mai strălucitor decât fusese în realitate.

Deşertul era un pic mai întunecat: roşu şi albastru se transformau în violet.

Transparenţa avea un alt efect ciudat, făcând ca tot ceea ce se afla afară să pară foarte îndepărtat şi subtil micşorat de perspectivă şi refracţie. Poate că pereţii erau puţin curbaţi. *Şoimul* părea aproape ca o machetă, o jucărie de copil.

Poate că ar fi mai bine să găsească o altă cale de ieşire.

Ar fi bine să existe o altă cale de ieşire.

* * *

Devenit mult mai disperat, Vuffi Raa se opri să se odihnească. Era alimentat din interior; în el ardea în permanență o pilă de microfuziune care era practic inepuizabilă, necesitând doar o cantitate minimă de masă pentru a se menține în funcțiune – şi pe Vuffi Raa. Dar micul droid era obosit.

Într-o viață mult mai lungă decât i-ar fi plăcut stăpânului său actual să ştie, robotul nu-şi putea aminti să se fi simțit vreodată mai singur sau mai izolat. Acolo, în acea serie nesfârşită de camere goale, era ca şi cum ar fi fost o piesă într-un joc imens şi lipsit de sens, amestecat de la un capăt la altul de degete vaste, nepăsătoare şi necomunicative.

Micului droid îi era frică. Parcursese o distanță considerabilă. Şase încăperi rectilinii fără caracteristici, după cea în care apăruse prima dată, cu rezervorul circular aproape transparent din mijloc. Apoi o altă cameră rezervor. Patru camere goale, dintre care ultima îl obligase să vireze brusc la stânga. Următoarea încăpere fusese un cerc, deşi existase un spațiu îngust pentru a trece de ea. Apoi o altă cameră goală, o altă întoarcere la stânga, încă trei camere albastre plate şi un alt rezervor.

Tiparul se repetase, iar şi iar, robotul devenind tot mai dezolat cu fiecare întoarcere şi trecere fără rezultat. Nici măcar nu părea să fie aceeaşi planetă – aceeaşi realitate – cu atât mai puțin aceeaşi clădire în care intrase cumva din greşeală.

Merse mai departe. Trecuseră treisprezece ore, patruzeci şi cinci de minute şi douăzeci şi opt de secunde.

Încă un viraj la dreapta – primul de la cel inițial –, încă două la stânga şi încă unul la dreapta. Încă două la stânga. Şi mereu aceleaşi încăperi goale, întunecate, colorate în albastru, ocazional cu coloane circulare goale în centru, mai multe viraje la stânga, mai puține la dreapta. Cât putea să dureze asta?

Nouăsprezece ore, unsprezece minute şi patru secunde.

* * *

Pierdut în gânduri, Mohs nu observă că nu putea vedea. Nu conta prea mult pentru el, nu avea unde să se ducă în acel moment. Nu era nicio grabă. Era aici doar de un minut sau două, şi înainte să treacă încă un minut sau două, *Purtătorul* şi *Emisarul* aveau să vină să-l ia. Sau nu.

Nu era foarte important, de fapt. Tocmai îşi dăduse seama, gândindu-se din nou la pânza lui, că dacă ar lua o fâşie lungă şi dreptunghiulară de pânză, ar uni un capăt cu altul, dar l-ar răsuci o jumătate de tură înainte să unească capetele, ar obține un rezultat foarte ciudat: un obiect cu o singură latură şi o singură margine. Cum se putea întâmpla asta, când totul avea cel puțin două laturi – trebuia să aibă, nu era sigur. Trebuie să existe un secret important în această formă de pânză, gândi el, un indiciu al naturii fundamentale a universului. Dar secretul îi tot scăpa, acolo, în întuneric, părând abia la îndemână. Era enervant. Medită la întrebare, o apucă şi o desfăcu precum țesătura din care fusese făcut unicul său veşmânt. Nu era uşor, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât lucrurile păreau să devină mai simple.

În prezent, deveniră foarte simple, într-adevăr.

Mohs râse.

* * *

Lando auzi pe cineva râzând.

Se întoarse şi iată-l pe Mohs – acolo unde nu fusese cu o clipă înainte – ghemuit pe călcâie, cu un braț în poala goală şi celălalt sprijinit între bărbie şi genunchi. Uitați pe podea, în fața lui, zăceau vreo trei metri de cârpă gri, purtată, aşezată în cerc şi răsucită într-o uriaşă bandă Moebius. Spatele bătrânului era îndreptat spre Lando.

— Mohs! strigă Lando. Unde ai dispărut?

Bătrânul chicoti fără să se întoarcă.

— Se pare că în acelaşi loc în care ai dispărut şi tu, Căpitane. Cât e ceasul?

O întrebare ciudată din partea unui sălbatic dezbrăcat, gândi Lando. Se uită la ceas.

— Aş spune că au trecut poate douăzeci de minute de când ai dispărut prin perete. Ce ai făcut în tot acest timp, doar ai stat pe loc?

— Ce sugerezi să fac, Căpitane? Bătrânul se ridică, pivotând pe un călcâi pentru a-l privi pe Lando. M-am gândit că e mai bine decât să mă rătăcesc. Aici nu-ți poți vedea mâna în fața feței.

— Dumnezeule mare, omule! Ce s-a întâmplat cu ochii tăi!

Bătrânul clipi, pleoapele coborând peste globii oculari care puteau la fel de bine să fie sticlă albă opacă.

— Ochii mei? Nu e nimic în neregulă cu ochii mei, Căpitane. Bătrânul *Cântăreț* zâmbi. Ce e în neregulă cu ai tăi, nu poți vedea că este întuneric?

* * *

Vuffi Raa nu era pierdut, pur şi simplu nu ştia unde se află.

De când trecuse prima dată prin zidul piramidei, rătăcise prin acest labirint ciudat, luminat în albastru, timp de... parcă ar fi fost zile întregi, luând căi care nu ofereau nicio alternativă. Singura alegere pe care o avusese a fost să rămână unde era sau să meargă unde putea, iar el prefera întotdeauna acțiunea în locul inacțiunii.

Făcuse patru viraje la dreapta – fiecare îl purtase prin două dintre camerele cu forme ciudate – şi şase viraje la stânga, nu neapărat în această ordine. În scurt timp, avea să ajungă exact în locul de unde începuse, fără să fie mai aproape de vreo destinație semnificativă, fără să fie era mai înțelept cu privire la scopul şi la construcția acestei *curse de şobolani* şi fără să aibă mai multe şanse să-şi găsească prietenii.

Doar o maşină, spusese odată Lando. Vuffi Raa se întrebă dacă stăpânul său ştia cât de singură poate deveni o maşină. Vuffi Raa nu ştiuse, nu până în ultimele ore. Douăzeci şi şapte, mai exact, plus treizeci şi şase de minute şi unsprezece secunde. Trecuseră trei camere de la una dintre cele cu mici subcamere circulare. Asta însemna că ar fi trebuit să intre în a patra, care îl va obliga să facă un viraj la stânga. După aceea, încă o dată la stânga, încă patru camere şi se întorcea de unde plecase.

Mult mai descurajat, în acelaşi timp.

Găsi locul moale din perete şi se strecură prin el. Desigur, niciunul dintre pereții din acest loc – inclusiv cel prin care tocmai trecuse – nu-l lăsa să treacă, decât cu partea stângă înainte. Trecu iar lumina se întunecă puțin, aşa cum se întâmpla întotdeauna în camerele cu rezervoare circulare, şi merse automat de-a lungul camerei, trecu de rezervor şi ajunse la peretele din capăt...

Şi se izbi direct de el. Nu-l lăsa să treacă.

Ei bine, asta era ceva nou. Destul de ciudat, acest lucru nu reuşea să-l înveselească, nici măcar să uşureze plictiseala care devenise singura lui companie. Dacă ar fi fost un mamifer, ar fi stat acolo, s-ar fi scărpinat în cap, şi-ar fi încrucişat brațele exasperat şi ar fi înjurat.

Rămase acolo, ridică un tentacul spre carapacea sa de crom, se scărpină absent, în timp ce mai plia două tentacule cu dezgust.

— Eroare! spuse el, şi vorbi serios.

Explorând camera fără precedent, călători de-a lungul peretelui din stânga, se strecură înapoi prin deschizătura îngustă de după rezervorul circular. Peretele scurt prin care venise era complet impermeabil. Începu să-şi pipăie drumul de-a lungul jumătății celuilalt perete lung pe care o putea atinge înainte să fie nevoit să facă din nou un circuit al rezervorului – şi făcu o altă descoperire.

Până acum, laturile rotunjite ale elementelor pe care el alegea să le numească *rezervoare* erau la fel de solide şi de impasibile ca oricare dintre ceilalți pereți. Acesta era diferit. Putea să bage un tentacul prin el. În lipsa unei căi mai bune, urmă tentaculul în zona circulară, unde, într-un loc de-a lungul laturii interioare curbate, exista o strălucire violacee profundă. Aşa cum se aştepta, *rezervorul* nu-l lăsă să iasă înapoi, aşa că pipăi cu atenție secțiunea strălucitoare. Da, şi aceasta era permeabilă.

Păşi într-o cameră rectilinie, exact ca cele albastre fără rezervor prin care se plimbase în ultima zi. Numai că acestea erau de o culoare stacojie strălucitoare.

Unu, doi, trei, patru. Acum ar fi trebuit să fie între două dintre camerele cu rezervoare albastre, dar aici nu era niciun rezervor. Cinci, şase, şapte – ceva ciudat. Peretele îndepărtat părea să îl tragă, iar strălucirea roşie era puțin mai slabă aici. Se dădu înapoi şi începu să gândească.

Trecuseră treizeci şi două de ore, cincisprezece minute şi patruzeci şi două de secunde de când intrase în mizeria asta. Acum nu-i păsa prea mult cum va ieşi din ea.

Lăsă peretele să-l tragă şi păşi prin el...

* * *

Lando stătea lângă peretele transparent al piramidei, cu capul în mâini. Ultima jumătate de oră avusese şocurile ei, dar acesta era cel mai rău dintre toate.

Acolo unde fuseseră ochii bătrânului *Cântăreț*, acum erau o pereche de răni adânci şi urâte – care se vindecau rapid, era adevărat, şi nu dădeau semne de infecție, la fel cum bătrânul nu dădea semne de durere. Dar era orb – oribil, hidos de orb.

Şi fericit cu asta.

— Căpitane, spuse Mohs, te rog să nu fii tulburat. Nu există nimic gratuit în viața asta. Se pare că mi-am dat la schimb ochii pentru o anumită înțelegere. Acum ştiu ce am fost: un sălbatic retardat care putea vedea, dar nu ştia ce vede. Acum sunt un om inteligent, civilizat, care se întâmplă să fie orb. Nu ți se pare un schimb corect?

Lando mormăi, înfigând un deget într-o linie minusculă de praf adunată în colțul dintre perete şi podea. Ceva micuț scânteia acolo, ca o pată de metal, o pată de argint de oglindă. Curios, Lando îndepărtă praful de acolo. Era mai bine decât să-i răspundă lui Mohs, fie cu sinceritate, fie fără. Nimic nu putea compensa orbirea.

— Mai mult, Căpitane. Noile mele capacități de raționament par să mă servească într-o oarecare măsură în locul ochilor. Pot să-mi dau seama că stai în stânga mea, întors mai mult spre perete, scormonind cu un deget în colț. Cred că ştiu asta

deducând după sunetele pe care le scoţi şi din ceea ce ştiu despre personalitatea şi obiceiurile tale – e ca şi cum te-aş putea vedea.

— Mă bucur pentru tine, Mohs, mormăi Lando iritat.

Dintr-o dată, minuscula bucăţică strălucitoare se făcu mai mare, iar Lando îşi trase brusc mâna înapoi.

— Fiu de… uită-te la asta!

Fără să-şi dea seama ce-i spusese unui orb, Lando privi colţul. Era un păianjen acolo, unul micuţ, foarte strălucitor şi foarte rapid. Se mişca frenetic, încercând să scape de Lando. Nu putea avea mai mult de trei milimetri în diametru.

Lando întinse mâna, fără teamă, lăsă păianjenul să-i urce în fugă pe degetul mare, întoarse degetul în jos în palma celeilalte mâini… Şi privi cum un Vuffi Raa aproape microscopic, accelera la o viteză de şaizeci de ori mai mare decât cea normală, se împiedica de linia vieţii şi se prăbuşea.

Capitolul 15

Nimeni nu-l acuzase vreodată pe Vuffi Raa de prostie.

Bineînțeles că îl recunoscuse pe uriaşul de o sută de metri care se abătea asupra lui, în clipa în care ieşise din ultima cameră luminată în roşu şi trecuse prin peretele interior al piramidei. Era stăpânul său, iar ceea ce îl surprindea era sentimentul că, indiferent de situația lor actuală, era acasă.

Aparent, şi Lando înțelesese situația ciudată. Îşi lăsase degetul mare pe podea, în fața lui Vuffi Raa, păstrându-l uimitor de nemişcat pentru tot minutul de care micul – foarte micul – droid avu nevoie pentru a urca pe lungimea sa.

La rândul său, Vuffi Raa fu foarte atent: la această scară, unghia degetului mare era aspră şi plină de zone convenabile pentru apucat, dar carnea părea moale şi spongioasă. Merse uşor, folosind toate cele cinci tentacule şi întinzându-le, spre exterior, pentru a-şi distribui masa. Un pas greşit ar fi străpuns cu cruzime carnea stăpânului său ca un ac şi, poate, ar fi precipitat robotul spre un dezastru.

Nu că n-ar fi fost asta situația acum.

Cu o incredibilă fermitate lentă, Lando ridicase robotul până la nivelul ochilor săi, apoi peste pieptul său ca un munte, în cealaltă mână. Vuffi Raa se prăbuşi în palma care îl aştepta, se îndreptă şi privi în sus, spre ochiul uriaş care îl privea.

— Stăpâne! Ce mizerie! Ce-o să ne facem?

— VVVUUUFFFIII RRRAAAHHH, răspunse Lando, luându-i cel puțin douăzeci de secunde ca să o facă, cu vocea joasă şi tunătoare.

O ființă umană aflată în poziția lui Vuffi Raa ar fi putut să nu audă ce spunea Lando – raza de auz a micului droid era impresionantă – dar cu siguranță ar fi simțit.

Acum robotul înțelegea statornicia nefirească, de stâncă, a stăpânului său. Părea să existe o diferență în percepția lor asupra timpului, corelativă cu diferența de mărime. Lando trăia într-un ritm mult mai lent decât Vuffi Raa. Se gândi la problemă pentru ceea ce stăpânului său i s-ar fi părut o milisecundă, apoi scoase o serie de sunete puternice, distanțate uniform pe parcursul a aproximativ un minut, fiecare explozie fiind atent modelată şi calculată pentru a se cupla cu cele dinainte şi de după în ceva ce gigantul putea înțelege:

— *Nu te înțeleg, stăpâne*, auzi Lando o voce mică spunând: *Tu mă auzi?*

Nici Lando nu era prost. Vedea cât de repede şi sacadat se mişca Vuffi Raa în mâna lui şi îşi dădea seama că timpul – sau cel puțin metabolismul – curgea diferit pentru fiecare dintre ei. Avea chiar o idee bună despre modul în care Vuffi Raa reuşea să comunice cu el, deşi nu ştia deloc cum ar putea el să îi răspundă.

Se hotărî să folosească cuvinte scurte:

— Da.

Vuffi Raa recepționă asta ca pe un DDDAAA, dar partea din el care era un computer de mare putere o *strivi* repede – aş cum învățase în cele din urmă să facă atunci când îl striga Lando pe nume – şi formulă un răspuns scurt – deşi avea să dureze mult mai mult timp să fie transmis:

— *Întreabă-l pe Mohs despre asta.*

— ÎÎÎNNN RRREEEGGGUUULLLĂĂĂ!

De la gigant la gigant:

— Ei bine, Mohs, bătrâne, ce-ți spune noua ta capacitate cognitivă despre această întorsătură penibilă a evenimentelor? Cred că am aici cel mai mic droid din galaxie, dar nu cred că apreciază prea mult situația.

Înfăşurându-şi pânza pipăind în jurul mijlocului, bătrânul şaman se târî până lângă jucător, ridică o ureche deasupra micului robot, în loc să se uite în jos la el cu ochii distruşi, şi se gândi o clipă la răspuns.

— Nu cunosc niciun *Cântec* care să vorbească despre un astfel de lucru. El ne poate auzi, nu-i aşa?

— *Da*, veni răspunsul mic şi clar, aproape la fel de repede cum Mohs pusese întrebarea şi cu mult înainte ca Lando să poată răspunde.

Această metodă de comunicare părea să funcționeze satisfăcător pentru giganții organici, îşi dădu seama Lando, dar trebuia să fie chinuitoare până la lacrimi pentru micul droid, fiecare cuvânt necesitând multe secunde pentru a fi asamblat, apoi aşteptarea şi mai enervantă pentru ca oamenii, cu timpul lor de reacție mai lent, să-i răspundă.

— Căpitane, spuse bătrânul, parcă nedorind să se adreseze direct unei maşinării de mărimea unui păianjen, *nu văd* – într-un fel de a spune – altă alternativă inteligentă decât să continuăm căutarea *Harpei*. Nu putem face nimic pentru prietenul tău de aici. Poate că atunci vom găsi o soluție.

— *De acord*, spuse Vuffi Raa înainte ca Lando să aibă ocazia să se gândească la asta.

Între timp, automatul în miniatură avusese şi el timp de gândire pentru a deveni profund fascinat de examinarea mâinii uriaşului său stăpân. Epiderma era şlefuită ca un câmp de şist, iar crestele fine erau ca nişte brazde făcute de un plug. Pulsul lui Lando era un cutremur liniştit şi constant la fiecare câteva minute. Porii deschişi zăceau împrăştiați ca nişte găuri de popândău.

În cele din urmă, mult după ce Vuffi Raa obosise cu explorările sale:

— DDDEEE AAACCCOOORRRDDD.

În cele din urmă, Vuffi Raa reuşi să transmită o întrebare despre aranjamentele de călătorie. Era dispus să exploreze clădirea pe jos, aşa cum intenționau să facă oamenii, dar viteza sa mult mai mare de deplasare ar fi fost mai mult decât compensată de mărimea sa şi – pentru el – de asprimea terenului. În consecință, sugeră să fie *purtat*, cumva, şi întrebă cu timiditate cum şi unde.

— Întotdeauna mi-am dorit un cercel, îi spuse Lando robotului surprins. Crezi că te poți descurca fără să-mi smulgi lobul urechii?

Asta ar face comunicațiile ceva mai uşoare şi ar exista puține şanse ca Vuffi Raa să fie rănit sau să cadă, din moment ce Lando ar fi fost înclinat să fie atent să nu-şi rănească propriul cap.

— Căpitane, întrebă Mohs, după ce se stabilise asta, se presupune că există o cale de ieşire din această cameră, undeva aproape de centru. O poți vedea?

Pentru timpul relativ scurt cât stătuseră acolo, atenția lui Lando fusese îndreptată spre exterior, prin pereții transparenți. Apoi se îndreptase cu totul spre Mohs şi starea jalnică a ochilor lui, iar în cele din urmă spre Vuffi Raa. Acum se uită mai bine în jur. Nu-i fu uşor: podeaua era lucioasă, ca şi cum ar fi fost sticlă transparentă peste o bază mai întunecată. Îl ghidă pe bătrânul *Cântăreț* spre centrul încăperii, la aproximativ cincizeci de metri distanță, micul droid agățându-se cu toate

cele cinci tentacule de urechea lui.

În fața lor se întindea o rampă înclinată în jos, bine înfiptă în podea, la nivel, fără balustrade sau alte ornamente. Lando credea că nu o observaseră până atunci din cauza asta şi a faptului că se uitaseră direct peste ea spre suprafața reflectorizantă din cealaltă parte. Era ciudat de întuneric în mijlocul camerei, sub vârful piramidei. Soarele strălucitor de afară dădea un contrast straniu, care îl enerva pe Lando.

— Ei bine, prieteni, mergem? întrebă Lando pe nimeni în mod special.

Nu răspunse nimeni. Ridicând din umeri, făcu un pas – amintindu-şi, prea târziu, că genul ăsta de lucruri fusese ceea ce îl băgase în... ei bine, în genul ăsta de probleme, în primul rând. De îndată ce se opri pe suprafața uşor înclinată în jos, piciorul său începu să alunece înainte de la sine. Făcu un salt, celălalt picior i se alătură primului şi se trezi mişcându-se fără să meargă – exact cum îi spusese cântecul profetic al lui Mohs – pe un fel de lift sticlos, fără caracteristici. Se uită în spatele lui. Mohs era acolo, cu o expresie puțin tulburată – se părea că nu era prea fericit să realizeze că i se adevereau *Cântecele*.

Ei bine, gândi Lando, *este oare vreodată vreunul dintre noi fericit, cu adevărat?*

Locul în care intraseră era larg, având poate zece metri lățime, şi pe măsură ce ajunseră pe podea şi tunelul păru să se niveleze, văzură că acoperişul de deasupra era cam la aceeaşi distanță – zece metri – de podeaua în mişcare. Pereții mergeau drept în sus, înclinați într-un arc deasupra capului.

La început, pereții erau lipsiți de trăsături, cu aceeaşi impresie de transparență peste întuneric ca mai sus. Podeaua nu prezenta semne de părți mecanice în mişcare; un obiect aşezat pe ea pur şi simplu curgea în acelaşi ritm în care călătoreau Lando, Mohs şi Vuffi Raa. Nu putură să stabilească dacă podeaua însăşi călătorea cu ei.

— EEEŞŞŞTTTIII ÎÎÎNNN RRREEEGGGUUULLLĂĂĂ, VVVUUUFFFIII RRRAAA?

Vuffi Raa se agățase de urechea lui Lando, urmărind, măsurând, şi încercând să-şi facă partea – din moment ce altcineva îi purta greutatea minusculă. Totuşi, cea mai mare parte a minții lui era concentrată pe problema mărimii lui. Presupunând că el era cel care se micşorase – nu conta cum sau că disparitatea trebuia să încalce mai multe legi ale fizicii –, cu siguranță nu voia să-şi petreacă tot restul vieții aşa. Droizii trăiesc mult, mult timp.

Pe de altă parte, să presupunem că Lando şi companionul lor nativ crescuseră cumva, încălcând diferite legi. Vuffi Raa nu credea că ar fi trebuit să îi întrebe ce părere ar fi avut despre asta. Contemplațiile sale fură întrerupte de partea din el care privea. Scoase un oftat intern, mecanic, pregătindu-se pentru încă una dintre încercările lui greoaie de comunicare:

— *Stăpâne, coridorul începe să se curbeze.*

— Nu aşa tare, Vuffi Raa! Se curbează?

Lando se uită în jur. Nu vedea asta; trebuia să fie foarte gradual. Îi veni un gând:

— Care este rata? La un moment dat, trebuie să se curbeze în sine, iar noi ar trebui să vedem joncțiunea – indiferent cât bine ne-ar face asta.

— *Nu prea cred.... Nu s-a îndreptat niciodată complet... A început ca o spirală descendentă treptată.*

— Deci? Cu ce viteză? repetă Lando. Bătrânul *Cântăreț* Toka asculta schimbul de replici în timp ce mergea mai departe, cu o privire ciudată pe chipul său orbit. Care este diametrul aparent al spiralei?

— *Folosind scara cui?*

Lando chicoti.

— O întrebare bună. Fă-o la scara mea, dacă nu te superi. Trebuie să-mi dau seama, nu-i aşa?

Vuffi Raa se abţinu să spună că Lando nu se prea pricepuse până acum să desluşească ceva – şi numai parţial pentru că era o corvoadă să comunice cu el. În schimb, împărţi pur şi simplu la aproximativ şaizeci tot ce îi spuneau senzorii săi.

— Zece kilometri la rata actuală. Coboară cu o sută de metri la fiecare treizeci de kilometri.

— Poţi spune cât de repede ne transportă chestia asta?

— Cam douăzeci de kilometri pe oră. O spirală completă se face la fiecare o treime dintr-o revoluţie planetară.

Călătoria continuă şi tot continuă. Trecură ore întregi. Vuffi Raa fu primul care observă schimbările din pereţi.

— *Stăpâne, te rog să observi că ceva este vizibil.*

— Văd.

Lando privi prin transparenţă. Acolo unde înainte fusese doar întuneric beznă, acum se puteau vedea forme şi structuri, ca o autostradă tăiată printr-un pasaj montan.

— *Am ieşit din piramidă! Suntem sub ea!*

Capitolul 16

Traversau prin inima planetei. Acest lucru nu era tocmai adevărat, aşa cum Vuffi Raa subliniase deja, dar era o metaforă care i se potrivea lui Lando.

Straturile geologice pe care le vedeau datau, potrivit micului droid, de la începuturile vieţii pe Rafa V. Straturile de piatră formate de mici creaturi microscopice care trăiau în mările care nu mai existau pe străvechea sferă secată alternau cu plăcile de lavă solidificată provenită din erupţii vulcanice. Vederea fină a lui Vuffi Raa – şi poate faptul că era atât de mic – îi permitea să vadă şi să descrie cele mai mici detalii vizibile prin sticla transparentă.

— *Şi aici vedem... stăpâne... dovada primelor colonii celulare... precursorii animalelor pluricelulare.*

— Nu-mi spune *stăpâne*, mai ales când îmi ţii predici. Vrei o muşcătură din asta, Mohs?

Lando scormonise în buzunarele hanoracului său de supravieţuire după apă şi raţii condensate. Vuffi Raa nu avea nevoie de ele, dar bătrânul îl surprinse pe Lando acceptând doar o mică porţie din bidonul de plastic. În rest, bătrânul *Mare Cântăreţ* fusese ciudat de tăcut ore întregi, privind pereţii, scrutând înainte într-o beznă care era altceva decât întuneric şi ascultându-l pe Vuffi Raa. Cât de mult înţelegea bătrânul din disertaţiile paleontologice ale droidului, nu avea cum să ghicească.

— Dar dacă vedem progresul lent şi constant al vieţii microscopice, îl întrebă Lando pe Vuffi Raa, asta nu înseamnă că trebuie să câştigăm din nou altitudine?

— *Dimpotrivă... stăpâne... coridorul s-a stabilizat cu ceva timp în urmă... şi s-a îndreptat.... Călătorim într-o diagonală ascendentă.*

Din anumite motive, acest lucru îl deranjă pe Lando. Îşi dorea ca robotul să-l fi ţinut la curent cu forma şi direcţia deplasării lor. Mai mult, asta era aproape ca şi cum... ca şi cum...

— Au ales acest traseu în mod deliberat, nu-i aşa? Ca să vedem ceea ce vedem!

— *Ei*, Căpitane? vorbi Mohs, surprinzându-l pe Lando.

Bătrânul descoperise de mult că putea călători pe trotuarul în mişcare la fel de uşor stând jos ca în picioare. Lando i se alăturase, iar acum stăteau la câţiva metri distanţă. Lando se gândise să tragă un pui de somn înainte ca pereţii să devină transparenţi şi să înceapă cursurile de geologie. Încă se mai gândea la asta.

— Ştii foarte bine la cine mă refer. Există un scop în toate astea, nu-i aşa?

— Dacă este aşa, Căpitane, *Cântecele* nu...

— Pun pariu că nu! Mohs, scopul principal al acelor *Cântece* ale tale a fost să asigure că cineva, cândva, va ajunge să stea exact unde eşti tu.

— Aşa am presupus şi eu.

Lando scotoci prin buzunare, găsind o ţigară. Nu prea fuma, iar când o făcea, prefera trabucurile. Oricine împachetase acest hanorac – un model Imperial surplus – nu lăsase să lipsească mare lucru. Lando îşi aprinse o ţigară uscată cu o bobină electrică minusculă încorporată într-un manşon al hainei.

— Întrebarea, atunci, este *de ce*. De ce e atât de important ca tu să vezi toate pietrele astea şi alte chestii de genul ăsta?

Bătrânul îşi ridică ochii fără vedere.

— Trebuie să existe un cuvânt mai bun decât *a vedea*, Căpitane.

— Dumnezeule mare, omule, aproape că...

Aproape că uitase de ochii lui Mohs. Cel puțin rănile hidoase se vindecau. Totuşi, Mohs nu se mişcase ca un orb, nu se împiedicase şi nu bâjbâise. Se uitase la pereți, în josul tunelului şi îl ascultase pe Vuffi Raa ca şi cum ar fi putut...

— Ce vrei să spui cu *un cuvânt mai bun*, Mohs? Există vreun sens mai bun decât *a vedea*?

Cântărețul Toka se roti de unde stătea pe podea şi îl privi pe Lando. Trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să iasă.

— Aşa se pare, Căpitane. Porți *Emisarul* pe urechea dreaptă. Ai un recipient cu apă în mâna stângă şi rămăşițele unui baton de mâncare în dreapta. Haina ta este desfăcută; cămaşa de dedesubt are un fermoar lipsă, al doilea de sus. Ții un băț de iarbă aprins în aceeaşi mână în care ții gamela. Acesta este consumat aproximativ o treime.

Lando era mai impresionat ca niciodată.

— Ce culoare au ochii mei?

— Sunt de culoarea înşelăciunii, de culoarea avariției, de culoarea...

— Ajunge, ajunge! Nu deveni poetic cu mine. Cumva *vezi* toate aceste lucruri. Ai idee cum: clarviziune, telepatie, psihometrie...

— Nu cunosc sensul acestor cuvinte, Căpitane. Aud gâlgâitul apei, sunetul bețelor de iarbă, tonurile din vocea ta şi a *Emisarului.* Simt mirosuri şi vibrații în podea. Aici este cald, acolo este rece. În mintea mea se formează imagini. Simțurile mele rămase adună informații care îmi spun tot ce au făcut ochii mei odată.

— Un truc destul de bun. Câte degete am... Uau! Ia-o uşor, Vuffi Raa, îmi distrugi lobul urechii!

— *Scuze... stăpâne... Observă pereții.... Acolo sunt primele creaturi mari care au apărut pe această lume.*

Metoda de comunicare a lui Vuffi Raa era departe de a fi perfectă, dar reuşea să transmită entuziasmul său. Lando se întrebă ce era atât de grozav la fosilele de animale marine vechi. Păi, arătau ca nişte arici obişnuiți, stele de mare şi altele asemenea. Poate că asta îl mişcase pe micul robot. Aceste lucruri se asemănau cu el prin anatomia lor aproximativă: cinci laturi, cinci membre. Asta nu explica entuziasmul lui Mohs.

— Priviți! Priviți chiar strămoşii celor al căror nume nu este înțelept să fie rostit în acest loc!

— Te referi la *Sharu*? spuse Lando sfidător.

Ura balivernele, chiar şi pentru o cauză bună, iar asta nu era.

— Da, Căpitane, suspină resemnat bătrânul, mă refer la *Sharu.*

Nu erau nimic mai mult decât o adunătură de foste stele de mare vâscoase, indiferent ai cui strămoşi erau.

* * *

Orele treceau, cu Vuffi Raa şi Mohs alternând în extazul lor asupra a ceea ce observau încrustat în pereți. Lando căscă, alunecă pe suprafața mobilă a podelei, îşi aranjă confortabil gluga de la hanorac şi *alunecă* şi el puțin, în direcția somnului. Podeaua era solidă, dar elastică, şi era caldă.

Chiar şi în somn, cursurile de ştiinţe nu-l lăsară în pace. Recapitulase progresul lent şi constant – plictisitor la fiecare pas – de la micuţii şi dezgustătorii locuitori unicelulari din apele primordiale ale planetei, trecând prin primele colonii de organisme, până la animalele pluricelulare şi de acolo la cele cu coloană vertebrală şi picioare care în cele din urmă se târâseră pe uscat. În mod ciudat, cu cât aceste entităţi imaginare ajungeau mai departe, urcând pe arborele evoluţiei, cu atât deveneau mai vagi şi mai nebuloase în mintea lui Lando.

Forme ciudate, umbrite, se băteau între ele cu ramuri rupte din copaci. Siluete şi mai intangibile luau acele ramuri de copac, zgâriau pământul cu ele şi plantau primele seminţe. În momentul în care strămoşii *Sharu* construiseră oraşe mici şi rudimentare, era aproape ca şi cum oraşele se construiau singure şi erau locuite de cetăţeni invizibili. Continentele fură explorate, migraţiile avură loc. Se câştigară şi se pierdură războaie, cu tehnologii în creştere rapidă. Fură făcute descoperiri, apoi fură purtate alte războaie. Pre-*Sharu* atinsese graniţele spaţiului cu ajutorul unor maşini primitive alimentate cu explozibil, depunând prima tranşă din gunoiul prin care *Şoimul Mileniului* fusese nevoit să zboare, când ajunsese la Rafa V.

În tot acest timp, Lando resimţise o nelinişte crescândă, o durere vagă care îi făcea somnul mai puţin odihnitor decât ar fi putut fi. Nu avusese nicio idee, toată ziua, unde se duceau. Nu avea de ales: trebuia să găsească *Harpa Minţii* şi apoi să se gândească cum să iasă din tunel, departe de ruine, de planeta aia împuţită şi, în cele din urmă, să scape din sistemul Rafa o dată pentru totdeauna. Nu îl vor mai prinde niciodată aducând *mynocki* în sistemul Rafa! Sau orice altceva.

Senzaţia de nelinişte crescu, metamorfozându-se treptat în ceva ce semăna cu o durere reală. Lando se zvârcolea şi se răsucea în somn, dar continua să viseze.

Strămoşii *Sharu* construiseră drumuri şi clădiri care nu ar fi fost necunoscute niciunui locuitor civilizat al galaxiei. Călătoriseră în vehicule motorizate, răspândindu-se în cele din urmă pe alte planete ale sistemului. La început, înduraseră condiţiile dure de pe unele dintre aceste planete, trăind în cupole sau sub pământ. În cele din urmă, începuseră să le transforme în replici ale propriei lor planete natale. Nu fusese întotdeauna deşert. Existaseră oceane, copaci, lacuri şi munţi acoperiţi de zăpadă. Era umezeală în aer şi anotimpuri. Cu cât timp în urmă fuseseră toate astea, partea din Lando care visa nu era pregătită să ghicească. Cât timp le ia mărilor să dispară?

Treptat, însă, pe măsură ce tehnologia lor o depăşea pe cea disponibilă în prezent în civilizaţia lui Lando, formele clădirilor se schimbau iar drumurile dispăreau.

Entităţile nevăzute care deveniseră *Sharu* nu mai purtau războaie, ci luptau, în schimb, cu mediul înconjurător. Nicio piatră, care se învârtea pe orbita sa independentă în jurul soarelui Rafa, nu era prea neînsemnată pentru a fi transformată într-o grădină. În ce scop precis deveni din ce în ce mai neclar. Oraşele încetară să mai semene cu ceva care să aibă sens. Primele structuri gigantice din plastic apărură pe Rafa V. Apoi apărură şi pe celelalte planete. Luate împreună, erau lucruri de coşmar.

Lando se zvârcoli în somn, agitându-şi braţele şi transpirând. Fiecare suprafaţă şi unghi era cumva greşit, se adăugau lucruri care păreau fără funcţie, pasajele se conturau în conducte minuscule, fracturi fine ca firul de păr deveneau căi de acces vaste, fără nicio ordine logică. Mările începură să dispară, nisipul roşu înlocuind peisajul peste tot. Ceva mersese prost cu mediul *Sharu*, sau le plăcea mai mult noul mod, plănuind asta?

Lando se cufundă tot mai adânc într-un somn fără vise, plin de durere. Ultimul

său gând fu o întrebare: oare acest pasaj avea să meargă în jos până când podeaua care se mişca inexorabil îi va măcina în bucăţi mici?

* * *

Lando se trezi. Undeva, pentru o fracţiune de secundă, avu sentimentul că totul avea sens până la urmă. Apoi sentimentul dispăru şi îl lăsă cu o teribilă durere de cap persistentă.

— Vuffi Raa, eşti treaz? Va trebui să-ţi găseşti alt loc pentru o vreme, mă doare tot capul!

Se răsuci pe spate din poziţia ghemuită pe care o luase în timpul nopţii.

— *Stăpâne, te-ai trezit, cum te simţi?*

Se ridică în şezut, apoi îl lovi o durere bruscă şi se aşeză din nou pe spate pentru o clipă.

— Vorbeşte puţin mai încet, da? Îşi duse o mână la ureche. Stai jos un minut până scap de durerea asta de cap.

Simţi o pană atingându-i palma. Durerea se diminuă. Coborându-şi mâna, se uită la Vuffi Raa. Ceva era ciudat, dar nu-şi putea da seama în starea lui actuală de ameţeală. Pereţii treceau pe lângă el, de data asta arătând containere de metal şi plastic aruncate, părţi de maşini şi electronice îngheţate în matricea geologică. Cât timp durează o civilizaţie înainte ca radiourile şi televizoarele sale să devină fosile?

— Acum, ce spuneai, micuţule?

— *Pur şi simplu... te salutam... Te-am întrebat... cum... te... simţi.*

— Prost, dar mulţumesc pentru întrebare. S-a întâmplat ceva interesant în noaptea asta?

Scotoci după o ţigară, începând să se gândească pe care dintre batoanele de raţie să îl mănânce la micul dejun.

— *Este... noapte... acum... afară.... stăpâne... Ai... dormit... toată... ziua.*

— Nu văd că e mare diferenţă, aici jos. Unde e Mohs?

Lando se uită în jur, în sus şi în jos prin tunel, şi nu-l văzu pe bătrân. Poate că...

— *Ce... stăpâne?*

— Se pare că avem unele dificultăţi în a ne înţelege unul pe celălalt în această... după-amiază. Am întrebat, unde e Mohs, s-a rătăcit pe undeva?

— *Stăpâne... trebuie să-ţi spun ceva.*

Lando simţi o vagă alarmă.

— Ce anume, mecanism vechi de ceas?

— *Cred... din măsurători, că te micşorezi.*

— Ce?

— *Totul se micşorează.... Tunelul se îngustează cu fiecare kilometru... Te-ai micşorat suficient de mult încât greutatea mea să-ţi provoace durere.... Ritmul anterior la care am comunicat este prea rapid... Ne apropiem ca mărime şi ca trecerea timpului.*

— Ceea ce ar putea însemna la fel de bine că tu creşti, te-ai gândit vreodată la asta?

Lando examină micul robot din mâna lui. Estimase dimensiunea anterioară a lui Vuffi Raa la vreo trei milimetri. Da, fără îndoială, acum era de aproape două ori mai mare, iar greutatea lui minusculă era chiar perceptibilă în mâna lui Lando.

— *Da.... M-am gândit la asta.... Cred că te micşorezi.*

— Ei bine, eu cred că tu creşti. Ce zici de Mohs?

— *Cine... stăpâne... Cine e Mohs?*

— Vuffi Raa, nu-mi face asta! Mohs – *Marele Cântăreț* Toka – bătrânul care ne-a condus aici! Mohs!

Urmă o pauză lungă. Trebuie să fi fost mult mai lungă pentru droidul care trăia accelerat. În cele din urmă:

— *Stăpâne... Nu-mi amintesc de niciun Mohs.... Eşti sigur că te simți bine?*

Capitolul 17

Se certară în timp ce tunelul îi purta.

— Cine a fost cel pe care l-am întâlnit în bar, care a cântat *Cântecele* care ne-au arătat drumul spre Rafa V?

— Păi, stăpâne, ceva ce a spus Rokur Gepta trebuie să-ți fi dat indiciul, iar tu ai ghicit. Foarte bine ghicit, stăpâne, foarte lăudabil.

— Ei bine, atunci, la naiba, cum rămâne cu mulțimea aceea din port. Cine a cântat?

— Păi, nimeni, stăpâne, era pur şi simplu o cântare comunitară, spontană din partea băştinaşilor.

— Ahhh! Bine, de ce am aterizat la piramidă – nu contează, ştiu: era cea mai mare clădire de pe planetă. Spune-mi: dacă nu era niciun Mohs, cine ne-a întins ambuscada, te-a împuşcat în plin şi m-a dus pe mine să mor în livadă?

— Băştinaşii, desigur, stăpâne. Dar nu a fost niciun şef sau vraci şef sau orice altceva. Toka nu au suficientă structură socială pentru asta.

— Sau să construiască arbalete? Uite, Vuffi Raa, nu aş fi putut inventa partea aia cu mâncatul unei şopârle, pur şi simplu nu puteam.

— Ce vă aşteptați să spun, stăpâne?

— Mă aştept să spui că totul este o glumă elaborată şi că îți pare rău şi că vei fi un droid mic şi cuminte de acum înainte. Lando scutură pachetul de plastic. Nu mai rămăsese nicio țigară. Viața e plină de neplăceri în zilele astea.

Vuffi Raa stătea pe podea, lângă genunchiul lui Lando. Avea cinci sau şase centimetri înălțime, deja, semănând foarte mult cu unul dintre păianjenii aceia tropicali care mănâncă păsări.

— Aş vrea să pot face asta, scârțâi el, fără să-şi mai codifice mesajele în impulsuri. Trebuia să facă un efort conştient pentru a le încetini pentru stăpânul său încă uriaş. Ce motiv aş avea să mint, stăpâne?

Lando zdrobi pachetul, începu să-l arunce, apoi, uitându-se în jurul lui la tunelul curat şi îngrijit, se răzgândi şi îl puse în buzunar.

— Nu spun că minți, Vuffi Raa. Unul dintre noi se înşeală, asta-i tot. Pe *Nucleul Etern*, pot să-ți descriu bătrânul în cele mai mici detalii, de la tatuajul de pe fruntea lui ridată până la murdăria de pe picioarele lui ridate!

Vuffi Raa nu spuse nimic la asta. Pur şi simplu stătea acolo şi creştea – sau îşi privea stăpânul micşorându-se. Acesta era un alt aspect asupra căruia nu reuşiseră să se pună de acord, dar se săturaseră să se certe pe tema asta. De asemenea, se săturaseră să se întrebe unul pe celălalt când se va termina călătoria. Lando scoase pachetul de cărți de *sabacc* pe care îl purta cu el, începând să le amestece.

Vuffi Raa îl privi cu interes.

— Ştiai, bătrâne pentapod, că aceste lucruri erau folosite cândva pentru a ghici viitorul?

Amestecă din nou pachetul, îl tăie şi începu să aşeze cărțile pe podea.

— Extrem de irațional şi neştiințific, stăpâne.

— Nu-mi spune *stăpâne*. Ştiu ce vrei să spui, cu excepția faptului că uneori te

pot ajuta să rezolvi o problemă, pur şi simplu făcându-te să o priveşti într-un mod la care nu te-ai gândit înainte.

— Am auzit spunându-se asta, stăpâne, dar la fel se poate întâmpla şi cu o lovitură bruscă la cap, dacă eşti în căutarea unor stimuli aleatorii.

Aşa este, gândi Lando. *Ceea ce îmi trebuie acum este o maşină nouă cu care să glumesc*. Prima carte care veni a fost *Comandantul* de *Doage*, una pe care Lando o asociase adesea cu el însuşi. Apariția aparent întâmplătoare a cărții potrivite – aşa cum se întâmpla de atâtea ori – îl făcu să se întrebe dacă analiza sa *ştiințifică* era tot ceea ce exista!

— Ăsta sunt eu, îi explică el robotului, un mesager într-o misiune prostească. Să vedem ce ne stă în cale. Împărți o a doua carte, punând-o peste prima. Pe *Marele Gadfry*! exclamă el.

— Ce este, stăpâne?

— Nu *ce*, mai corect este *cine*. Este *El Însuşi* – *Răul*. Aş zice că e Rokur Gepta. Stai aşa, acum se schimbă.

Aşa cum cărțile-cip de *sabacc* erau înclinate să facă din când în când, a doua carte se transformă în *Moştenitorul*[4] de *Monede* – dar imaginea era cu susul în jos.

— Duttes Mer! râse Lando. O ființă mai coruptă şi malefică dacă orice a existat vreodată! Ei bine, are sens, chiar dacă nu ne spune nimic nou. Să vedem ce urmează.

Puse a treia carte deasupra celorlalte. Cinci de *Sabie*, explică el, reprezentând propriile sale motivații conştiente, în acest caz, dorința de a-i scuti pe cei slabi şi neatenți de *povara* banilor lor în exces. Chicoti, punând o carte sub celelalte, indicând motivele sale mai profunde, posibil subconştiente. Gemu.

— *Moştenitorul* de *Doage*. Să nu-mi spui că am suflet de binefăcător!

— Stăpâne, aceasta este doar o distribuție aleatorie de imagini, nu o lua în serios.

Lando se uită cu precauție la micul robot.

— Cred că tocmai am fost insultat. Ei bine, următoarea carte ar trebui să ne spună ceva. Reprezintă trecutul, lucruri care se apropie de sfârşit.

Era Şase de *Sabie*. Lando o aşeză la stânga.

— Oh-ho! Asta denotă de obicei o călătorie, dar poziția ei indică faptul că acea călătorie este aproape de sfârşit. Ce părere ai despre asta?

— Cred, stăpâne, că toate călătoriile se pot termina în multe feluri, nu neapărat plăcute sau productive.

— Pentru asta te țin prin preajmă, ca să mă dobori ori de câte ori mă simt prea bine şi ca să-mi aminteşti că pot exista multe probleme. Hei, eşti din ce în ce mai mare, opt, poate nouă centimetri. Şi vocea ta se schimbă, de asemenea.

Roboțelul nu răspunse, ci pur şi simplu îl privi pe Lando cum aşează următoarea carte în dreapta perechii centrale.

— *Flacără şi foamete!* Ai stricat cursa, Vuffi Raa – eşti *Nava Distrusă*!

— Asta înseamnă că se va întâmpla ceva rău cu *Şoimul*, stăpâne?

— Nu-mi mai spune *stăpâne*. Am crezut că nu crezi în nimic din toate astea.

— Nu cred. Dar ce înseamnă asta?

---

[4] Moştenitorul – în una dintre variantele de *sabacc*, pachetul include doar un singur exemplar al cărților standard (*Regina Văzduhului şi Beznei*, *Răbdarea*, *Balanța*, *Decesul*, *Cumpătarea*, *Răul* şi *Steaua*) şi conține următoarele cărți suplimentare: *Nava Distrusă*, *Satelitul*, *Roata*, *Şansa*, *Pericolul*, *Universul*, *Moştenitorul* (o carte cu rang, cu valoarea 11, dar care bate cartea standard 11).

— Schimbări cataclismice în viitorul apropiat, moarte şi distrugere. S-ar putea să fie cea mai rea carte din tot pachetul. Poate. Un lucru am aflat din toate astea. Există întotdeauna o carte mai rea. Următoarea ne va spune ce se va întâmpla cu noi şi cum vom reacționa la asta.

— *Noi*, stăpâne?

— Iar începi – grozav: *Satelitul*. Înseamnă o mulțime de lucruri destul de urâte, lucruri pe care le găseşti sub pietre. Cel mai mult înseamnă înşelăciune, trădare. Se uită din nou atent la robot. Te pregăteşti să mă trădezi, sluga mea mecanică?

— Aici, stăpâne, este cel mai mare pericol în astfel de căutări mistice. Ai avut încredere în mine înainte să începi să te joci cu cărțile alea, nu-i aşa?

— Încă mai am, Vuffi Raa. Următoarea carte, deasupra *Satelitului*, aici, ar trebui să ne spună unde ne vom găsi în continuare. Hmmm. Mă întreb ce înseamnă asta?

Roata stătea strălucitoare pe cartea-cip, o imagine care arăta noroc, atât bun, cât şi rău, începutul şi sfârşitul lucrurilor, şansa aleatorie, rezultatul final. Nu-i dădea lui Lando nicio informație. A treia carte din acea parte a matricei, aşezată în linie deasupra *Satelitului* şi a *Roții*, reprezenta viitoarele obstacole. Lando încremeni când văzu ce apăruse.

— Iar Gepta! Ei bine, presupun că e logic. Vrei să vezi rezultatul final, ceasornic bătrân? Ei bine, oricum o vei face. Uite că vine. Până la urmă, nu e chiar aşa de rău. Este *Universul*. Înseamnă că vom avea o şansă în tot ceea ce vrem să facem. Să ne alăturăm rasei umane şi să vedem lumea. Ceva de genul ăsta.

— Stăpâne.

— Da, Vuffi Raa, ce este?

— Stăpâne, acel Şase de *Sabie*: aia e o călătorie încheiată?

— Asta am spus, deşi poate însemna şi alte lucruri, în alte...

— Stăpâne, călătoria noastră s-a încheiat.

Şi, într-adevăr, aşa părea să fie. Podeaua încetini când ajunseră în fața uşii impunătoare a unei camere suficient de mari pentru a parca o flotă de nave spațiale. La o distanță foarte, foarte mare, ceva ce semăna cu un altar uriaş era ridicat, toate luminile din încăperea cavernoasă fiind concentrate asupra lui.

Chiar şi de la câteva sute de metri distanță, Lando putu spune că era *Harpa Minții*. Îl dureau ochii să se uite la ea.

Capitolul 18

Nu era chiar atât de uşor.

Mai erau şi alte lucruri în interiorul sălii, în afară de podiumul sau altarul pe care se afla *Harpa Minții*, şi o replică uriaşă a *Cheii* pe care Lando o purtase până când o luase zidul piramidei.

— Ce zici de asta, Vuffi Raa?

Robotul, care ajunsese acum la înălțimea genunchiului lui Lando, privi în aceeaşi întuneric ciudat şi bine luminat care umpluse tunelul din spatele lor. Lumina era de un chihlimbariu maroniu şi părea să emane din podea. Încăperea, un vast auditoriu, era căptuşită cu ceva între sculptură şi tablouri care păreau, pentru jucător, să-i recapituleze visele din noaptea precedentă.

Aici, la intrare, forme hirsute, abia erecte, se târau de-a lungul pereților într-un marş înghețat, devenind mai drepte, mai înalte, începând să poarte lucruri în mâini, să îşi piardă învelişurile de blană, ajungând să poarte haine.

Lando şi Vuffi Raa urmară peretele din dreapta, care se curba uşor în vasta circularitate care era camera *Harpei Minții*. În momentul în care figurile de pe perete se *jucau* cu motoarele cu combustie internă şi cu rachetele, perechea parcursese doar câteva zeci de metri. Nenumărate mii de secole de istorie se aflau în fața lor.

Robotul nu vorbea. Lando se uită în jos la el. Ochiul îi strălucea ciudat – sau poate că ciudățenia era dată de iluminarea camerei.

— Vuffi Raa, m-ai auzit?

— Păi da, Lando, spuse droidul, părând să se trezească dintr-un fel de vis ambulant. Ce cred eu despre asta? La fel ca tine – că acesta este cumva centrul culturii *Sharu*. Ceea ce au lăsat în urmă din ea, cel puțin. Că *Harpa* este cumva chiar mai importantă decât am crezut noi.

Lando nu se gândise deloc la asta. Se gândise că acea cameră era un lăcaş de cult, că figurile de pe pereți erau umane – Toka –, că basoreliefurile murale aveau să le transmită povestea modului în care apăruseră pe o planetă îndepărtată şi ajunseseră în sistemul Rafa. Că undeva de-a lungul peretelui se va spune povestea despre cum i-au întâlnit pe *Sharu* şi şi-au descoperit stăpânii. Dar nu voia să aştepte asta.

— Mă duc în cealaltă parte a camerei, ajunge cu prostiile astea istorice. Vii cu mine?

Vuffi Raa se întoarse, urmându-l pe Lando fără să scoată un cuvânt.

Fu o călătorie lungă, foarte lungă. *Sharu* descoperise acelaşi secret pe care îl aveau multe culturi umane: dacă faci podelele unei clădiri publice suficient de alunecoase şi dacă le păstrezi lustruite şi alunecoase, îi vei forța pe oamenii care trebuie să meargă pe acolo să facă paşi mărunți, mărind astfel distanțele şi umilind spiritul – exact cum aveau tendința să facă tavanele înalte. Lando nu era de acord. Făcu câțiva paşi în fugă şi alunecă pe podea.

— Eee! E distractiv! Haide, tinichea bătrână, încearcă!

— Stăpâne! spuse robotul cu o voce scandalizată. Nu ai pic de respect?

Lando se opri, aruncându-i robotului o privire sobră.

— Nici măcar un grăunte – nu când îmi este impus de arhitectură.

O luă din nou la fugă, alunecând de data asta câțiva metri. Robotul trebui să se grăbească să îl ajungă din urmă. Până când reuşi, era aproape de înălțimea lui inițială.

— Lando, spuse el, apropo de arhitectură, e ceva foarte ciudat în acest loc.

Lando trebui să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea. Se aşeză pe podea.

— Ar fi în concordanță cu toate celelalte lucruri de pe aici. Ce este de data asta?

— Ei bine, de la intrare, camera părea circulară, cu un tavan înalt în formă de cupolă, şi poate o mie de metri pe podea până la altar.

Lando se uită în jur.

— Încă mi se pare aşa.

— Şi pentru vederea mea, de asemenea. Dar, verificând cu radarul şi o serie de simțuri suplimentare, camera are o formă ovoidală, ca un ou, cu un capăt mare şi unul mic. Capătul mare era intrarea. Acoperişul continuă să se apropie de podea.

Lando avu o altă sclipire din visele sale. Ceva ce spusese Vuffi Raa mai devreme îl declanşase pe primul, ceva legat de ideea că nu el, robotul, era cel care creştea, ci Lando cel care se micşora. Totuşi, dacă era adevărat – tunelul păruse să rămână de aceeaşi dimensiune pe durata călătoriei de două zile – atunci şi pasajul în mişcare trebuia să se micşoreze. La început, lui Vuffi Raa i se păruse că Lando avea o sută zece sau douăzeci de metri înălțime. Acum se întorsese la ceva mai puțin de doi. Coridoarele trebuie să se fi micşorat în consecință.

În ritmul ăsta, când vor ajunge la *Harpa Minții*, Vuffi Raa îl va depăşi pe Lando şi amândoi vor trebui să se deplaseze în patru labe pentru a ajunge la artefact.

— STAȚI! spuse o voce.

— Ce? strigară simultan Vuffi Raa şi Lando.

— NU ESTE PERMIS SĂ TRAVERSAȚI SALA.

— Ce se întâmplă dacă o facem? întrebă Lando.

Vocea făcu o pauză, părând confuză.

— EI BINE, NU SUNT SIGUR CĂ ŞTIU. NIMENI NU M-A ÎNTREBAT VREODATĂ ASTA. DAR NU ESTE PERMIS.

Lando deschise gura...

— Cine naiba eşti tu? spuse Vuffi Raa.

Lando se uită tăios la robot. Ura să i se fure replicile bune. Era exact ceea ce plănuise să spună şi el.

— PĂI, EU SUNT SALA, DESIGUR. AR TREBUI SĂ VĂ UITAȚI LA EXPONATE ÎN TIMP CE VĂ APROPIAȚI DE OBIECTUL SACRU.

— Şi e treaba ta, sugeră Lando, să te asiguri că o facem? Ei bine, să lămurim câteva lucruri, *Sală*: Am fost tras pe sfoară în tot ce s-a întâmplat până acum. Nu am de gând să las o cameră goală să-mi spună ce să fac. Acum răspunde-mi sincer: se întâmplă cuiva ceva rău sau periculos dacă nu ne furişăm de-a lungul peretelui ca nişte paraziți?

— NU, NU CRED CĂ SE ÎNTÂMPLĂ.

— Atunci cred că vom continua. Nu se întâmplă să ai o țigară, nu-i aşa?

— MĂ TEM CĂ NU ŞTIU CE VREI SĂ SPUI.

— Mă gândeam că o să spui asta. Haide, Vuffi Raa.

Continuară să traverseze întinderea largă a *Sălii*, Lando alunecând din când în când doar pentru a-şi demonstra spiritul rebel. Picioarele lui Vuffi Raa sclipeau în lumina ciudată. Lando avu un gând:

— Hei, *Sală*?

— DA? TE-AI HOTĂRÂT SĂ TE ÎNTORCI LA PERETE?

— Nu. Mă întrebam doar: cât de multe ştii despre acest loc?

— DESPRE MINE?

— Nu, despre piramidă şi despre tunelul mobil în care am fost înainte să ajungem aici.

Sala se gândi.

— FOARTE MULTE. CE ANUME AI VREA SĂ ŞTII?

— Ei bine, pentru început, ce mărime am?

Urmă o pauză foarte lungă de data asta.

— ÎN CE UNITĂȚI DE MĂSURĂ?

— Treci peste asta, atunci. Ceea ce vreau cu adevărat să ştiu este: am fost eu gigantic cu câțiva kilometri în urmă sau prietenul meu, aici de față, a fost foarte mic?

— CONTEAZĂ?

— Bineînțeles că da. Aş fi întrebat, altfel?

— Entitățile organice par să aibă o plăcere considerabilă în a face lucruri fără un scop bun, oferi Vuffi Raa. Dar în acest caz, *Sală*, aş fi şi eu interesat să ştiu.

— Corect, spuse Lando în şoaptă, aşa că noi doi putem compara notele despre fragilitățile omenirii. Joacă-ți bine cărțile, Vuffi Raa – fă-te comod cu această *Sală* şi s-ar putea să te facă cabină telefonică sau ceva de genul ăsta.

— FOARTE BINE. SCHIMBĂRILE DE DIMENSIUNE S-AU RĂSFRÂNT ASUPRA FORMELOR DE VIAȚĂ ORGANICE DE AICI. ESTE O PARTE NECESARĂ A PROCESULUI CARE CULMINEAZĂ, ÎN MOD CORESPUNZĂTOR, CU CĂLĂTORIA ÎN JURUL CIRCUMFERINȚEI SĂLII, AŞA CUM INTENȚIONA…

— Sari peste reclamă, *Sală*, spuse Lando, şi treci la explicație.

— FOARTE BINE. ACEST INSTRUMENT ESTE CAPABIL SĂ MODIFICE PROPORȚIILE MATERIEI INANIMATE, DAR TREBUIE SĂ FIE ÎN APROPIEREA VIEȚII ORGANICE. ALTFEL, ESTE ABSORBITĂ DE SISTEMELE DE ÎNTREȚINERE.

Vuffi Raa îşi descrise călătoria prin labirintul albastru şi roşu.

— Poți să-mi spui despre ce a fost vorba?

— CU SIGURANȚĂ. PERETELE TE-A CONFUNDAT CU UN MIC DISPOZITIV DE ÎNTREȚINERE ŞI TE-A DIRECȚIONAT ACOLO PENTRU REPROGRAMARE ŞI REPARAȚII. AI FOST REPARAT?

— Nu din câte ştiu eu.

Lando râse.

— Ai vreun impuls secret de a mătura sau de a duce gunoiul?

— Lando, asta e ceva serios. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat!

— Eşti supărat! Bine, recunosc, am crescut, m-am micşorat – dar te-am prins cu încă una: Mohs. *Sala* a spus *forme* de viață organice, la plural.

— DESTUL DE CORECT, DOMNULE, FLORA DUMNEAVOASTRĂ INTESTINALĂ, ALTE ORGANISME SIMBIOTICE, TOATE AU FOST MULT MODIFICATE ÎN DIMENSIUNE, APOI ADUSE ÎNAPOI LA MAGNITUDINEA NORMALĂ CA PARTE A…

— Cum rămâne cu Mohs. A mai fost o ființă umană cu noi când am intrat şi ce s-a întâmplat cu ea?

Sala rămase tăcută – într-o tăcere vinovată, dacă exista vreodată una.

Lando îşi dădu brusc seama că relațiile dintre inteligențele mecanice nu erau atât de diferite de cele dintre inteligențele organice.

— Ei bine?

Mai multă tăcere.

Lando se uită la Vuffi Raa.

— Chestia aia te-a confundat cu un gândac de întreţinere şi ţi-a afectat memoria încercând să te *repare*. De aceea nu-ţi aminteşti de Mohs. Acum se simte ruşinată.

Vuffi Raa se uită la Lando.

— Cu siguranţă sper asta, stăpâne, cu siguranţă sper asta. Ce vom face, odată ce vom ajunge la *Harpă*?

— Shhhh! Pereţii au urechi. O vom folosi în orice fel a fost intenţionată – mai degrabă, o vom duce la cineva care ştie cum să o facă şi îl vom lăsa să o facă.

— Te referi la guvernator?

— Maimuţa aia grasă? Nu, mă refer la Gepta. El este cel care spune cu adevărat când vom părăsi acest sistem mizerabil.

Merseră mai departe, încercând, din când în când, să atragă din nou atenţia sălii. Din moment ce, evident, nu dispăruse, probabil că îi ignora. În cele din urmă ajunseră la baza platformei ridicate pe care se afla *Harpa Minţii.* Nu era atât de rău pe cât prevăzuse Lando: tavanul era mult mai jos – Vuffi Raa avea acum din nou vechea lui dimensiune familiară – şi încăperea părea mai mică, dar era totuşi uriaşă şi impunătoare. La fel ca şi altarul. Înalt de o duzină de metri, acesta era tăiat dintr-o singură placă perfect transparentă din ceea ce părea a fi cristalul vieţii. Era hexagonală în secţiune transversală, cu colţuri în care practic te puteai tăia. În rest, era netedă şi fără caracteristici. Ar fi fost o urcare lungă şi dificilă.

Lando se aşeză ca să se gândească la problemă. Trusa lui de supravieţuire nu includea nici frânghie, nici ventuze, nici antigravitaţie. Creatorii acesteia anticipaseră că se va afla printre alţii – colegi soldaţi – şi împărţiseră proviziile într-un pachet care fusese vândut iniţial unei echipe întregi. Nu anticipaseră că supravieţuirea va necesita comiterea unei spargeri.

— Vreo idee, Vuffi Raa?

— Nu, stăpâne. Dacă aş fi din nou mic...

— Nu ai fost niciodată mic, îţi aminteşti? Ne-am certat pe tema asta şi ai câştigat.

— Oh, aşa e. Ai argumentat atât de convingător încât am uitat pentru o clipă.

— Vuffi Raa, cred că e primul lucru frumos pe care mi l-ai spus vreodată.

— Cu plăcere, stăpâne.

— Nu-mi spune *stăpâne*. Se mai gândi puţin, apoi spuse: Hei, *Sală*?

— POT SĂ TE AJUT CU CEVA?

— Sper că da. Cum de nu ne-ai răspuns înainte?

— ÎMI PARE RĂU, MĂ GÂNDEAM LA CEVA. POT SĂ VĂ AJUT ACUM?

— Sigur. Pilonul ăsta se retrage în podea sau ceva de genul ăsta?

— NU, MI-E TEAMĂ CĂ NU.

— Nu se întâmplă să ai o scară la îndemână, nu-i aşa?

— NU, DOMNULE, NU AŞA SUNT ECHIPATĂ.

Lando medită mult timp. În ciuda somnului îndelungat, era obosit şi flămând – raţiile din veste nu sunt tot ce pretind producătorii lor despre ele. De fapt, nu sunt nimic din ceea ce pretind producătorii lor, cu excepţia faptului că te ţin în viaţă.

— Spune! Poţi să mă faci mare din nou?

— FELICITĂRI, DOMNULE, AŢI TRECUT TESTUL. DA, VĂ POT MĂRI. DORIŢI SĂ ÎNCEP ACUM?

— Poţi să mă faci din nou normal, după aceea? Mărimea pe care o am acum –

cu condiția să fie mărimea cu care am început înainte să intrăm în piramidă?

— IMEDIAT, LA CEREREA DUMNEAVOASTRĂ, DOMNULE.

Se uită la Vuffi Raa.

— Ei bine, o luăm de la capăt.

— *Noi*, stăpâne?

— Nu începe iar cu asta! Bine, *Sală*, hai s-o facem!

De data asta fu perceptibil. Lando văzu camera şi tot ce se afla în ea micşorându-se în jurul lui, Vuffi Raa deveni mai mic, altarul mai scurt. Dură doar câteva clipe.

— Cum naiba funcționează asta, *Sală*? Credeam că ar trebui să fie imposibil – relațiile cub-pătrat şi oasele mele care nu-mi suportă greutatea peste o anumită dimensiune şi restul. De aceea m-am gândit că Vuffi Raa s-a micşorat – sunt o mulțime de probleme acolo, dar mai puține acum, cred.

— O, NICIO PROBLEMĂ, DOMNULE, începu Sala. Lando observă că vocea ei nu era deloc deranjată de schimbarea dimensiunii. *Buni ingineri, acei Sharu.* CE EŞTI TU, FĂRĂ SUPĂRARE, DOMNULE, ALTCEVA DECÂT INFORMAȚIE ORGANIZATĂ? CE CONTEAZĂ CÂT DE DENS ESTE COMPRIMATĂ ACEA INFORMAȚIE? O CARTE DE MODĂ VECHE POATE FI TIPĂRITĂ PE HÂRTIE GROASĂ, CU RÂNDURILE SPAȚIATE DUBLU. TOTUŞI, ESTE ACEEAŞI INFORMAȚIE, NU-I AŞA?

— Încerci să-mi spui că am fost oarecum *împrăştiat*? Nu sunt sigur că-mi place gândul ăsta. Ei bine, iată-ne aici. Vuffi Raa? E în regulă, nu trebuie să răspunzi. Doar ajută-mă cu chestia asta după ce o pun jos – o să fie mare.

În prezent, *Harpa Minții* se odihnea pe suprafața superioară plată a pilonului. Era o replică exactă a *Cheii*, cu excepția mărimii, şi, în starea lui actuală, Lando o simțea la fel ca pe *Cheie*. Întinse mâna să o ia, iar aceasta se desprinse fără rezistență. Apoi începu să o pună în buzunar.

— Stăpâne... nu... face... asta.

— Exact! Mi-ar strica puțin haina când m-aş micşora la loc, nu-i aşa? Bine, *Sală*, hai să mă *cobori* înapoi unde îmi este locul.

Tăcere.

— *Sală*? Hei, trebuia să mă micşorezi din nou! Treci la treabă!

Nu urmă nici un răspuns.

— Uite, *Sală*, dacă nu asculți, o să iau acest artefact obscen şi...

— OH, ÎMI PARE FOARTE RĂU, DOMNULE. MĂ GÂNDEAM DIN NOU. AM O TENDINȚĂ DIN CE ÎN CE MAI MARE SĂ FAC ASTA, PE MĂSURĂ CE TREC MILENIILE. SĂ ÎNȚELEG CĂ DORIȚI SĂ FIȚI REDUS DIN NOU.

— Ai dreptate.

Cu asta, Lando începu să se micşoreze din nou, cu *Harpa Minții* crescând simțitor în mâinile lui în timp ce făcea asta. Se aplecă uşor, lăsând-o pe podea lângă Vuffi Raa, apoi se îndrepta de spate şi îşi încrucişa brațele la piept. *Harpa Minții* era mare atunci când Lando îşi recăpătase dimensiunile naturale. Poate având un metru în cea mai mare lungime a sa, era chiar mai chinuitoare vizual decât modelul minuscul cu care se jucase la început.

— Vuffi Raa, ia un capăt din asta. *Sală*, cum ieşim de aici?

— ÎN SPATELE STÂLPULUI, DOMNULE, ŞI MULT NOROC.

— Ei bine, baftă şi ție. Poate într-o zi vor ține concerte aici.

— SPER CĂ NU, DOMNULE. ÎMI PLACE MAI DEGRABĂ PACEA ŞI LINIŞTEA.

În spatele pilonului era un zid. Încastrată în zid era o *Cheie*. *Poate că e aceeaşi*

Cheie, gândi Lando. Clădirii ăsteia păreau să-i placă micile glume de genul ăsta. Întrebarea era, cum o foloseai? Ieşea cumva din perete. Îşi luă o mână de pe *Harpa Minţii*, întinzând-o ca să atingă pe omologul ei mai mic.

Urmă o sclipire şi o gaură începu să se deschidă în perete, ca irisul unui aparat de fotografiat antic. Lando şi Vuffi Raa păşiră prin ea...

Direct pe străzile aglomerate din Teguta Lusat, în timpul zilei.

Capitolul 19

— Domnule ofițer, ceru Vuffi Raa, chemând primul polițist pe care îl văzu pe stradă. Robotul îndreptă un tentacul spre Lando. Arestați-l imediat pe acest om. Din ordinul guvernatorului.

Lando se opri, uimit. Nu se depărtaseră nici trei paşi de latura ruinei *Sharu* din care ieşiseră. Se uită înapoi – deschizătura prin care trecuseră dispăruse. Ținu la piept *Harpa Minții*, făcând un pas înapoi, încă unul, până când se lipi cu spatele de perete.

— De ce, micuțule…

— Ajunge cu asta, ordonă polițistul. Nu pot aresta un om pe baza cuvântului unei maşini. Va trebui să verific cu *Cartierul General*.

Îşi atinse partea laterală a căştii, comunicând momentan cu radioul din interior, apoi făcu semn cu o mână micii mulțimi care începuse să se adune. Lando făcu un pas mic, tăcut, în lateral. Nimeni nu păru să observe. Mai făcu unul, şi încă unul. Erau doar câțiva paşi până la un colț unde ar fi putut să…

— Domnule ofițer! strigă Vuffi Raa. Încearcă să scape!

— Mulțumesc mult, micuțule turnător!

Polițistul îşi scoase blasterul, ținându-l fix pe pieptul lui Lando.

— Ei bine, e prima dată când aud de un droid cu o astfel de autorizație de securitate, dar stai liniştit! Vom avea un mijloc de transport într-un minut, apoi vom face cu toții o plimbare frumoasă.

* * *

Biroul guvernatorului arăta cam la fel ca înainte, chiar şi în absența lui Rokur Gepta, *Vrăjitorul Tund*. Cu *Harpa Minții* pusă pe biroul de cristal, Lando se întrebă de ce nu era prezent vrăjitorul pentru a revendica premiul pe care îl căutase atât de avid.

Nu se întrebă prea mult timp.

— Bună ziua, spuse Duttes Mer, intrând prin dreapta şi aşezându-se uşor în scaunul său. Văd că aveți obiectul. Foarte bine. Totuşi, ai putea să-mi spui un lucru mic, dacă ai fi atât de amabil.

Lando se afla din nou între doi dintre polițiştii din Teguta Lusat. De data asta, Vuffi Raa era prezent, stând lângă biroul guvernatorului.

— Orice vreți, zise Lando, încercând din răsputeri să fie vesel şi nereuşind.

— *Unde ai fost mai exact în ultimele patru luni?*

Guvernatorul se calmă, îşi îndreptă eşarfa, apoi clipi.

— Patru luni? întrebă Lando, clătinându-se când auzi evoluția aceea uluitoare – deci asta era! Diferența de timp. Ceea ce lui i se păruseră câteva zile fusese de fapt de şaizeci de ori mai lung. Guvernatorule, nu m-ai crede dacă ți-aş spune. Întreabă-ți prietenul trădător de aici. Îți va spune el, doar dacă nu e un mincinos congenital.

— Nu fi prea dur cu droidul, căpitane. A făcut ceea ce a fost programat să facă: să joace rolul *Emisarului* astfel încât băştinaşii să te ajute să găseşti *Harpa*. De asemenea, să-mi raporteze imediat ce *Harpa* va fi în posesia ta. Se pare că am avut noroc în această privință. Cum se face că ai zburat spre Rafa V şi te-ai întors aici fără

să fii detectat de senzorii de apărare planetară? Chiar avem un sistem frumos şi modern, să ştii.

— Spune-i tu, Vuffi Raa, din moment ce oricum eşti gură spartă.

— Domnule, spuse robotul, *Sharu* par să aibă o metodă de transport a materiei. Nu sunt sigur când a avut loc tranziția şi mi s-a spus că ați pierdut urma telemetriei mele în momentul în care am intrat în piramida de pe Rafa V. Trecerea ar fi putut avea loc oricând după aceea, de la peretele interior al piramidei până la deschizătura prin care am păşit pe strada de aici din Teguta Lusat.

Guvernatorul îşi bătu degetele butucănoase împreună.

— Ei, bine, bine. Un bonus tehnologic, dacă îi putem desluşi secretul. Între timp, aşa cum am spus, este un noroc neaşteptat. Vezi tu, Căpitane, colegul meu orbitează Rafa V chiar în acest moment, aşteptând apariția ta acolo. Ha, ha. Eu sunt aici. Şi am *Harpa Minții.* Se pare că şi eu sunt un jucător norocos, nu crezi?

Lando ridică indiferent din umeri. Nu avea să iasă bine, orice ar fi făcut, şi nu avea niciun rost să-i dea satisfacție grăsanului.

— Haide, Căpitane, gândeşte-te: Rokur Gepta a angajat un antropolog – unul adevărat, atenție, cu acreditări autentice – pentru a investiga sistemul. Bietul om a crezut că lucrează pentru mine, ceea ce ne-a dat ocazia să ne însuşim salariul lui din fondurile Imperiale şi i-a oferit lui Gepta plăcerea rătăcirii pe care pare să o prețuiască atât de mult. Între timp, am întins o mică capcană. În schimbul ofertei unui nou loc de muncă, odată ce investigațiile sale de aici se încheiau, antropologul a plecat pe Oseon 2795 în căutarea, ei bine, să spunem a unui individ îndeajuns de credul care să facă treaba pentru noi.

Era interesat fără să vrea şi fiind conştient că dorința lui Mer de... ce anume... *aprobare?* i-ar putea arăta o cale de ieşire din încurcătură, Lando întrebă:

— De ce nu ți-ai angajat un alt fraier – sau nu l-ai lăsat pe savantul tău îmblânzit să obțină *Harpa Minții* pentru tine? De ce eu, şi de ce m-ai băgat în asta, în loc să ieşi pur şi simplu şi să...

Guvernatorul râse.

— Cunoşti legendele. Trebuia să fie un *aventurier rătăcitor* din stele, un străin pentru Toka, cineva pe care nu-l văzuseră cotrobăind, înregistrându-le cântecele şi aşa mai departe. Şi adevărul. Căpitane, dacă ai fi ştiut adevărul despre *Harpa Minții,* ți-ai fi asumat puterea absolută asupra minților tuturor celor din sistem, în locul meu. Asta e o altă greşeală pe care a făcut-o stimatul meu coleg. Prin urmare, am căutat un căpitan de cargobot cu mult noroc – şi pe Oseon 2795 toată lumea e fără noroc – într-un loc în care am, ăă, cooperarea forțelor de ordine locale. Te-am lăsat să crezi că ai câştigat robotul şi te-am pus într-o situație în care a trebuit să fugi...

— Oh? întrebă jucătorul pe sub sprâncenele ridicate. Ei bine, să presupunem că aş fi fugit în sistemul Dela, aşa cum intenționam, sau pur şi simplu...

— A existat *comoara* ca stimulent, plus faptul că ai avut un bun valoros de revendicat în cazul droidului, aici de față. Şi, desigur, dacă nu ai fi venit, *Ottdefa* Osuno Whett ar fi găsit pur şi simplu o nouă persoană. Ai fost primul nostru ales – sunt destul de mândru de *Ottdefa.*

Lando scutură resemnat din cap.

— Am înțeles. De aceea a fost Vuffi Raa lăsat aici: dacă ți-ai fi ratat şansa cu mine, iar eu l-aş fi avut în posesia mea pe Oseon, ai fi pierdut un bun valoros, în timp ce orice biet ticălos care ar fi muşcat momeala ta...

— Exact. Sunt mulţumit că apreciezi subtilitatea înşelătoriei. Asta va fi tot. Ofiţeri, luaţi-l de aici.

Lando nici nu avu timp să protesteze. Poliţia îl scoase din birou, îl târî de-a lungul coridorului şi îl coborâră pe scări până la un crucişător plutitor care îl aştepta. Străbătură străzile până la marginea oraşului, unde intrară printr-un gard de forţă aflat în jurul unei serii de clădiri din plastic ondulat.

— Daţi-i tratamentul obişnuit, îi spuse unul dintre ofiţerii anonimi cu vizor unui bărbat gras îmbrăcat într-o tunică murdară. Vei avea actele mâine dimineaţă.

— Foarte bine, radie grăsanul.

Era scund şi avea un aspect unsuros, dar neuro-biciul dintr-o mână şi blasterul militar din cealaltă adăugau ceva personalităţii sale. Crucişătorul se îndepărtă.

— Bine ai venit în *Colonia Penală Rafa IV*, rânji grăsanul.

* * *

Miezul nopţii.

Ascultând incantaţiile Toka, Lando stătea întins pe un pat cu scânduri de oţel dintr-o celulă cu gratii. Prizonierii din afara lumii ocupau celulele de pe o parte a coridorului; Toka împărţeau o cuşcă descuiată pe cealaltă parte. Lando era un caz neobişnuit prin faptul că celelalte trei paturi din celula lui erau neocupate. Se gândea că guvernatorul nu voia ca el să vorbească până nu era *procesat* – orice ar fi însemnat asta. Să spună că i se păreau enervante incantaţiile băştinaşilor ar fi fost un eufemism dezastruos. Era destul de neplăcut în sine, dar în plus îi amintea de Mohs – omuleţul care nu era acolo. Dacă fusese vreodată. Întrebarea îl deranja pe jucător aproape la fel de mult ca şi situaţia lui actuală.

Mai mult, poate, pentru că mai fusese în închisoare. Mai puţin, poate, pentru că nu se confruntase niciodată cu o condamnare pe viaţă. Şi, spre deosebire de ceilalţi puşcăriaşi proaspăt sosiţi în celulele din jurul lui, ştia ce înseamnă asta, gustase deja din experienţa în care mintea cuiva era suptă de copacii din care se recoltau *cristalele*.

Şi amintirile lui despre Mohs erau clare; incantaţia de pe hol nu era în niciun fel incompatibilă cu ele. Limba îi era tulburător de familiară. Aproape că îşi putea imagina că o înţelegea. Nu era pentru prima dată când se gândea că era o versiune coruptă a unei limbi vorbite într-un loc în care fusese cândva. Dacă şi-ar putea aminti...

* * *

— Hei, scularea!

Grăsanul avea prieteni, cel puţin cinci, înarmaţi şi ei cu blastere şi bice. Se plimbau în sus şi în jos prin faţa celulelor cu gratii, strigând ca să-i trezească pe prizonierii din afara lumii. Toka plecaseră deja, undeva în timpul nopţii.

Lando gemu, întorcându-se. Înainte să-l bage în celulă, îi luaseră hainele, înlocuindu-le cu pijamale din pânză nespălată, ţesute grosolan. Acum i se ordonase să îşi scoată chiar şi acea minimă îmbrăcăminte. Află repede de ce. Doi dintre gardieni îşi lăsară armele la o parte, puseră un furtun de incendiu uriaş în faţa celulelor şi îl porniră. Lando fu împins în spatele celulei, unde se lipi de peretele de tencuială aspră şi alunecă pe podea, protejându-şi ochii de jetul de apă.

Fluxul trecu în celula alăturată. Se ridică ţeapăn, punându-şi cămaşa la loc –

nu avusese timp să se dezbrace până la capăt înainte ca apa să-l lovească – şi se întrebă ce va urma.

Nu trebui să aştepte mult.

— În regulă, prizonieri, strigă grăsanul, vom deschide celulele într-o clipă, iar voi veți ieşi afară şi veți sta în poziție de drepți, până vi se va spune altfel. Apoi veți întoarce fața spre stânga şi veți mărşălui, câte unul şi în tăcere, spre autobuzul care aşteaptă. Dacă ieşiți din rând, dacă rostiți măcar un singur cuvânt, sunteți morți pe loc.

Din fericire, Lando oricum nu avea pregătită nicio replică tăioasă.

Uşa se deschise cu un clinchet. El ieşi şi rămase în picioare, tremurând în briza dimineții. Aruncă prima privire asupra complexului şi, după ce se uită în jur, decise că nu voia să-şi facă un obicei din asta. Înghesuită într-un colț dintre două clădiri *Sharu* din plastic, înalte de sute de metri şi de neescaladat, curtea era împrejmuită pe celelalte două laturi. Pământ gol, o mână de mici blocuri de celule cu un etaj şi o clădire administrativă. *Casă, dulce casă* pentru tot restul vieții lui.

Pe naiba, îşi jură Lando. Va fi liber. Avea datorii de plătit.

Ordinul fu dat. Viră elegant spre stânga, mergând în spatele unei jumătăți de duzină de alți prizonieri până la autobuz, unul vechi, condus de un alt deținut. Fustele lui de aer erau pătate şi zdrențuite. Urma să fie o călătorie dură în dimineața asta.

Pământul începu să se zguduie. De-a lungul complexului, pământul se ridică precum valurile oceanului, lovind blocurile de celule şi făcându-le bucăți, apoi sfâşiind clădirea administrativă şi răsturnând autobuzul plutitor. Omul din el țipă.

Mai mulți deținuți alergară să-l ajute pe şoferul blocat, iar gardienii strigară la ei. Unul dintre bărbații în uniformă deschise focul, trimițând un deținut în flăcări care fură oglindite de cele care izbucniră brusc de la o conductă de combustibil care se scurgea într-o clădire din partea cealaltă a curții.

Lando rămase pe loc, apoi se hotărî să se lase jos, din moment ce cutremurul amenința oricum să îl silească, iar şansele de a fi împuşcat erau mai mici. Deodată, o siluetă în uniformă de polițist orăşenesc, cu vizor la cască, se apropie clătinându-se de director sau ce-o fi fost el. Lando îl auzi vorbind peste zgomot, vuiet şi țipete.

— Omul ăsta va fi predat pentru interogatoriu suplimentar!

Degetul blindat îl arătă pe Lando. Gardianul şi polițistul se sprijiniră unul de altul pentru a rămâne în picioare.

— Nu am nicio autorizație! Este al meu! Nu poate aştepta?

— Guvernatorul îl vrea imediat! Era o amenințare bruscă în vocea polițistului. Ceva legat de o grămadă de polițişti pe care a încercat să îi părăsească pe Rafa XI acum patru luni.

— Atunci, chiar vă rog, luați-l!

Asta fu tot ce avu de spus grăsanul. Apoi se clătină şi căzu. Polițistul se feri în spate, apoi veni după Lando.

— Să mergem!

Prinzându-l pe Lando de pijama, polițistul îl duse spre o maşină de poliție care aştepta şi care fusese lăsată lângă blocul de celule.

— Intră!

Apoi trecură în goană prin poarta care atârna deschisă pe o singură balama. Nu că ar fi contat: gardul de forță era la pământ, chiar şi sistemul său de alimentare auxiliară fiind distrus de cutremur. Maşina se legănă şi se clătină, virând la dreapta şi pornind în viteză pe drum.

— Hei, bătrâne, ăsta nu e drumul spre Teguta Lusat! strigă Lando.

Încremeni când trecură de un colț şi se repeziră spre zona rurală.

— Ce-ți pasă ție? Taci şi vezi-ți de treaba ta!

— Asta face să fie treaba mea?

Polițistul se uită în jos să vadă ce îl apăsa într-o parte. Era propriul său blaster. Apoi ridică un cap cu vizor spre tânărul jucător.

— Foarte bine. Cred că nu aveai nevoie de salvare, până la urmă. Vrei să te întorci şi să ai toată *gloria* doar pentru tine?

— Despre ce vorbeşti? ceru Lando. Opreşte maşina asta şi dă-ți casca jos. Vreau să văd cu cine vorbesc!

Crucişătorul încetini conform ordinului. Se opriră în mijlocul drumului şi aşteptară o replică a cutremurului. Lando îndreptă blasterul spre fața polițistului.

— Bine, scoate casca.

Mâinile înmănuşate se ridicară, apucară casca şi o ridicară. În locul unui cap care ieşea prin guler, era – un şarpe! Un şarpe cromat.

— Pot să ies din uniforma asta, stăpâne? E foarte incomodă.

— Vuffi Raa! Tu, micuțule – dar ce se întâmplă aici? De ce mă salvezi?

Scăpând de restul uniformei de gardian – mersese pe două tentacule, folosind două pe post de brațe, iar al cincilea pe post de simulacru de cap – Vuffi Raa îşi asumă o poziție mai normală în spatele comenzilor.

— Stăpâne, am fost programat de la început să te trădez şi să nu-ți spun despre asta. Dar tu eşti stăpânul meu, Lando, şi, de îndată ce programul s-a epuizat, m-am eliberat. Şi iată-mă aici. Trebuie să plecăm de pe planeta asta, din sistem, şi repede.

— Ştiu.

— Ştii? Cum?

— Visele, cântecul pe care l-am auzit noaptea trecută. Este un vechi dialect Trammic – limba rasei Toka. Am fost pe Tramffiis III acum câțiva ani. Încă nu înțeleg prea bine limba, dar se pare că subconştientul meu a făcut-o. M-am trezit în această dimineață ştiind adevărul despre *Harpa Minții* şi ştiu că trebuie să plecăm imediat din acest loc.

— De ce, stăpâne?

— Nu-mi spune *stăpâne*. Pentru că, odată ce porneşte muzica, acest sistem nu va mai fi niciodată la fel.

— Atunci trebuie să plecăm acum, stăpâne. Duttes Mer foloseşte *Harpa*. De asta este cutremur.

Capitolul 20

Nefiind chiar un ticălos din romanele de ficțiune, Duttes Mer nu jubilase şi nu-i divulgase planurile lui Lando Calrissian, care fusese învins. Pur şi simplu se debarasase de el, cât mai repede şi mai curat posibil.

Greşeala pe care o făcuse – prima, în orice caz – fusese atitudinea sa față de servitori. Servitorii Toka erau practic invizibili pentru el, băuturile şi trabucurile apăreau pur şi simplu lângă cotul lui, şi asta, credea el, era aşa cum trebuia să fie. El era guvernatorul, la urma urmei. Droizii erau şi mai invizibili.

Aşa că Vuffi Raa stătuse la vedere în biroul guvernatorului în timp ce acesta făcea un apel transspațial către Rokur Gepta.

— Ahhh, tu eşti, stimatul meu vrăjitor. Am veşti.

— Ce este, Mer? Ar fi bine să fie bune!

— Îți place şederea pe orbită în jurul unei planete deşertice uscate?

— Nava mea este mult mai confortabilă decât grămada aia de cărămizi pe care o numiți oraş. Continuă, domnule guvernator, începi să mă înfurii!

Guvernatorul se întinse după receptorul comunicatorului său, îl trase pe un cablu retractabil şi îl îndreptă spre vârful biroului său.

— Vezi ceva ce recunoşti, Gepta?

Pe ecran, ochii vrăjitorului se umplură, pe rând, de uimire, lăcomie şi furie.

— *Harpa Minții!* Cum ai...

Guvernatorul chicoti.

— Contează doar că am făcut-o, Gepta, şi că tu eşti la milioane de kilometri de aici. Vezi tu, povestea pe care i-ai spus-o lui Calrissian – că *Harpa* este *instrumentul suprem al muzicii* – poate că a fost suficient de bună pentru el, dar povestea pe care mi-ai spus-o despre faptul că ar fi o modalitate de control asupra tuturor Toka nu am uitat-o niciodată. Un astfel de lucru ar fi util din punct de vedere comercial, dar asta, indică el *Harpa*, este mult, mult mai mult decât atât.

— Ce vrei să spui, Mer?

— Şi eu sunt capabil să angajez investigatori, dragul meu fost partener, şi am urmat calea cea mai înțeleaptă: angajarea ta. Aminteşte-ți că am puterea de a comuta sentințele, de a ordona grațierea. Ştiu adevărul: că *Harpa Minții* este un instrument capabil să controleze fiecare minte din sistem – posibil chiar şi dincolo de el. Şi instrumentul este al meu!

— Nu încerca, Mer, nu ştii ce faci!

Panica era evidentă în vocea vrăjitorului.

— Dimpotrivă, dragul meu...

— Nu! Nu înțelegi! *Harpa Minții* va...

Guvernatorul zâmbi binevoitor.

— Îmi va da putere absolută, chiar şi asupra ta. Îți sugerez ca, dacă nu vrei să simți această putere, să-ți scoți nava de pe orbită şi să părăseşti sistemul meu. Asta ți-ar putea aduce cel puțin câțiva ani.

— Mer – te avertizez încă o dată: nu ai cunoştințele necesare pentru a...

Click.

* * *

Când se ivise ocazia – care nu apăru decât în toiul nopţii – Vuffi Raa se furişase din birourile guvernatorului, furase o uniformă de la spălătoriile paznicilor, piratase un vehicul de poliţie în curtea de întreţinere şi plecase să-l salveze pe Lando.

— Îţi sunt recunoscător, Vuffi Raa, bătrâne infractor, dar am încredere că vei înţelege reziduul de scepticism care rămâne în mine.

Se întorceau în oraş cu o viteză moderată, legală şi discretă. Mai simţiseră câteva cutremure, dar nimic cum fusese primul.

— Înţeleg, recunoscu Vuffi Raa, şi presupun că a vă spune că am fost programat să vă trădez este cam la fel cu a spune o fiinţă umană că nu s-a putut abţine. Ei bine, am venit să te salvez în semn de răscumpărare.

Lando se gândi la asta.

— Foarte bine, şi ca să-ţi arăt buna mea credinţă, ai putea la fel de bine să ştii că Rokur Gepta şi Duttes Mer se înşeală amândoi în legătură cu *Harpa Minţii.*

Vuffi Raa opri brusc maşina în timp ce se apropiau de marginea oraşului Teguta Lusat.

— Ce?

— Aşa este. Şi trebuie să ajungem în port şi să furăm ceva care să ne scoată din sistem, dar repede.

— Stăpâne, sunt de acord să ieşim. Nu vrei ca mintea ta să fie controlată, mai ales de o fiinţă ca guvernatorul! Crede-mă, ştiu asta. Dar dacă se înşeală...

— Va fi mai rău, Vuffi Raa. Singurul meu regret e că am lăsat *Şoimul* pe Rafa V.

— Stăpâne, au trecut patru luni. Mer a adus *Şoimul* înapoi. Încărcătura sa de *cristale ale vieţii* nici măcar nu a fost descărcată, pentru că, până când am reapărut în Teguta Lusat, Gupta şi Mer nu ştiau dacă n-ar putea fi nevoiţi să negocieze cu tine.

— Ce? De ce nu mi-ai spus? Nu s-a gândit să-i repare motoarele, nu-i aşa?

După o pauză lungă, droidul răspunse:

— Nu, stăpâne, am făcut eu asta, primul lucru în drumul spre Rafa V.

Lando nu spuse nimic. Dacă şi-ar fi dat seama atunci de amploarea muncii droidului, poate că ar fi decolat şi ar fi sărit peste ultimele patru luni petrecute în interiorul ruinelor *Sharu.*

— Ei bine, spuse el iritat, hai să mergem în port!

— Da, stăpâne.

* * *

La bordul crucişătorului dezafectat *Wennis*, părăsind orbita lumii Rafa V, se luase o decizie. Rokur Gepta stătea pe un fotoliu special de accelerare, fiind legat pentru călătoria care îl aştepta. Nava din cală nu era o navă de salvare, ci o bătrână navă luptă Imperială, recondiţionată ca navă cercetaş. Putea face călătoria spre Rafa IV într-o treime din timpul navei-mamă. Dacă ocupantul putea suporta forţele G implicate.

Precauţiile de siguranţă erau în primul rând în beneficiul echipajului, reflectă Gepta. El nu avea nevoie de ele, dar era periculos pentru ei să ştie asta. Când ultima curea şi ultima bucată de bandă fură puse la locul lor şi trapa fusese fixată, se relaxă,

aşteptă tic-tac-ul şi nu mişcă niciun fir de păr când ceea ce ar fi putut răni grav o simplă fiinţă umană trecu inofensiv prin corpul său.

Urma să ajungă în Teguta Lusat într-o oră.

* * *

Duttes Mer se uită în jos la *Harpa* de pe birou, speriat să încerce din nou, dar disperat să stăpânească chestia aia ciudată, înainte ca Gepta să nu se poată întoarce şi să i-o ia. Nu-şi făcea iluzii. Dacă nu putea controla acea minte, împreună cu milioane altele, era condamnat. Îşi puse din nou mâna scurtă pe axul central al *Harpei*, îşi înăbuşi un val de teamă şi încercă să se concentreze.

* * *

— Stăpâne!

Vuffi Raa se agăţă de comenzi în timp ce drumul încerca să-i *scuture* ca un câine ud. Lando apucă imediat capetele unei centuri de siguranţă, încercând să le prindă împreună în timp ce vehiculul de poliţie se clătina şi se legăna.

— Asta nu e bine! strigă el, renunţând în cele din urmă la efort.

— Uite, hai să fugim!

Porţile spaţioportului se aflau la doar câteva sute de metri distanţă, iar ei parcurgeau de două ori mai greu acea distanţă împleticindu-se înainte şi înapoi pe şosea. Lando lovi uşa, se rostogoli afară, se ridică în picioare şi fugi spre poartă. Lui Vuffi Raa, aflat chiar în spatele lui, nu-i luă deloc timp să-l ajungă din urmă.

Un gardian, aflat departe de postul său de pază care se clătina, stătea în picioare la poartă, îndreptând un blaster spre Lando.

— Stai! Jefuitorii vor fi împuşcaţi!

— Nu sunt jefuitor, strigă Lando în timp ce se apropia de paznic.

Amândoi erau destul de ocupaţi să rămână în picioare.

— Sunt Căpitanul navei ăleia, *Şoimul Mileniului*, şi trebuie să o scot de acolo înainte să fie distrusă ca tot ce se află pe planeta asta!

Blasterul ajunse la nivelul ochilor lui Lando.

— Nava aia e sub sigiliul guvernatorului. Nu poţi...

Lando făcu un pas mai aproape. Gardianul trase, dar, clătinându-se aşa cum o făcea, nu reuşi decât să ardă o fâşie de-a lungul drumului. În acel moment, Lando ajunse suficient de aproape ca să apuce arma, să o împingă în sus şi să-l lovească pe celălalt bărbat cu pumnul în plexul solar. Armura flexibilă era pentru proiectile şi raze de energie. Nu era deloc o protecţie împotriva unui om neînarmat. Gardianul se frânse. Lando îi luă pistolul, adăugându-l armei pe care o luase la lagărul de muncă.

— Să mergem!

Alergară spre *Şoim* şi, în timp ce se apropiau de el, rampa de îmbarcare coborî încet, ca şi cum ar fi fost bineveniţi. Cu precauţie, Lando şi Vuffi Raa urcară pe planul înclinat. În vârf, tot bătrân şi ridat, dar cu o tunsoare elegantă şi un costum scump de afaceri, stătea Mohs, *Marele Cântăreţ* Toka. Acolo unde fuseseră ochii lui distruşi străluceau acum o pereche de ochi electronici multicolori faţetaţi, ca ai unui păianjen psihedelic uriaş.

* * *

Duttes Mer privea resemnat obiectul extraterestru de pe biroul său.

De două ori până acum, urmând procedura mentală transmisă de sociologii captivi ai lui Gepta, încercase să obțină controlul *Harpei* şi astfel...

Îşi trânti mâna pe birou, făcând obiectul să sară. Nu voia să încerce din nou; tot ce părea să facă era să provoace cutremure care amenințau să distrugă clădirea administrativă. Nu ştia cum, dar ştia un lucru: Rokur Gepta venea.

Oamenii de la radarul spațioportului îi confirmaseră acest lucru, chiar înainte ca liniile de comunicații să moară. O navă mică, extrem de rapidă, era la nu mai mult de douăzeci de minute de aterizare. Mer bănuia că Gepta nu avea nevoie de facilitățile portuare; exista un spațiu larg şi plat deasupra clădirii administrative. Se potrivea de minune pentru aterizare. Apăsă pe butonul sistemului de anunțuri.

— Dă-mi-l pe căpitanul gărzii!

La început nu răspunse nimeni. Apoi, o secretară îngrozită îi spuse:

— Domnule, contingentul de gardă a părăsit clădirea din cauza cutremurelor. Eram pe cale să plec şi eu...

— Dacă pleci, o să te împuşc. Cheamă-i pe cei patru oameni care au fost la Rafa XI. Sunt în arest la domiciliu aici, în clădire. Spune-le să urce pe acoperiş şi – nu contează, o să le spun chiar eu!

Încă o dată, se uită la *Harpă*. Ar fi fost bine să funcționeze de data asta.

Rokur Gepta urma să ajungă în curând.

* * *

— Iertați-mi apariția dramatică, Căpitane Calrissian, spuse Mohs în timp ce îi conducea pe coridorul curbat spre carlinga *Şoimului*, dar încep să se întâmple unele lucruri, iar eu sunt prea ocupat ca să fiu altceva decât dramatic.

— Ştiu, spuse Lando, aruncându-se în scaunul din stânga.

Apăsă câteva comutatoare şi îl ajută pe Vuffi Raa să parcurgă lista de verificare înainte de zbor. Era o listă lungă, mult prea lungă pentru confortul lui.

— Ştiu totul – dar acum sunt şi eu cam grăbit.

Mohs păru nedumerit, apoi se relaxă şi zâmbi.

— Ah, da. Ai pus piesele cap la cap. Toată viața mea am fost instrumentul strămoşilor mei, am primit ordine – *Vocile Zeilor* – am fost purtat încoace şi încolo la porunca lor. Era terifiant pentru sălbaticul care eram, de exemplu, să trec pe lângă un zid antic, aşa cum am făcut în noaptea aceea în Teguta Lusat, şi să apar o clipă mai târziu, la leghe distanță, în mijlocul unei adunări a poporului meu. Îmi cer scuze, de asemenea, pentru că am dispărut din tunel; scopul său era educația elementară, vedeți, iar eu m-am înscris şi am trecut la lucruri mai înalte.

Îşi trecu absent vârful unui deget peste ochii săi bizari.

— Decizia a fost luată pentru mine, iar eu...

— Nu ai avut de ales în privința asta? întrebă Lando. Se uită la Vuffi Raa. Se întâmplă multe din astea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce este lumina aia roşie de pe panoul de susținere a vieții! Poftim, hai să trecem peste...

— Nu eşti în pericol, zâmbi Mohs. Voi doi m-ați ajutat, iar acum vă voi ajuta eu pe voi. Nu vrem să vă facem niciun rău.

— Grozav. Te poţi apăra de guvernator şi de prietenul lui, vrăjitorul?

— Pot să spun că guvernatorul este singur, încercând să folosească *Harpa*, în timp ce Gepta este pe drum de la Rafa V. Ar trebui să coboare în câteva minute, dar nu va veni la spaţioport.

Lando se întoarse să se uite la bătrânul care nu mai era încovoiat şi zbârcit. Era încă bătrân, dar asta îi conferea acum demnitate şi autoritate.

Tatuajul *Cheii* – *Harpa Minţii*, îşi dădu seama Lando – era mai întunecat acum, ieşind în evidenţă mai clar pe fruntea bătrânului. Practic strălucea.

— Mai sunt şi alţii ca tine? întrebă Lando.

— Nu, Căpitane, eu sunt singurul. Eu sunt tot ce mai există din generaţia mea. Povara urma să fie transmisă altcuiva anul viitor, dar iată-mă aici.

— Stăpâne, despre ce vorbeşte?

— Linişte, Vuffi Raa. Ai grijă la temperatura din reactorul ăla!

— Te asigur, căpitane, că totul este sub control. Ţi-ai da seama de asta, dacă ne-ai cunoaşte cu adevărat secretele.

— Vă cunosc secretele, Mohs, crede-mă. Nu au existat niciodată colonişti pre-Republicani aici, nu-i aşa?

— Corect, Căpitane.

— Dar ce vrei să spui, stăpâne? Dacă..

— Nici nu au existat cu adevărat Toka. Sau asta înseamnă că vă dau de gol?

— Stăpâne...

— Linişte! Voi sunteţi *Sharu*. Este scris pe toţi pereţii din interiorul piramidei. Sunteţi umanoizi şi foarte, foarte avansaţi. Nu ştiu ce v-a speriat pentru a accepta această mascaradă şi sunt gata să pariez că nici voi nu ştiţi!

— Stăpâne, te rog să-mi explici...

— În regulă, în regulă. Mohs mă va corecta dacă greşesc. Abia dacă înţeleg *Trammicul* contemporan, darămite o versiune antică – şi complet sintetică. Dar asta este esenţa: ceva destul de înfricoşător îi ameninţa pe *Sharu*. Ceva căruia îi plăcea să înghită culturi hiperavansate, dar care nu s-ar fi deranjat cu sălbaticii. Astfel, a fost creat un vast sistem informatic. Asta sunt toate aşa-numitele ruine din sistem. *Sharu*, înainte de ameninţare, trăiau în oraşe nu foarte diferite de ale noastre, şi probabil că sunt ascunse sub arhitectura monumentală – împreună cu inteligenţa *Sharu*. Dă-mi o clipă lista de verificare.

— Foarte bine, Căpitane, foarte bine.

— Sigur că e bine. Livezile cu *cristalele vieţii* nu au fost create pentru a creşte inteligenţa sau longevitatea. Au fost create pentru a le absorbi de la populaţie. Pun pariu că trei sferturi din minţile tuturor oamenilor de pe planetă sunt stocate în acea piramidă şi în alte clădiri asemănătoare. Asta pentru ca şi generaţiile următoare să fie deghizate în sălbatici. Dar, când *cristalele* au fost separate de copaci de către colonişti, acestea au absorbit mici cantităţi de inteligenţă şi forţă vitală din mediul înconjurător, apoi le-au redat celui care purta cristalul – un efect accidental şi neaşteptat.

Bătrânul aprobă din cap.

— Recoltarea lor de către colonişti nu a făcut niciun rău. Ceea ce era cu adevărat valoros a fost stocat în clădiri.

— Clădirile, continuă Lando, ar putea fi cel mai mare sistem informatic creat vreodată. Când a fost fondată această colonie, computerul a căutat în arhivele noastre, a găsit o navă de colonie pre-Republicană dispărută şi a decis să folosească asta ca

poveste de acoperire. *Sharu* – reduşi la simplii Toka – erau nişte sărmane brute sălbatice, *rupte* de experienţa lor cu puternicii *Sharu*. Pur şi simplu nu puteam pricepe. De ce se temeau *Sharu*? Cum puteau fi atât de puternici, şi totuşi…

— Încă nu ştiu răspunsul la această întrebare, Căpitane. A fost şters din înregistrări, din pură teroare, cred. Mă îngrijorează asta.

— Ar trebui să te îngrijoreze. Gata, Vuffi Raa?

— Cred că da, stăpâne. Da, suntem gata.

Un alt cutremur zgudui nava.

— Mer încearcă din nou să folosească *Harpa*. Dar va fi dezamăgit. E o capcană, nu-i aşa, Mohs?

— Mă tem că da, recunoscu bătrânul cu gravitate. Legendele au fost răspândite printre semenii mei pentru a atrage membrii unei alte specii inteligente să găsească şi să folosească *Harpa*. În acest fel, am fi ştiut că este sigur să ieşim din ascunzătoare.

— Sistemul vostru uriaş de calculatoare va regurgita toate acele inteligenţe pe care le-a stocat timp de mii de ani, *capacele* vor fi ridicate de pe oraşele voastre – vor fi o mulţime de mişcări de pământ pe aici, nu-i aşa?

— Peste tot în sistem.

— Şi când praful se va depune, *Sharu* vor avea din nou controlul. Ei bine, având în vedere guvernatorul şi natura coloniei de aici, nu se poate întâmpla prea curând pentru mine. Noi plecăm. Mai bine pleacă şi tu, Mohs. Aş spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar nu-mi place să fiu folosit, de guvernatori, vrăjitori sau reprezentanţi ai unor civilizaţii semi-pierdute.

* * *

Rokur Gepta se năpusti asupra clădirii de birouri a guvernatorului. Aşa cum se aştepta, gărzile erau postate peste tot pe terenul de aterizare în miniatură. Le îndepărtă cu o rafală a blasterelor navei şi se aşeză uşor printre resturile fumegânde. Pământul tremură din nou şi de data asta nu se opri. Gepta se grăbi să coboare la biroul de la ultimul etaj. Împinse uşile într-o parte şi intră într-o explozie de strălucire. Gepta fu aruncat în peretele coridorului în timp ce energia se revărsa în jurul lui. Îşi miji ochii, şi folosi alte protecţii, uitându-se scurt prin biroul guvernatorului.

Harpa Sharu strălucea mult prea tare pentru a fi privită, chiar şi de vrăjitor. În spatele ei, cu mâinile sale grase înfăşurate în jurul bazei, stătea guvernatorul, cu gura şi ochii larg deschise, îngheţat, paralizat. Şi condamnat.

Chiar în timp ce Gepta privea, atât guvernatorul, cât şi *Harpa* începură să se topească şi să fuzioneze, inundând camera şi sala cu radiaţii mortale. Îşi puse în mişcare picioarele şi fugi înapoi în timp ce cutremurele de pământ se intensificau. Era o scenă ca din iad. Peste tot, până la orizont, formele uriaşe lăsate de *Sharu* se mişcau, fuzionau şi se topeau ca *Harpa* sau, uneori, se distrugeau destul de spectaculos.

Altceva se ridica din dărâmături, ceva ce Gepta nu voia să vadă. Sări în nava sa, dar se răsturnă de pe acoperiş înainte să o facă să zboare cum trebuie. În faţă, spre portul spaţial, un obiect ciudat în formă de crustaceu se ridica de pe pistă.

Gepta blestemă.

Întoarse nava de vânătoare, apoi o îndreptă direct spre *Şoimul Mileniului*. Se apropie, se apropie, apoi puse degetul mare pe butonul de tragere, ţinta fiind pe cargobotul care nu bănuia nimic.

Se întâmplară două lucruri.

La bordul *Şoimului*, un alt deget apăsă pe un alt buton. Energia se îndreptă spre nava de luptă pe care Vuffi Raa o observase aterizând pe acoperiş. Radarul *Şoimului* era bun şi amândoi fuseseră atenţi la resturile zburătoare.

Poate că încă nu sunt un pilot prea bun, dar ştiu să trag, gândi Lando.

Aproape simultan, un mic obelisc *Sharu* explodă sub nava de vânătoare a lui Gepta, aruncând fragmente în mica navă. Explozia zdruncină nava de luptă, dezactivând-o şi aruncând-o din calea salvei lui Lando.

Câteva secunde mai târziu, Rokur Gepta ieşi din epavă în timp ce *Şoimul Mileniului* se îndepărta, în siguranţă şi cu o încărcătură preţioasă: ultimele *cristale ale vieţii* recoltate vreodată în sistemul Rafa. Lando avea să fie foarte, foarte bogat.

Gepta strânse pumnul spre nava care pleca.

Într-o zi...

SFÂRŞIT



UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale

însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

